

JOHN
OWEN

PĂCATELE
SFINȚILOR

JOHN
OWEN

PĂCATELE
SFINȚILOR

Păcatele sfinților

PĂCATELE
SFINȚILOR

JOHN OWEN

PĂCATELE SFINȚILOR

John OWEN

© 2019 Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *The nature, power, deceit, and prevalence of the remnants of indwelling sin in believers, together with the way indwelling sin works, and the means of preventing it, described and applied with a description of various cases of conscience in this matter (1667).*

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Traducerea, corectura, editarea, design și tehoredactare: Asociația MAGNA GRATIA.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

- imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;
- imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);
- stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.
- copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Citiți politica integrală de copyright la adresa: magnagratia.org/copyright.html

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-IIfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Cuvânt înainte	9
Prefață	13
<i>Capitolul 1. Rămășițele păcatului în noi</i>	17
<i>Capitolul 2. Legea păcatului</i>	33
<i>Capitolul 3. Inima – locașul legii păcatului</i>	49
<i>Capitolul 4. Trăsăturile naturale ale păcatului din noi</i>	67
<i>Capitolul 5. Aversiunea păcatului din noi</i>	83
<i>Capitolul 6. Pofța și lupta legii păcatului</i>	103
<i>Capitolul 7. Sufletul captiv legii păcatului</i>	139
<i>Capitolul 8. Înșelăciunea legii păcatului</i>	163
<i>Capitolul 9. Abaterea de la rugăciune și meditație</i>	197
<i>Capitolul 10. Legea păcatului și superficialitatea</i>	221
<i>Capitolul 11. Momelile legii păcatului</i>	255
<i>Capitolul 12. Conceperea păcatului</i>	271
<i>Capitolul 13. Piedici în calea păcatului</i>	297

Capitolul 14. Puterea păcatului în viețile credincioșilor
349

Capitolul 15. Cauzele declinului spiritual 377

Capitolul 16. Păcatul în viețile celor neregenerați 411

Capitolul 17. Legea păcatului și Legea lui Dumnezeu
437

Despre MAGNA GRATIA

*„O, nenorocitul de mine! Cine mă va
izbăvi de acest trup de moarte?
Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu,
prin Isus Hristos, Domnul nostru!”*

ROMANI 7:24-25

CUVÂNT ÎNAINTE

În perioada în care guvernul [Angliei] a pus în aplicare măsuri stricte împotriva non-conformiștilor, predicatorii aceștia s-au expus pedepselor legii pentru că s-au aventurat să predice Evanghelia mântuirii. Tot atunci, Owen însuși, aflându-se într-o vizită la vechi prieteni din Oxford, a scăpat ca printre urechile acului de arest și închisoare. El nu a intrat într-o perioadă de inactivitate, ci a folosit oportunitatea ce a izvorât din îndepărtarea sa de la amvon în acea vreme dificilă pentru a scrie unele dintre cele mai valoroase lucrări ale sale. Într-un singur an (1608), el a reușit să scrie cele două lucrări care încheie seria lui pe tema păcatului, alături de primul volum din comentariul său colosal la Epistola către Evrei.

Lucrarea sa pe tema păcatului remanent s-a situat mereu printre cele mai bune dintre lucrările sale. Opinia Dr. Chalmers despre aceasta poate fi consultată în biografia pregătită de el, *Life of Owen*, vol. 1, p. 84. Faptul că o astfel de lucrare a trebuit elaborată într-o perioadă întunecată de încercări publice, ca și greutățile expunerii

personale la pedepse civile demonstrează clar nu doar străduința mare dovedită de autor, ci și puterea principiilor spirituale care îl caracterizau, și care nu au permis ca necazurile exterioare să afecteze slujba lui spirituală. În acea vreme, ispitele erau destul de mari pentru a-i concentra tot efortul într-o luptă seculară pentru libertatea de conștiință și de închinare. Owen a publicat mai multe eseuri care au țintit la garantarea acestor binecuvântări pentru țara lui, însă dorința lui era îndreptată cu cel mai mare zel către înaintarea evlaviei biblice, iar lucrarea sa pe tema păcatelor sfinților este o dovadă a mesajelor pe care el le-a predicat oridecâteori s-a ivit o oportunitate sigură.

Cartea este destinată, fără îndoială, celor credincioși, pentru a-i ajuta și călăuzi în disciplina spirituală a cercetării de sine. În multe dintre afirmațiile sale se poate observa o subtilitate neobișnuită a cercetării morale, o scoatere la iveală (neplăcută, pot crede unii) a înșelăciunii mari a inimii omului, în toată plinătatea și varietatea exprimării ei. Se poate chiar ridica un semn de întrebare dacă este în întregime un proces sănătos ca mintea să fie trecută prin acest întreg și acut efort de dezvelire a tainelor întunecate ale păcatului, dacă nu cumva acest exercițiu ar avea potențialul de a ascunde din peisaj adevărurile obiective ale Cuvântului lui Dumnezeu. Dar procesul

acesta este în sine foarte necesar, fiind esențial pentru viața credinței și pentru creșterea în sfințenie, iar la aceasta niciun ghid nu este mai sigur ca Owen. Cititorul nu este lăsat nicio clipă să piardă din vedere faptul că, în ciuda celor mai profunde cercetări ale motivațiilor ome-nești, acceptarea lui de către Dumnezeu nu poate să fie dependentă de rezultatele vreunei cercetări a stării lui in-terioare, și că vinovăția oricărei corupții ce pândește în interiorul lui, pe care o poate detecta, nu poate fi ștearsă decât prin sângele crucii.

Punctul de plecare în această lucrare este pasajul din Romani 7:21¹. După o scurtă explicare a pasajului în cauză, Owen își îndreaptă analiza către păcatul remanent în lumina și caracterul unei „legi” – subiectul ace-stei legi fiind inima – analizând atât natura ei în general, ca vrăjmășie față de Dumnezeu, cât și acțiunile ei: în primul rând, prin a alunga din minte ceea ce este bun; în al doilea rând, prin a stârni în inimă o împotrivire față de Dumnezeu; în al treilea rând, prin a prinde su-fletul în capcană și captivitate; și în al patrulea și ultimul rând, prin a umple mintea cu o ură față de principiile și pretențiile sfințeniei.

¹ Romani 7:21 – „Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine”.

Puterea păcatului remanent este ilustrată apoi plecând de la înşelăciunea acestuia, așa cum este descrisă în Romani 8:4², după care autorul trece la o explicație detaliată a trei etape prin care păcatul remanent ne poate înșela; în primul rând, când mintea se abate de la un curs al ascultării și sfințeniei; în al doilea rând, când dorințele sunt atrase și prinse în cursă; și în al treilea și ultimul rând, când păcatul este conceput și comis în realitate.

Odată cu capitolul 14, autorul începe o nouă demonstrare a puterii păcatului remanent, așa cum se arată el în viețile creștinilor. În ultimul capitol, Owen aduce noi dovezi în sprijinul aceluiași efect, plecând de la împotrivirea pe care păcatul o manifestă față de autoritatea legii morale și de la eforturile neroditoare și neputincioase ale oamenilor de a supune și omorî păcatul prin puterile lor. În ceea ce privește felul în care păcatul ar trebui omorât cu succes, autorul ne trimite la una dintre celelalte două cărți ale sale pe același subiect, anume *Omorârea păcatului*³.

² Romani 8:4 – „pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firii pământești, ci după îndemnul Duhului”.

³ Această carte este disponibilă gratuit în format electronic la Asociația MAGNA GRATIA – www.magnagratia.org

PREFAȚĂ

Faptul că doctrina păcatului original constituie unul dintre adevărurile fundamentale ale credinței noastre creștine a fost mărturia dintotdeauna a Bisericii lui Dumnezeu. De asemenea, ea este o parte specială a adevărului pe care și l-au însușit cei ce se bucură de credință înaintea lui Dumnezeu, învățătură care este înțeleasă prin revelație divină. Întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, nu l-a cunoscut niciodată pe Dumnezeu cum se cuvine, înțelepții ei au fost întotdeauna complet ignoranți cu privire la acest rău din interiorul lor și din interiorul altora. În ceea ce ne privește pe noi, această doctrină și convingerea noastră că ea este adevărată stau la însăși temelia relației noastre cu Dumnezeu, atât în ce privește slujba noastră de a-I fi plăcuți aici, pe pământ, cât și în ce privește dorința noastră de a căpăta bucuria în prezența Lui, în viața de apoi. Se știe de asemenea ce influență are această învățătură asupra marilor adevăruri despre Persoana lui Hristos, despre slujba Lui de mijlocire, despre roadele și efectele ei, cu toate

beneficiile care survin atunci când suntem făcuți părtași ei. Fără a o avea la bază, nimeni nu poate să cunoască ceva din acestea și nici să fi crezut spre mântuirea sa.

Această temă a fost abordată de mulți oameni învățați și sfinți, atât din vechime cât și din ultima vreme. Unii s-au străduit să îi descopere natura, alții să scrie despre vinovăția și lipsa de merite adusă de păcat; tot prin ei a fost apărât adevărul acestei doctrine în fața împotrivorilor din trecut și din prezent. Aceste învățături au fost analizate de majoritatea acestor autori în mod cuprinzător în ce privește natura tuturor oamenilor, ținând cont de starea acelor aflați cu totul sub puterea și sub vinovăția păcatului. De asemenea, mulți au analizat și felul în care oamenii sunt incapabili și lipsiți de putere proprie în a aduce o ascultare fie față de Lege, fie față de Evanghelie, putere care să îi elibereze de blestemul uneia sau să îi facă părtași ai binecuvântărilor celeilalte. Mai mult, existența rămășițelor păcatului în cei credincioși, după regenerarea și convertirea lor la Dumnezeu (așa cum mărturisește Scriptura din abundență), a fost prezentată și confirmată pe deplin, ca și felul cum vinovăția ce rezultă din păcat le este iertată și mijloacele prin care puterea lui este slăbită în ei. S-a scris pe larg despre toate aceste lucruri, spre marele folos și spre zidirea Bisericii. De aceea, în cartea aceasta, mă gândesc la toate

aceste cărți ca fiind bune, astfel că mă voi strădui doar să analizez descoperirea păcatului remanent în acțiunile și în împotrivirea lui manifestată față de Legea și față de harul lui Dumnezeu în cei credincioși. Nu intenționez să discut nimic din ceea ce s-a prezentat deja într-un fel controversat de dragul discuției. Ceea ce ne revelează Scriptura în mod clar și ne învață legat de păcatul remanent – ceea ce credincioșii descoperă clar prin experiența proprie – ceea ce ei pot învăța din exemplele și mărturiile altora va fi prezentat într-o modalitate potrivită capacității celui mai neînsemnat și mai slab dintre ei cu privire la această temă. Multe lucruri par să facă necesară tocmai acum o astfel de analiză.

Efectele și roadele păcatului remanent se văd în apostazia și îndepărtarea de credință a multora, în păcatele scandaloase și în purtarea greșită a unora, și în cursul și viețile majorității, toate părând că impun o analiză potrivită a acestei teme. Dincolo de asta, dimensiunea nevoii unei recunoașteri depline și clare a puterii acestui păcat remanent (tocmai subiectul acestei cărți) pentru credincioși, pentru a-i stârni la veghere și sângrină, la credință și rugăciune, la pocăință, smerenie și dezgust de sine, va deveni un lucru evident pe măsură ce vom înainta în discuția noastră.

Acestea au fost, în general vorbind, obiectivele analizei mele de aici, analiză care, după ce a fost mai întâi realizată și trimisă spre uzul și beneficiul câtorva, a ajuns, iată, să fie publicată spre folosul tuturor, prin providența lui Dumnezeu. Iar dacă cititorul are de câștigat de pe urma strădaniilor mele slabe, atunci trebuie să știe că aceasta este datoria lui, pentru a-I da glorie lui Dumnezeu și pentru a-i ajuta în rugăciunile sale pe alții care, în multe neazuri și ispitiri, sunt gata să trudească în via Domnului și să împlinească lucrarea la care sunt chemați.

John Owen

1

RĂMĂȘIȚELE PĂCATULUI ÎN NOI

Păcatul remanent din cei credincioși este explicat de către apostolul Pavel în Romani 7:21, alături de alte versete din acel capitol, ca și din alte pasaje ale Scripturii.

Doresc să mă ocup aici de subiectul păcatului remanent manifestat în toată puterea, forța și efectele lui, anume de rămășițele acestuia din cei credincioși, după convertirea lor la Dumnezeu. Acesta era și subiectul apostolului din capitolul al 7-lea al Epistolei sale către Romani. Evident că există multe dispute legate de obiectivul central al apostolului în acel capitol, și mulți dezbat starea persoanei despre care se vorbește în el – dacă se află sub Lege sau sub har. Nu voi intra acum în acea dispută, ci voi pleca de la premisa că aici este descrisă fără îndoială starea unei persoane născută din nou, regenerată, persoană analizată din perspectiva puterii remanente a păcatului interior – adică apostolul însuși. De aceea, în acest capitol vom descoperi un fundament a

cea ce avem de analizat ulterior pe această temă. Nu voi oferi aici o explicație detaliată a acestei descoperiri a adevărului în contextul ei, ci voi folosi doar ceea ce este afirmat în acest context, atunci când ocazia o cere. Haideți să vedem ceea ce el afirmă în versetul 21 – *Heuriskô ara ton nomon* – „Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine”. Aici există 4 lucruri ce trebuie observate, după cum urmează:

În primul rând, termenul prin care el descrie păcatul interior și prin care ilustrează puterea și efectele lui este „o lege”.

Ceea ce avea de transmis apostolul prin expresia „o lege” în acest verset, el denumește de asemenea „păcatul care locuiește în mine” în versetul 20.

În al doilea rând, vedem felul în care el a descoperit această lege, nu în mod teoretic, dintr-un studiu al naturii acesteia, ci în el însuși – „găsesc... legea”.

În al treilea rând, vedem înclinația sufletului său și a omului interior către această „lege a păcatului”, și descoperirea că, fiind creștin, dorește să facă binele atunci când răul este prezent în el.

În al patrulea rând, starea și acțiunea acestei legi atunci când sufletul se găsește în acea dispoziție când ar

face bine este prezentată și ea: legea aceasta „este prezentă” în el. Vom arăta ceva mai târziu care sunt obiectivele și scopurile acesteia.

PĂCATUL REMANENT ESTE O LEGE

Primul lucru de observat este convingerea cu care apostolul vorbește despre legea păcatului interior. Ea este într-adevăr o lege, o lege care este considerată fie ca regulă prescriptivă, fie ca principiu eficient care stăpânește, care pare să aibă forța unei legi. În primul sens al termenului, avem de-a face cu o regulă morală care dirijează și poruncește și care, în multe feluri, mișcă și determină mintea și voința în anumite lucruri pe care le cere sau le interzice. Acestea sunt în mod evident natura generală și felul de a lucra al unei legi. Ea poruncește unele lucruri, interzice alte lucruri, având în spate răsplăți sau pedepse, convingându-ne să umblăm după răsplăți sau să evităm pedepsele.

Mai apoi, în sensul ei secundar, această lege este un principiu interior, care ne mișcă întotdeauna și ne înclină către anumite acțiuni. Principiul care rezidă în întreaga natură, mișcând-o și purtând-o către scopul și obiectivul ei este denumit legea naturii. Prin analogie, orice principiu interior care ne înclină și ne încurajează în acțiunile noastre este, în el însuși, o lege. În Romani

8:2, lucrarea puternică și eficace a Duhului și a harului lui Hristos în inimile credincioșilor este denumită „legea Duhului de viață în Hristos Isus”. Acesta este motivul pentru care apostolul denumește păcatul interior ca „o lege”. Ea este un principiu puternic și eficace care locuiește în interiorul omului, înclinându-l și îndemnându-l să facă lucruri potrivite cu natura lui. Aceasta și doar aceasta este intenția apostolului atunci când folosește expresia în cauză. Deși termenul „lege” poate uneori să se refere la o stare anume, totuși, considerat ca atare în acest pasaj, el nu poate să denote nimic altceva decât tema centrală pe care eu o tratez – prezența păcatului remanent sau interior.

Așadar, dacă este folosită în felul acesta, sensul expresiei ar trebui să fie următorul: „descopăr că aceasta este starea mea prezentă, aceasta este starea mea adevărată, anume că atunci când vreau să fac binele, răul este prezent în mine”. Deși termenul „lege” este folosit variat de către apostol în acest capitol, atunci când avem de-a face cu păcatul, el nu este aplicat nicăieri stării celui credincios, ci este folosit doar pentru a exprima natura și puterea păcatului. Gândiți-vă la cuvintele din versetul 23: „văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob [captiv] legii păcatului, care este în mădularele

mele”. Ceea ce el identifică aici ca „legea din mintea mea” nu este în niciun caz altceva decât „legea Duhului de viață în Hristos Isus” (Romani 8:2) sau puterea eficace a Duhului harului. Dar „legea” aplicată păcatului are un sens dublu. Când apostolul spune „văd în mădu-larele mele o altă lege” (v. 23), el se referă la ființa și natura păcatului. Atunci când continuă, spunând „... mă țin rob [captiv] legii păcatului, care este în mădu-larele mele”, el indică puterea și eficacitatea păcatului. Și ambele sensuri sunt folosite implicit atunci când apostolul folosește termenul „lege” în Romani 7:21. Ceea ce obser-văm în legătură cu acest nume sau termen – „lege” – atunci când este atribuit păcatului, este că există o pu-tere deosebită în rămășițele păcatului interior din cre-dincioși, care lucrează continuu, îndemnându-i către rău. Există o lege în cei credincioși, și totuși ea nu face parte din natura lor. Chiar dacă stăpânirea păcatului este frântă, puterea lui este slăbită și rădăcina lui este dată morții, totuși rămâne o lege care are o forță formi-dabilă în ea. Atunci când ea este resimțită cel mai puțin, se află la culmea puterii ei. Când vorbim despre îndato-riri spirituale și morale, oamenii păcătoși sunt contro-lați de această lege. Ei nu fac nimic altceva decât ceea ce ea le dictează. În ei se găsește un principiu dominator și prevalent în toate acțiunile lor morale. Nu voi analiza

legea păcatului remanent interior în relație cu cei asupra cărora își exercită cea mai mare putere, ci în relație cu cei credincioși, în care puterea acesteia este recunoscută.

Legea păcatului remanent se găsește în credincioși

Mai apoi, apostolul descrie modul în care el a descoperit această lege în sine: „găsesc dar (sau, de aceea) o lege” (v. 21). El a *găsit-o*. I se spusese că există o astfel de lege, căci i se predicase despre ea. Una era să știe în general că există o lege a păcatului, și cu totul altceva a fost pentru el să experimenteze această putere a legii păcatului în sine. Acest subiect poate fi predicat tuturor, și toți pot cunoaște ceea ce Scriptura spune, căci este descris aici. Totuși, puțini sunt cei care recunosc lucrarea acestei legi în ei înșiși, căci, dacă ar fi altfel, am fi găsit mai multe plângeri pe această temă, mai multă luptă împotriva acestei legi și mai puține dovezi ale ei în această lume. Dar iată ceea ce apostolul afirmă, nu că i-a fost predicat despre doctrina păcatului remanent, ci că el a descoperit această lege în propria persoană, pe calea experienței: „găsesc o lege” — am experimentat puterea și forța ei. Atunci când un om descoperă cât de bolnav este și vede pericolul care rezultă din boala lui, el trăiește o experiență foarte diferită de aceea când aude despre acea boală și despre cauzele și efectele ei dintr-o

simplă prelegere a cuiva. Această experimentare constituie o confirmare a întregului adevăr divin în suflet. A cunoaște un lucru cu adevărat înseamnă a cunoaște acel lucru în propriile noastre vieți. Cuvântul ne spune aici, în Romani 7, că această lege a păcatului se găsește în noi înșine. Mai apoi, credincioșii experimentează puterea păcatului remanent interior. Ei o descoperă în ei înșiși, și văd că ea este o lege. Ea își produce puterea care îi dovedește existența tocmai în cei care veghează ca să se ferească de ea. Cei care nu cunosc nimic din puterea acestei legi se află complet sub stăpânirea ei. Oricine se ridică împotriva păcatului interior descoperă imediat că acesta este prezent ca o forță de o putere deosebită. Omul descoperă cel mai bine că un râu este puternic atunci când încearcă să înoate împotriva lui, în timp ce acela care înoată la vale, în direcția de curgere a râului, nu este conștient în niciun fel de puterea acestuia.

Înclinația obișnuită a voinței celor credincioși este înspre bine

În al treilea rând, înclinația generală a credincioșilor, în ciuda existenței acestei legi a păcatului interior, este exprimată și ea aici, în versetul 21: *Thelonti emoi poiein to kalon*, „când vreau să fac binele”. Există o lege prezentă în ei, dându-le o înclinație obișnuită și o dorință de a face „binele”. Această lege din ei nu este aceeași lege

care se găsește în cei necredincioși. Credincioșii nu se împotrivesc puterii acesteia și nici nu consideră poruncile ei ca respingătoare din punct de vedere moral. Harul are suveranitate în sufletele lor, și harul este ceea ce le dă „dorința de a face binele”. Ei vor constant să facă binele. În 1 Ioan 3:9 găsim expresia „nu păcătuiește”, indicând faptul că un credincios nu are ca regulă păcatul, acesta nefiind preocuparea lui principală. De aceea, se spune pe bună dreptate că un credincios „nu păcătuiește”, ci „vrea să facă binele”. Această dorință și disponibilitate către bine înseamnă că el are o înclinație obișnuită a voinței către a face ceea ce este bun – lucruri bune spiritual și moral.

A dori să faci binele înseamnă să ai o înclinație sau dorință obișnuită a voinței îndreptată către ceea ce este bun – către ceea ce este bine moral și spiritual, și tocmai acesta este subiectul de aici. Prin har, în cei credincioși este creată și păstrată o dorință constantă, obișnuită și prevalentă de a face binele, în ciuda puterii și eficacității păcatului remanent interior de a face contrariul. Chiar și în starea lor cea mai rea, acest principiu aflat în cei credincioși constituie deosebirea fundamentală dintre ei și cei necredincioși, chiar și când aceștia din urmă s-ar afla în cea mai bună situație a lor. În cei necredincioși, voința se află sub puterea legii păcatului. Împotrivirea pe

care ei o manifestă față de păcat, fie în rădăcina, fie în ramurile acestuia, provine din lumina conștiinței proprii, însă dorința de a păcătui nu este niciodată îndepărtată din ei. Dacă ai îndepărta din calea lor toate celelalte considerații și piedici normale, pe care le vom identifica ceva mai târziu, ei vor continua să păcătuiască întotdeauna cu voia. Străduințele lor firave de a se împotrivi convingerilor lor sunt foarte departe de voința de a face ce este bine. Fără îndoială, ei susțin că s-ar lăsa de păcatele lor dacă ar putea, și că doresc să facă binele mai mult decât îl fac în prezent. Totuși, prin aceasta, ei doar dau glas lucrării convingerilor din conștiințele lor, nu vreunei înclinații spirituale a voinței lor, căci acolo unde există o dorință de a face binele, există o alegere a binelui datorită valorii intrinsece a lui, pentru că este de dorit și potrivit sufletului, motiv pentru care binele este preferat în fața oricărui lucru contrar lui. Dar această atitudine nu se găsește în cei necredincioși. Ei nu aleg și nici nu pot să aleagă binele spiritual, căci acesta nu este prețuit și nici nu se potrivește vreunui principiu de viață care sălășluiește în ei, ci astfel de oameni doar au anumite dorințe de a ajunge la un obiectiv la care conduce și facerea aceluși bine, sau pentru a evita o consecință negativă pe care ar produce-o refuzul de a face acel lucru bun. Mărturie în acest sens stau luxul, lenevia, lumescul și siguranța falsă pe care

majoritatea oamenilor le caută și în care se scaldă. Prin contrast, în cei credincioși există o dorință de a face binele, o dispoziție și înclinație obișnuită în voințele lor către binele spiritual, iar acolo unde există acest principiu de viață, el este însoțit de efectele care demonstrează existența lui. Voința este principiul acțiunilor noastre morale, așa că acesteia îi sunt potrivite înclinațiile prevalente ce sunt ulterior demonstrate prin cursul general al vieților noastre. Lucrurile bune izvorăsc din vistieria bună a inimii⁴. Iar această înclinație nu poate să fie lipsită de roadele ei. O dorință de a face binele fără a-l și face este doar o pretenție.

Prezența păcatului în cei credincioși chiar și atunci când își doresc să facă binele

Cea de-a patra idee și ultima este aceasta: prezența păcatului rămâne și se face simțită (în cuvintele apostolului) oridecâteori credinciosul dorește să-și împlinească responsabilitățile: „răul este lipit de mine [sau prezent în mine, n.tr.]” (v. 21).

În ce privește voința de a „face binele” din cei credincioși, trebuie avute în vedere două aspecte, după cum urmează:

⁴ Matei 12:35 – „Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui” (v. și Luca 6:45).

1. *Ea se găsește permanent în ei. Ei doresc mereu să facă binele.* Această dispoziție de „a face binele” este constant prezentă în ei, așa cum spune apostolul: „am voința să fac binele” (v. 18).

2. *Există momente și perioade speciale în exersarea acestui principiu spiritual bun,* momente când anumite lucruri bune sau anumite îndatoriri ar trebui împlinite ca urmare a dispoziției și înclinației obișnuite a voinței. În astfel de contexte, există două lucruri față de care păcatul remanent interior se împotrivesc:

(1) principiului harului care domină voința și care ne înclină să facem binele spiritual. Păcatul este un principiu de viață contrar, înclinat către rău și cu o aversiune față de bine.

(2) dorinței reale față de anumite lucruri bune, în mod specific — „vreau să fac binele” — există o împotrivire care se manifestă sub forma unei alte legi — *Emoi toi kakon parakeitai*, „răul este lipit de mine”. Răul este în apropiere și pregătit pentru a se împotrivi împlinirii „binelui” dorit.

Păcatul interior lucrează cel mai mult în răzvrătirea lui și în înclinația lui către rău, atunci când dorința de a face „binele” este activă în mod special și înclinată către ascultare. Aceasta constituie în esență bătălia care

se duce în fiecare credincios, care rămâne și un păcătos, căci oricine este credincios este și păcătos.

Acestea sunt, aşadar, cele două principii contrare, care sunt active în fiecare credincios: o dorință de a face binele, ca urmare a harului, respectiv o lege a păcatului. Liniile de bătaie sunt prezentate în expresia „răul este lipit de mine” (de cel care „vrea să facă binele”) (v. 21). Ambele principii sunt apoi descrise în detaliu de către apostol în Galateni 5:17:

„Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți”.

Aici vedem izvorul principal al întregii noastre ascultări. Majoritatea înțelepciunii noastre se va manifesta atunci când vom deosebi aceste două principii și acțiunile lor. Această învățătură este la fel de importantă ca aceea a harului necondiționat al lui Dumnezeu arătat în îndreptățirea noastră prin sângele lui Hristos – singurele lucruri cu care au de-a face gloria lui Dumnezeu și sufletele noastre. Aici se găsește izvorul sfințeniei noastre și al păcatelor noastre, al bucuriilor și al necazurilor noastre, al înviorărilor și al întristărilor noastre. De aceea, datoria noastră este să cunoaștem în profunzime aceste lucruri, dacă vrem să umblăm cu Dumnezeu și să Îl glorificăm în această lume.

Astfel, vedem că este necesară o mare înțelepciune în călăuzirea și cârmuirea inimilor și a căilor noastre înaintea lui Dumnezeu. Când cetățenii unei țări sunt implicați într-un război civil, dacă guvernul nu manifestă înțelepciune în toate lucrurile, țara va ajunge în curând la ruină. În inimile credincioșilor se manifestă cele două principii contrare, încleștate într-un conflict ca un război civil. Dacă cei credincioși nu devin înțelepți spiritual, cum ar putea fi ei în măsură să meargă pe o cale dreaptă? Mulți oameni trăiesc toată viața în întuneric cu privire la ce se petrece în ei înșiși. Orice altceva ar ști ei, nu se cunosc pe ei înșiși. Își pot cunoaște averile, câți bani au și starea de sănătate a trupurilor lor. Ei pot cunoaște toate aceste lucruri, dar știu prea puțin ori deloc despre natura lor interioară, anume despre principiile care privesc veșnicia și pe Dumnezeu. Fără îndoială, prea puțini oameni se străduiesc să capete înțelepciune în această chestiune, și prea puțini se știu pe ei înșiși așa cum ar trebui. Prea puțini cunosc relele din inima lor cum se cuvine, și prea puțini se gândesc la cerințele ascultării lor. Totuși, starea lor veșnică depinde de această cunoștință. Iată, așadar, de ce anume ține înțelepciunea noastră, fiind o înțelepciune necesară dacă dorim să fim plăcuți lui Dumnezeu sau să evităm ceea ce ar fi o provocare înaintea ochilor slavei Sale.

În cercetarea noastră, vom descoperi și ce sângu-
ință și veghere ne sunt necesare după convertire. Există
un vrăjmaș constant în inima fiecăruia, și ce vrăjmaș!
Vom vedea mai târziu cum să scoatem la lumină acest
vrăjmaș. Între timp, vom deplânge pe bună dreptate le-
nevia și neglijența tristă care se găsesc în majoritatea ce-
lor care pretind credința. Ei trăiesc și umblă ca și cum ar
intenționa să meargă în Rai adormiți și amăgiți, ca și cum
n-ar avea niciun vrăjmaș cu care să se confrunte. Pe mă-
sură ce vom înainta, vom demonstra pe deplin greșelile
și nebunia lor. În ceea ce privește afirmațiile apostolului
pe această temă, ne vom concentra pe următoarea idee:

Există o putere și o forță mare în rămășițele păcatului inte-
rior din cei credincioși, înclinându-i constant către rău.

Treziți-vă, deci, voi, toți cei în ale căror inimi lo-
cuiește puțin din căile lui Dumnezeu! Vrăjmașul vostru
nu doar vă atacă din exterior, așa cum a făcut în ve-
chime cu Samson, ci el este și în voi. El este la lucru,
folosind toate ticăloșiile forței sale și toate șiretlicurile
de care poate da dovadă, așa cum vom vedea. Vreți să
nu Îl dezonați pe Dumnezeu și Evanghelia Lui? Doriți
să nu îi scandalizați pe sfinți și căile lui Dumnezeu? Do-
riți să nu vă răniți conștiințele și să nu vă puneți sufle-
tele în pericol? Doriți să nu Îl întristați pe bunul și Sfân-
tul Duh al lui Dumnezeu, Autorul tuturor mângâierilor

voastre? Vreți să vă păstrați hainele nepângărite și să scăpați de ispitele groaznice și de spurcăciunile vremurilor în care trăim? Vreți să nu faceți parte din numărul apostatilor din aceste zile de pe urmă? Treziți-vă, atunci, și înfrunțați acest vrăjmaș blestemat, izvorul tuturor relelor, care duce la ruina tuturor sufletelor care pier în această lume!

2

LEGEA PĂCATULUI

*Păcatul remanent interior este o lege – Ce fel de lege este el
– Un principiu interior care afectează inima – Puterea păcatului
crește prin practicarea lui.*

Ceea ce discutăm aici este puterea și tăria păcatului remanent interior. Modalitățile prin care dovedim care este puterea lui sunt evidente. Voi începe cu numele atribuit lui în Scriptură, acolo unde este descris ca fiind „o lege”. Apostolul spune: „găsesc o lege”. El este denumit „lege” tocmai din cauza puterii și a forței lui. Totuși, nu trebuie să uităm de principiul harului existent în credincioși, principiu de viață denumit „legea Duhului de viață” (Romani 8:2), și care este de asemenea descris și prin aceste cuvinte: „nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui” față de cei care cred (Efeseni 1:19). Așadar, acolo unde există o lege, există și o putere mare. De aceea, vom vedea care sunt trăsăturile generale ale unei legi, după care vom descoperi ce este special în legătură cu această lege.

TRĂSĂTURILE GENERALE ALE ORICĂREI LEGI

În general, orice lege are două trăsături esențiale:

Stăpânire

În primul rând, ea are stăpânire: „legea are stăpânire asupra omului câtă vreme trăiește el” (Romani 7:1); cu alte cuvinte, *Kurieuei tou anthrôpou*, acționează ca un stăpân asupra omului. Acolo unde orice lege este aplicabilă, ea are stăpânire. Ea constituie actul unui superior și are în natura ei puterea de a cere ascultare în virtutea autorității sale stăpânitoare. Așa cum există o stăpânire de două feluri, există și o lege de două feluri. Legea are stăpânirea ei morală, cu autoritate asupra unui om, și apoi există o stăpânire reală a legii, una eficientă în interiorul unui om. Primul aspect se referă la legea lui Dumnezeu, iar cel de-al doilea la legea păcatului. Legea păcatului nu are de drept stăpânire morală. Ea nu are o autoritate sau o dominație de drept asupra nimănui, ci își însușește echivalentul acesteia, motiv pentru care despre ea se spune că *basileuein*, „domnește” ca un rege (Romani 6:12), și că exercită *kurieuein*, adică dominație sau „stăpânire” (Romani 7:1), ca orice altă lege. Totuși, întrucât ea și-a pierdut stăpânirea completă în cei credincioși, căci doar despre ei vorbim, nu voi spune nimic aici despre aria de cuprindere completă a puterii

ei. Totuși, ea rămâne o lege chiar și în cei credincioși, deși nu este o lege care stăpânește autoritar asupra lor, așa cum am spus, ci doar rămâne o lege. Deși această lege nu are o stăpânire legitimă și totală asupra lor în anumite lucruri, ea exercită o stăpânire asupra lor. Ea este o lege încă existentă în ei, așa încât toate acțiunile ei sunt acțiunile unei legi. Altfel spus, ea acționează cu putere, chiar dacă și-a pierdut puterea completă a stăpânirii asupra lor. Deși ea este slăbită, natura ei n-a fost complet distrusă. Ea rămâne o lege, motiv pentru care este puternică. Acțiunile ei specifice, pe care le vom analiza mai târziu în detaliu, izvorăsc din numele și identitatea ei, astfel că folosirea termenului în acest pasaj ne învață în general că există lucruri la care ne putem aștepta din partea ei, și ne îndreaptă privirile către efortul pe care ea îl face pentru a-și continua stăpânirea ei uzuală din trecut.

Eficace în a provoca

În al doilea rând, o lege are, ca oricare alta, puterea de a-i convinge pe cei care o urăsc să facă ceea ce ea cere. O lege este însoțită de răsplăți și pedepse, lucruri care pot să îi convingă în secret pe cei în fața cărora acestea sunt așezate, chiar dacă lucrurile pe care acea lege le poruncește pot să nu fie de dorit. În general, toate legile au putere asupra minților oamenilor din cauza

răsplăților și a pedepselor care le însoțesc. Legea păcatului nu este lipsită de sursa aceasta a puterii, căci ea este însoțită de răsplăți și pedepse.

Plăcerile păcatului sunt răsplățile acestei legi, răsplăți pentru care majoritatea oamenilor sunt gata să își piardă chiar sufletele. Avem un exemplu de acest fel atunci când legea păcatului l-a stârnit pe Moise împotriva legii harului. El a ales „mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire” (Evrei 11:25-26).

În mintea lui a existat o luptă care s-a dat între legea păcatului și legea harului. În ce privește legea păcatului, motivația prin care aceasta a căutat să îl câștige, lucru care este convingător în majoritatea oamenilor, a ținut de răsplata pe care această lege i-a oferit-o, anume ca el să se poată bucura în prezent de plăcerile păcatului. În felul acesta, legea păcatului a luptat împotriva răsplății care vine de pe urma legii harului, răsplată denumită aici „o mai mare bogăție”.

Printr-o răsplată tristă, legea păcatului menține lumea în ascultare față de poruncile ei, iar experiența practică ne demonstrează puterea ei în influențarea

minților oamenilor. De asemenea, ea este însoțită de pedepse prin intermediul cărora îi amenință pe cei care vor să renunțe la jugul ei, aducând asupra celor care ascultă de Evanghelie rele, necazuri și pericole în această lume. Indiferent care ar fi greutățile sau necazurile ce intervin și sunt oferite părții senzuale a naturilor noastre în procesul de omorâre a păcatului, păcatul pune accent pe pedepsele și suferințele care ar putea surveni din a neglija poruncile lui. Prin acestea, el îi amenință pe cei „fricoși”, care nu sunt părtași vieții veșnice⁵. Și este greu să spui prin care dintre acestea – prin preținsele ei răsplăți sau prin preținsele ei pedepse – își capătă legea păcatului cea mai mare putere, sau în ce anume stă cea mai mare forță a ei.

Prin răsplățile ei, ea îi seduce pe oameni în păcate de comitere, așa cum sunt ele denumite, în acțiuni și căi care duc către satisfacerea poftelor lor. Prin pedepsele ei, legea păcatului îi atrage pe oameni către a eșua în responsabilitățile lor, o cursă la fel de dăunătoare ca și cealaltă. Este greu de spus care sunt mijloacele specifice prin care legea păcatului își atinge succesul maxim asupra și în interiorul sufletelor oamenilor, căci acestea rareori pot

⁵ Apocalipsa 21:8 - „Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua”.

fi separate, ba chiar niciodată, și ele acționează cu o urgență egală în aceeași persoană. Este însă cert că, prin promisiunile legate de plăcerile păcatului, pe de o parte, sau prin avertismentele lipsirii de toate plăcerile ori prin consecințele rele, pe de altă parte, legea păcatului exercită o putere uriașă asupra minților oamenilor, și adesea chiar asupra celor credincioși. Dacă un om nu este pregătit să respingă motivele care se înfățișează înaintea minții lui de o parte sau de alta, el nu poate să se împotrivească forței legii păcatului. Lumea cade în fiecare zi în genunchi înaintea acesteia.

Vom vedea ceva mai târziu cu ce înșelăciune și forță sunt aduse motivele acestea și presate asupra minților oamenilor, când vom analiza și avantajele de care se folosesc ele în a-i stăpâni pe oameni. Dacă privești la majoritatea oamenilor, îi vei descoperi cum se află totalmente la dispoziția păcatului prin aceste mijloace. Sunt puse înaintea lor avantajele și plăcerile păcatului? Nimic nu-i poate opri să se folosească de ele. Se vorbește despre dificultăți și greutăți atunci când Evanghelia este predicată? Oamenii nu vor să aibă nimic de-a face cu Hristos, căci ei sunt stăpâniți complet de această lege. De aceea, putem vedea aici câte ceva din puterea și forța păcatului remanent interior acționând ca o lege naturală.

Ce fel de lege este legea păcatului remanent interior

Vom analiza mai apoi ce fel de lege este legea păcatului, aducând astfel mai multe dovezi asupra puterii păcatului pe care o analizăm. Ea nu este o lege exterioară, scrisă, poruncitoare și care să dea o direcție, ci o lege interioară, aflată la lucru, care îl împinge și îndeamnă pe om. O lege pusă în scris înaintea noastră nu este nici pe jumătate la fel de puternică precum este o lege care sălășluiește în interiorul nostru. Adam avea o lege a păcatului care i-a fost propusă în ispitirea lui, însă, pentru că nu exista o lege a păcatului în interiorul lui, la lucru în el, el avea puterea de a se ridica împotriva ispitei. Adevărul este că o lege interioară are putere prin natura ei.

Haideți să luăm un exemplu din legea lui Dumnezeu, care este contrară acestei legi a păcatului. Legea lui Dumnezeu a fost la început în interiorul omului, și era naturală acestuia. Ea a fost întrețesută în facultățile omului, fiind călăuză lui atât în ființa cât și în acțiunile sale, ghidându-l către a trăi pentru Dumnezeu și către a-L glorifica. De aceea, ea avea o putere specială asupra întregului suflet, făcându-l capabil să fie complet ascultător de Dumnezeu. Astfel, această lege făcea ca ascultarea să fie ușoară și plăcută. Așa este puterea unei legi interioare. Chiar dacă, prin natura sa, această lege a fost

alungată acum din sufletele oamenilor păcătoși în ce privește stăpânirea și dominația ei, licăririle ei ce rămân în oameni, întrucât se manifestă în interiorul lor, sunt foarte puternice, acum așa cum afirmă apostolul în Romani 2:14-15: „Când Neamurile, măcar că n-au lege, fac din fire lucrurile Legii, prin aceasta ei, care n-au o lege, își sunt singuri lege; și ei dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor; fiindcă despre lucrarea aceasta mărturisesc cugetul lor și gândurile lor, care sau se învinovățesc sau se dezvinovățesc între ele”.

După căderea omului în păcat, Dumnezeu a înnoit această lege și a scris-o pe table de piatră. Dar unde se află acum puterea acestei legi? Întrucât ea este exterioară dar rămâne poruncitoare asupra oamenilor, este oare ea capabilă să le poruncească să împlinească lucrurile ei? Da, dar Dumnezeu știa că această lege avea să eșueze în a fi împlinită în noi dacă nu devenea din nou o lege interioară, adică până în clipa când s-a transformat dintr-o regulă morală externă într-un principiu de viață real și interior. Odată cu noul legământ, Dumnezeu pune din nou legea Lui în interiorul omului, implantând-o în inima lui, așa cum era la început. Procedând în felul acesta, El intenționează să-i dea puterea de a produce ascultare în poporul Său: „voi face... un legământ nou... Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi

scrie în inima lor” (Ieremia 31:31-33). Acesta este felul în care învățăm despre căile sfinte ale lui Dumnezeu și despre insuficiența unei legi exterioare în a-i determina pe oameni să asculte de ea. Legea scrisă nu putea face acest lucru, îndurările și eliberările din necaz nu puteau produce acest efect, după cum nici încercările și suferințele nu aveau să ducă la împlinirea ei. „Așadar”, spune Domnul, „voi proceda altfel: voi transforma legea scrisă într-un principiu de viață interior, în inimile lor, și ea va avea o astfel de putere încât sigur îi va face să fie poporul Meu, păzindu-i în siguranță”.

Hai-deți acum să analizăm această lege a păcatului. Ea este o lege interioară, așa cum vedem din Romani 7:17. Ea este „păcatul care locuiește în mine” (v. 20-21) și este „lipit de mine” (v. 23, „prezent în mine”, cf. lit. KJV) și „în mădularele mele”. Cu adevărat, ea este atât de adânc înrădăcinată în om, încât, într-un anume sens, ea este acel om: „știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească” (v. 18). Firea pământească, locuința și scaunul de domnie al acestei legi, într-un anume sens, este omul însuși, la fel cum harul se găsește în omul cel nou.

Având în vedere că avem de-a face cu o lege interioară, care îl înclină și îl îndreaptă pe om la păcat ca un obicei sau principiu de viață interior, trebuie să vedem

că ea se află în posesia multor modalități de a-și crește puterea și tăria, după cum urmează:

1. *Ea locuiește întotdeauna în suflet, nefiind absentă vreodată.* Apostolul folosește de două ori expresia „păcatul care locuiește în mine”. Acela este locul unde această lege își are locuința constantă. Dacă ar fi vizitat sufletul doar în anumite circumstanțe, am putea fi în măsură să manifestăm o ascultare perfectă în absența acestei legi. Fără îndoială, așa cum se petrece atunci când oamenii vor să alunge un tiran uzurpator dintr-o cetate și să închidă porțile pentru a preveni întoarcerea lui, tot așa sufletul trebuie să se fortifice împotriva păcatului. Însă tocmai sufletul este casa acestei legi, iar ea locuiește acolo, fără a-l părăsi vreodată. Oriunde te-ai afla, orice ai face, această lege a păcatului se află întotdeauna în tine, atât în cele mai bune lucruri pe care le poți face, cât și în cele mai rele. Puțini se gândesc la ce tovarăș periculos se află întotdeauna în interiorul lor. Indiferent dacă se află în compania altora, dacă sunt singuri, dacă este ziua sau dacă este noapte – păcatul se găsește în ei. Există un cărbune viu arzând continuu în casa sufletelor lor, cărbune care, dacă nu este vegheat cu atenție, va da foc întregii case și o va mistui. O, cât de nesigure sunt sufletele noastre sărmane! Cât de puțin ne gândim la acest vrăjmaș interior care nu se depărtează niciodată de casa lui! Cât de

mică este, în majoritatea oamenilor, vegherea acelora care pretind credința, veghere insuficientă pentru a combate pericolul din propriile suflete!

2. *Ea este gata să se pună pe lucru în orice acțiune care slujește scopurilor ei.* Apostolul spunea: „ea nu doar locuiește în mine, dar când vreau să fac binele, o găsesc prezentă în mine”. În acea expresie există un sens mai profund decât cel al simplei locuiri. Orice oaspete poate locui într-o casă, și totuși să nu se amestece în treburile stăpânului casei, o ilustrație în acord cu termenul „locuiește”, termen folosit de apostolul. Nu așa stau lucrurile în ce privește această lege, care locuiește în noi și este prezentă în noi în tot ceea ce facem. Este adevărat că, oridecâteori ne dorim cel mai mult să scăpăm de ea, tocmai atunci se aruncă asupra noastră cu cea mai mare forță: „... când vreau să fac binele, răul este lipit de mine” (v. 21).

Te rogi, ascuți la predicarea Cuvântului, dăruiești, meditezi, dorești să fii credincios lui Dumnezeu și să iubești, să faci faptele neprihănirii, și să te împotrivești ispitei. Dar ce descoperi împreună cu acestea? Acest locatar interior este prezent în tine, provoacă necazuri, și te va ataca tot mai aprig, așa încât să nu poți face perfect și complet ceea ce este bine. Acesta este sensul expresiei apostolului din versetul 18. Uneori, atunci

când ascultă de ispite, oamenii agită, provoacă și își incită poftele. Nu este de mirare atunci că, după aceea, descoperă cum dorințele lor rele sunt mereu prezente și active. Totuși, această lege se dovedește activă în mod specific atunci când încercăm să scăpăm de ea. Această lege a păcatului „locuiește” în noi, adică locuiește ca un principiu depravat care apelează la mințile noastre în tot întunericul și deșertăciunea lor, la simțămintele noastre în toată senzualitatea lor, și la voințele noastre, determinându-le să se dezguste de lucrurile bune. Mai mult chiar, ea forțează asupra noastră sugestiile răului în înclinațiile și simțămintele noastre, și face acest lucru tocmai în momente când ne-ar plăcea cel mai mult să scăpăm de astfel de influențe.

3. *Întrucât este o lege interioară, ea se pune la lucru cu o mare ușurință și agitație, pentru că „păcatul ne înfășoară așa de lesne” (Evrei 12:1).* Ea manifestă o grabă în a se pune la lucru. N-are nevoie să i se deschidă vreo ușă și nici de instrumente prin care să lucreze. Niciun suflet nu poate să se dedice vreunei responsabilități fără a-și folosi acele facultăți în care locuiește această lege. Trebuie ca priceperea sau mintea să se dedice unui lucru? Această lege își face imediat apariția, în toată ignoranța, întunericul, deșertăciunea, nebunia și stricăciunea ei. Fa-cem apel la voință? Atunci apare imediat și această lege,

în toată încăpățânarea, moartea spirituală și rădăcina împotrivirii ei. Trebuie ca inima și emoțiile să se pună la lucru? Atunci se va ivi și acest dușman, împreună cu înclinația pe care o forțează asupra inimii de a se îndrepta către lume și lucrurile acesteia, încercând să folosească simțurile către tot felul de spurcăciuni. De aceea, legii păcatului îi este ușor să pătrundă în tot ceea ce noi facem, să ascundă tot ce este bun și să pună înaintea toate păcatele și toată răutatea ei. Ea cunoaște bine sufletul, și ne prinde ușor în capcană în tot ceea ce facem. Ea se prinde strâns tocmai de acele facultăți ale sufletului prin care dorim să facem ceva, fie bun, fie rău. Toate aceste avantaje aflate în mâna legii păcatului izvorăsc din faptul că ea este o lege, o lege interioară, o lege care își descoperă puterea și tăria. Ea locuiește întotdeauna în suflet, influențând cu zel și ușurință fiecare acțiune a noastră.

Aceasta este, așadar, legea pe care apostolul o descoperă în propria persoană. Acesta este numele pe care el îl dă acestei rămășițe puternice a păcatului interior, care se găsește în toți credincioșii. De aceea, trebuie să mergem pe urmele apostolului. În această lume există mulți oameni care nu pot vedea această lege la lucru în interiorul lor, cei care, indiferent cât ar fi fost învățați din Cuvânt, nu au percepția spirituală și experiența cunoașterii puterii păcatului remanent în interior. De aceea, ei

se află totalmente sub puterea ei. Ei nu au descoperit, asemenea apostolului, că există un întuneric și o nebunie în mințile lor, pentru că ei sunt întuneric, iar întunericul nu poate descoperi nimic. Ei nu găsesc în inimile și voința lor o moarte spirituală și o împotrivire față de Dumnezeu, pentru că ei sunt morți în păcatele și greșelile lor. Ei au pace cu poftele lor prin faptul că se află în robie față de ele.

Aceasta este starea majorității oamenilor din lume, lucru care din nefericire îi determină să disprețuiască orice preocupări legate de veșnicie.

De ce umblă ei după lumea aceasta cu atât de mult zel și neglijează în fiecare zi Raiul, viața și nemurirea? De ce există unii care umblă cu atâta încântare după plăcerile lor lumești? Ei se îmbată și petrec, umblă după plăcerile lor, indiferent ce le-ar spune altcineva. De ce există atât de mulți care nu trăiesc în lumina Cuvântului, care înțeleg puțin din ceea ce li se spune, practicând chiar mai puțin decât înțeleg, și nu sunt niciodată stârniți să răspundă față de gândul lui Dumnezeu în apelurile pe care El le face la adresa lor? Totul provine din această lege a păcatului și din puterea ei care stăpânește peste acești oameni și în interiorul lor. Totuși, nu cei necredincioși sunt subiectul cărții acesteia.

Din ceea ce am învățat deja, putem concluziona că există o lege a păcatului în cei credincioși, și este de datoria noastră indubitabilă să analizăm această lege. Cu cât descoperim mai mult care este puterea ei, cu atât mai puțin îi vom simți efectele. De exemplu, nu este de niciun folos să ai o febră puternică și să nu fii conștient de ea, ca atunci când un foc îți arde casa încetul cu încetul, fără să știi. Cu cât scoatem la lumină mai mult această lege a păcatului în noi, cu atât mai mult vom ajunge să o urâm. De asemenea, în aceeași proporție, cu cât mai mult cunoaștem felul în care ea acționează, cu atât mai mult vom tânji după har. Vegherea și sârguința în ascultare țin de descoperirea acestei legi a păcatului. De acest lucru depinde – de descoperirea puterii și a tăriei acestei legi a păcatului – întreg cursul vieților noastre. Ignoranța naște stupiditate, nepăsare, lenevie, o falsă siguranță și mândrie – și Dumnezeu Se arată dezgustat de toate aceste lucruri. Căderea în păcate mari care rănesc conștiința, în păcate scandaloase, se datorează faptului că nu luăm în serios nevoia spirituală de a cunoaște această lege a păcatului. De aceea, cercetează care este starea sufletului tău.

Ce ai descoperit despre această lege? În ce fel ai experimentat puterea și forța ei? O descoperi locuind în tine, mereu prezentă acolo, agitându-se și revărsându-și

otrava cu zel și ușurătate în orice moment? Ai descoperit-o în toate responsabilitățile tale, atunci când „vrei să faci binele”? Ce smerenie, ce dezgust de sine, ce intensitate în rugăciune, ce sârguință, ce veghere cere acest lucru din partea ta! Ce înțelepciune duhovnicească ți se cere! Ce provizii de har sunt necesare și ce ajutor din partea Duhului Sfânt! Mă tem că puțini practică o veghere proporțională cu pericolul pe care îl ridică această lege prezentă în ei.

3

INIMA – LOCAȘUL LEGII PĂCATULUI

După ce am văzut ce este legea păcatului interior și, în particular, ce sunt rămășițele acestuia în cel credincios, suntem convinși de puterea și forța ei. Vom analiza acum exemple specifice ale puterii ei, ca și avantajele pe care le are în natura sa, anume în ce privește locuința și subiectul legii păcatului, a trăsăturilor ei naturale și a modului ei de acțiune.

INIMA ESTE LOCUINȚA ȘI SUBIECTUL LEGII PĂCATULUI

În orice loc al ei, Scriptura arată că legea păcatului locuiește în inimă. Păcatul remanent interior își are locuința lui specială în ea. El a invadat și a asaltat însuși tronul unde Dumnezeu ar trebui să fie așezat: „Iată cel mai mare rău în tot ce se face sub soare: anume că aceeași soartă au toți. De aceea este plină și inima oamenilor de răutate, și de aceea este atâta nebunie în inima

lor tot timpul cât trăiesc. Și după aceea? Se duc la cei morți” (Eclesiastul 9:3). Aceasta este nebunia lor și rădăcina oricărei nebunii care se găsește în viețile lor.

„Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele” (Matei 15:19).

Există multe ispite și provocări exterioare care ne incită și ne atrag să facem lucruri rele, dar dacă ar fi să deschidem vasul interior și să revărsăm în afară ceea ce se găsește acolo, vom vedea adevărata sursă a răului. Rădăcina, izvorul și sursa agitației acestor lucruri se găsesc în inimă. Ispitele nu pun nimic în om, ci extrag ceea ce se găsește deja acolo. De aceea, avem acel sumar și descriere a lucrării complete și a rezultatelor acestei legi a păcatului în Geneza 6:5: „toate întocmirile gândurilor din inima lui [omului] erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (v. și Geneza 8:21⁶).

Toată lucrarea legii păcatului, de la început și până la momentul când dă naștere păcatului, se găsește aici. Locuința ei, masa ei de lucru este inima. Mântuitorul nostru denumeste aceasta „vistieria rea a inimii” (Luca 6:45) – „omul rău scoate lucruri rele din vistieria

⁶ Geneza 8:21 – „Domnul a mirosit un miros plăcut; și Domnul a zis în inima Lui: „Nu voi mai blestema pământul, din pricina omului, pentru că întocmirile gândurilor din inima omului sunt rele din tinerețea lui; și nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut”.

rea a inimii lui”. Această „vistierie” constituie principiul de viață rău ce stă în spatele acțiunilor imorale ale oamenilor. Prin contrast, la începutul versetului, Mântuitorul nostru denumește harul ca fiind „vistieria bună a inimii lui”, adică principiul care conduce în omul bun, de unde rezultă tot ceea ce este „bun”. „Vistieria” este un principiu care ne stârnește și ne atrage constant și din abundență, ducând naștere în mod consecvent la acțiuni potrivite naturii lui.

El este denumit de asemenea o „vistierie” din cauza abundenței lui. Acest principiu de viață nu se epuizează niciodată și nu se diminuează vreodată prin faptul că este folosit. Fără îndoială, cu cât ne complăcem mai mult în el, cu atât mai mult crește! Așa cum oamenii nu epuizează vreodată harul, ci îl cresc prin a-l folosi, tot așa este și cu păcatul interior. Cu cât cei credincioși practică harul pe care îl au în responsabilitățile ascultării, cu atât primesc mai mult har și sunt întăriți în el. De cealaltă parte, cu cât se trudesă oamenii mai mult ca să producă roadele poftelor lor, cu atât mai mult stârnesc păcatul în interior, crescând în ei, hrănindu-se din aceste pofte, bălăcindu-se în propria otravă și crescând tot mai puternic. Cu cât păcătuiesc oamenii mai mult, cu atât mai înclinați sunt către păcat. Oamenii se conving pe ei înșiși că, printr-un păcat particular, își vor

satisface poftele așa încât să nu mai aibă nevoie de păcat de-acum înainte, și fac acest lucru tocmai prin înșelăciunea acestei legi a păcatului. Orice păcat săvârșit crește acest principiu al păcatului și întărește în om obiceiul de a păcătui. El este o comoară rea aflată în inimă, care crește odată cu practicarea aceluia lucru rău.

Dar unde se află această comoară? Ea se găsește în inimă, unde este acumulată și păstrată în siguranță. Dacă ar fi să adunăm toți oamenii din lume și toți îngerii din ceruri, nu putem să îl lipsim nici măcar pe un singur om de această vistierie, atât de sigur este ea stocată în inima lui.

Termenul „inimă” este folosit în diferite modalități în Scriptură: uneori cu sensul de gândire și înțelepciune, alteori făcând referire la voință, alteori la emoții, la conștiință, și alteori la întreg sufletul. În general, ea se referă la sufletul omului în toate facultățile acestuia, nu în sens absolut, ci în fiecare acțiune care implică decizii morale, și astfel concură la înfăptuirea răului sau binelui de către noi. „Mintea” întrebă, discernе și judecă ce trebuie făcut și ce trebuie refuzat. „Voința” alege, refuză sau evită. „Emoțiile” plac un lucru sau nu, tânjesc după el sau au o aversiune față de el, atunci când li se propune. „Conștiința” avertizează și determină. Toate aceste lucruri, luate împreună, pot fi cuprinse în

termenul „inimă”. În acest sens, putem spune că locuința și subiectul legii păcatului este inima omului.

Trebuie să adăugăm de asemenea faptul că Scriptura, atunci când vorbește despre inimă ca principiul de viață al acțiunilor bune sau rele ale oamenilor, leagă în mod uzual inima de alte două lucruri care țin de acțiunile ei:

1. Orice pare plăcut și potrivit sufletului în lucrurile care sunt făcute. Când oamenii găsesc plăcere în ceea ce fac, se spune că ei fac acele lucruri din inimă – cu toată inima lor. Astfel, când Dumnezeu însuși binecuvântează poporul Lui în dragoste și bucurie, El spune că face acest lucru „din toată inima și din tot sufletul Meu” (Ieremia 32:41).

2. Hotărârea și constanța în astfel de acțiuni. Acest lucru este implicat prin metafora „vistierie”, de unde oamenii scot constant lucrurile pe care le vor, de care au nevoie sau pe care doresc să le folosească.

Acesta este, așadar, subiectul, locuința și locașul acestei legi a păcatului – anume „inimă”, principiul moral al acțiunii, fie că din ea rezultă binele, fie că rezultă răul. Aici locuiește vrăjmașul nostru, aceasta este fortăreața, citadela acestui tiran, de unde își lansează răzbu-narea împotriva lui Dumnezeu în toate zilele vieților

noastre. Uneori el prinde putere, fiind, de aceea, mai convingător, alteori își pierde din putere, și este mai puțin convingător. Cu toate acestea, răzvrătirea lui este constantă și rămâne în inimile noastre câtă vreme trăim pe pământ.

Chiar dacă vedem în pasajul nostru din Romani 7 puțin din forța și puterea păcatului care locuiește acolo și care este subiectul acestei legi, trebuie să analizăm de asemenea una sau două trăsături ale inimii care adaugă mult la succesul acestuia. Această lege a păcatului este ca un vrăjmaș într-un război, a cărui forță stă nu doar în cifre sau în forța bărbaților ori a armelor, ci și în fortăreața de necucerit unde el se ascunde. Așa este inima pentru acest vrăjmaș al lui Dumnezeu și al sufletelor noastre, așa cum vom vedea în analiza a două trăsături ale ei:

1. Inima este *de neînțeles*: „cine poate s-o cunoască [inima]? Eu, Domnul, cercetez inima” (Ieremia 17:9-10). Inima omului poate fi înțeleasă doar de Dumnezeu, de unde vedem că El Își rezervă onoarea de a fi singurul care poate cerceta inima și se declară a fi Dumnezeu. Acesta este un alt atribut glorios al naturii Sale.

Noi nu ne putem cunoaște reciproc inimile, și nu cunoaștem nici măcar inimile noastre așa cum ar trebui.

Există mulți oameni care cunosc înclinația sau dispoziția generală a inimilor lor, dacă aceasta este bună sau rea, sinceră și sănătoasă, sau coruptă și bolnavă. Totuși, nimeni nu cunoaște toate intrigile secrete, toate cotloanele, toate îndemnurile și împotrivirile propriei inimi. Are cineva o măsură perfectă asupra luminii și întunericului propriu? Poate cineva să știe ce îndemnuri sau împotriviri manifestă voința sa, atâta vreme cât o diversitate nesfârșită de acțiuni se înfățișează înaintea ei?

Poate cineva să înțeleagă diversele unduiri ale inimii lui în vremuri de suferință? Sunt oare izvoarele secrete ale acțiunilor și refuzurilor sale deschise în fața sufletului vreunui om? Poate cineva să prezică deciziile minții și ale voinței sale în anumite circumstanțe, indicând felul în care va gândi atunci și felul în care va reacționa față de lucrurile care i se vor părea de dorit? Cu excepția Dumnezeuului infinit și atotvăzător, nicio ființă din cer și de pe pământ nu poate decât să fie ignorantă în toate aceste lucruri. În această inimă de nepătruns locuiește legea păcatului, și mare parte din siguranța și forța ei ține de faptul că ea nu poate fi cunoscută pe deplin. Noi ne luptăm cu un vrăjmaș a cărui forță secretă nu poate fi cuprinsă, și nici nu putem să o urmărim până în cuibul ei secret, de unde ea pândește. De aceea, atunci când suntem gata să ne gândim că păcatul

a fost distrus, după foarte puțin timp descoperim că el n-a făcut altceva decât să se ascundă dinaintea ochilor noștri, și acest lucru se petrece destul de des. El are ascunzișuri și locuri unde se retrage în această inimă de nepătruns, locuri în care nu putem să îl urmăm. Sufletul poate să creadă despre sine că totul este bine, în timp ce păcatul stă bine ascuns în întunericul minții, fiind imposibil de descoperit. Doar lumina poate face aceasta.

Ai putea să crezi că dorința de a păcătui a fost complet alungată, când, dintr-o dată, ea își face apariția din nou dintr-o rezervă de negăsit, în clipa când ne confruntăm cu o ispită puternică. Te-ai luptat cu o poftă și ai obținut biruința binecuvântată asupra ei cu ajutorul Duhului Sfânt în încercarea ta prezentă? Ai putea să îți imaginezi că ai alungat-o cu totul, dar ceea ce vei descoperi este că ea doar s-a retras dinaintea ochilor tăi. Ea pândește în întunericul minții, în indispoziția voinței, în dezordinea și lumescul din simțămintele tale, așa încât niciun ochi să nu o poată descoperi. Cel mai înțelept lucru pe care îl poți face este să veghezi după prima apariție a ei, să o prinzi în primele ei convulsii și lucrări din adânc, și să te ridici în împotrivire față de ea. Nu putem să o urmăm în coltoanele secrete ale inimii. Este adevărat că odihna este la îndemână – anume pentru acela unde se manifestă lucrarea de distrugere a legii păcatului și a trupului de

moarte în noi, prin Duhul Sfânt, care vine cu securea Lui la însăși rădăcina păcatului⁷. Tot ceea ce se găsește în inima noastră de nepătruns este „gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face” (Evrei 4:13). Dar noi, cei care ne luptăm consecvent cu păcatul, trebuie să știm că avem de luptat cu un vrăjmaș formidabil.

2. Inima este *înșelătoare*: „Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea” (Ieremia 17:9) - și nu se poate compara cu nimic. Există o mare amăgire în felul oamenilor de a trata această lume, o amăgire în sfaturile lor în ce privește trăirea în viața privată și în cea publică, o amăgire în cuvintele și acțiunile lor. Lumea este plină de înșelăciune și fraudă. Totuși, toate acestea sunt nimic dacă sunt comparate cu amăgirea care se găsește în inima omului față de propria persoană, căci acesta este sensul adevărat al expresiei din versetul de față. Atunci când amăgirea aceasta incomparabilă se adaugă faptului că inima este de nepătruns, legea păcatului capătă un avantaj deosebit în inimă. Nu vorbesc aici despre înșelăciunea păcatului în sine, ci despre amăgirea inimii unde acesta locuiește. „Căci șapte urâciuni sunt în inima lui” (Proverbe 26:25) - adică nu doar că sunt multe, ci numărul este unul complet, așa cum cifra

⁷ Matei 3:10 – „Iată că securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom, care nu face roadă bună, va fi tăiat și aruncat în foc” (cf. Luca 3:9).

„șapte” ar indica. Aceste șapte spurcăciuni se găsesc împreună cu înșelătoria păcatului, așa că înțeleptul lansează acest avertisment: „nu-l crede!” Această amăgire este ceea ce ne determină să facem un pas înapoi din a ne încrede în inimă. Această înșelăciune a inimii, care servește drept avantaj deosebit al legii păcatului, rezultă din faptul că hrănim păcatul la sânul nostru.

(1) Inima abundă în contradicții, astfel că este imposibil să o abordăm rațional. Unii oameni au un spirit plin de contradicții prin natura lor, alții prin felul în care ei trăiesc. Ei sunt plin de contradicții. Uneori par să fie foarte înțelepți în treburile lor, alții foarte neștiutori. Uneori sunt foarte deschiși, alții foarte rezervați. Uneori sunt ușor de convinși, alții foarte încăpățânați. Uneori este foarte ușor să apelezi la ei, alții sunt foarte răzbunători, și toate acestea într-o măsură remarcabilă. Spiritul acesta contrar este în general considerat un lucru rău, și de fapt survine dintr-o poftă predominantă și notabilă. În ceea ce privește binele sau răul moral, responsabilitatea sau păcatul, acest comportament inconsecvent este caracteristic fiecărei inimi – ea este fie foarte fierbinte, fie înghețată, fie slabă, fie apoi încăpățânată, fie ușor de convinși, fie imposibil de mișcat.

Inima omului este gata să se contrazică pe sine în orice moment. Ai putea să crezi că a cunoaște acest lucru în legătură cu inima ar putea să îți dea posibilitatea să o controlezi, dar lucrurile stau tocmai pe dos, căci nimeni nu știe la ce să se aștepte din partea ei. Rezultatul este tulburarea tuturor facultăților inimii din cauza păcatului. La început, Dumnezeu a creat inimile într-o perfectă armonie și unitate. Minte și rațiunea se aflau în supunere perfectă față de Dumnezeu și față de voia Lui. Voința răspundea corect alegerii binelui, mintea aproba acest lucru, emoțiile urmau în mod constant și loial înțelepciunea și voința. Supunerea minții față de Dumnezeu este principalul izvor al ordinii și armoniei pentru toate rotițele sufletului. Atunci când mintea este tulburată de păcat, restul facultăților omului acționează contrar una alteia. Ele nu mai aleg binele pe care mintea l-a descoperit, iar sentimentele nu mai găsesc plăcere în ceea ce voința alege. Ele se războiesc și interferă una cu cealaltă. Acest lucru se petrece ca urmare a îndepărtării noastre de Dumnezeu. De aceea, uneori voința conduce, iar judecata o urmează. Foarte des, simțămintele, care ar trebui să le urmeze pe celelalte, capătă supremație, și fac ca întreg sufletul să le devină captiv. Astfel, așa cum am spus deja, inima devine plină de contradicții în acțiunile ei. Uneori, mintea capătă supremație, iar sentimentele se

află în supunere față de ea, iar voința este gata pentru împlinirea datoriei. Acest lucru înclină sufletul către lucruri bune. Apoi, la foarte scurt timp, rebeliunea simțămintelor sau încăpățânarea voinței își face loc și le supune pe toate celelalte, așa încât întreaga scenă se schimbă imediat. Astfel, această schimbare face ca inima să fie înșelătoare mai presus de orice altceva. Ea nu găsește înțelegere în sine, nu este constantă față de sine, devine inconsecventă în cele mai bune momente și instabilă în comportamentul ei. Dar, așa putea spune, ea este adesea o lege pentru sine, ca atunci când picioarele preiau conducerea și călăuzesc tot trupul.

(2) Amăgirea ei ține de promisiunile pe care le face la prima vedere a lucrurilor. Iar acest lucru este adevărat și în ce privește primul principiu. Uneori, emoțiile sunt atinse și stârnite așa încât întreaga inimă promite să fie fericită, și că totul va fi bine. După o vreme, totul este pe dos. Minte, se pare, nu a fost afectată sau atinsă deloc, emoțiile și-au jucat rolul, dar acum totul s-a schimbat, și toate promisiunile inimii, altădată interesante, au dispărut. Dacă adăugăm această amăgire la caracterul de nepătruns pe care l-am menționat anterior, vom descoperi că dificultatea de a trata eficient păcatul în locuința lui a crescut cu atât mai mult. Cine poate să suporte o inimă amăgită și amăgitoare? Cine poate face

asta, mai ales atunci când ne gândim că inima își folosește toate înșelăciunile în slujba păcatului, și contribuie la creșterea acestuia. Toată dezordinea care se găsește în inimă, toate promisiunile ei false și toată imaginea ei atractivă, slujesc doar la promovarea intereselor și avantajelor păcatului.

De aceea, Dumnezeu Își avertizează poporul să se păzească pentru ca nu cumva inimile lor să îi seducă și să îi amăgească. Cine poate măsura vicleniile, amăgirile și trădările care zac în inima omului? Nu degeaba vorbește Duhul Sfânt despre inimă ca fiind „nespus de înșelătoare” [mai înșelătoare decât orice, cf. lit. KJV] – nesigură în ceea ce ea face și falsă în ceea ce promite. Mai mult, ea lucrează așa încât, în războiul nostru împotriva păcatului, nu trebuie să facem doar lucrarea cea veche în mod repetat, ci devenim implicați într-o nouă lucrare, câtă vreme trăim în această lume. Există întotdeauna strategii și amăgiri noi cu care trebuie să ne confruntăm, lucruri pe care trebuie să le așteptăm din partea unei legi a păcatului care stă într-un loc de nepătruns și amăgitor.

Există multe alte trăsături ale acestei locuințe și acestui subiect al legii păcatului care ar putea fi menționate, dar o astfel de analiză ne-ar deruta de la scopul

nostru de aici. De aceea, le voi menţiona în treacăt, alături de câteva remarci.

În primul rând, să nu îţi imaginezi niciodată că lucrarea ta de luptă cu păcatul, de omorâre, răstignire şi supunere a lui, va ajunge vreodată la un punct terminus. Locul unde păcatul este aşezat este de nepătruns, şi atunci când îţi imaginezi că ai acoperit complet terenul de luptă, este bine să ştii că vor exista anumite cotloane pe care încă nu le-ai descoperit. Mulţi cuceritori au fost ruinaţi de nepăsarea lor după o biruinţă, şi mulţi au fost răniţi spiritual după mari succese împotriva acestui vrăjmaş vechi. David a fost unul dintre aceştia. Ispita care l-a surprins şi l-a atras în păcat a venit după o lungă umblare cu Dumnezeu, după multe experienţe profunde cu El, şi după o păzire atentă de nelegiuire. De aceea, mărturia multora a ajuns să decadă odată ce ei s-au apropiat de ani bătrâneţii. Ei s-au oprit din a omorî păcatele lor înainte ca lucrarea aceasta să ajungă la sfârşit. Acesta este un subiect la care voi reveni ceva mai târziu.

Nu există nicio modalitate prin care noi să vânăm păcatul până în locuinţa lui de nepătruns, decât atunci când îl urmărim neobosit. Acea poruncă a apostolului este la fel de necesară pentru cei care se apropie de sfârşitul umblării lor ca şi pentru cei care sunt la începutul ei: „omorâţi mădularele voastre care sunt pe pământ”

(Coloseni 3:5). Fii mereu activ în această lucrare, atâta vreme cât trăiești în această lume. Este adevărat că mare parte a terenului de luptă este câștigat atunci când ducem înaintea această lucrare în mod riguros și constant. Păcatul este slăbit mult, iar sufletul merge înaintea către desăvârșire. Totuși, lucrarea este fără sfârșit. Când spun asta, mă refer la faptul că ea trebuie dusă câtă vreme ne aflăm în această lume. Dacă ne oprim, vom vedea rapid cum acest vrăjmaș se întoarce cu forță și vigoare proaspete. Sufletul poate să treacă prin anumite suferințe mari, și totuși să continue în bucuria suavă a părtășiei cu Dumnezeu, fiind conștient de dulceața comuniunii binecuvântate cu Hristos. Apoi am putea ajunge la concluzia că acesta este sfârșitul păcatului, și că el este mort și a dispărut pe veci. Dar nu vedem noi contrariul în experiențele noastre de viață? Nu cunoaștem oare că el doar s-a retras într-un anumit cotlon de nepătruns pentru moment, fiind slăbit întrucâtva în puterea lui? Haideți, atunci, să recunoaștem că nu există nicio modalitate de a ne achita de această lucrare decât dacă o facem în mod constant. Acela care moare luptând în acest război cu siguranță că moare ca un cuceritor.

În al doilea rând, oare păcatul locuiește în ceea ce este instabil, inconsecvent și înșelător mai mult decât

orice altceva? Acest lucru ne cheamă la o veghere perpetuă împotriva păcatului. Un vrăjmaș deschis, care se manifestă doar violent, ar putea să îți dea un timp de odihnă celeilalte tabere. Știi unde se află, știi ceea ce face, așa că poți să dormi pentru o vreme în liniște și fără să te temi. Însă împotriva adversarilor care lucrează prin trădare și înșelăciune (săbiile lungi pot să străpungă de la distanță) nimic nu ne va da siguranță decât vegherea constantă. Nu putem fi niciodată prea geloși, prea temători, prea suspicioși sau prea veghetori. Inima are o mie de înșelătorii și rele, și, dacă lăsăm garda jos, cu siguranță că vom fi surprinși. Iată de ce avem atât de multe avertismente și porunci, atât de des repetate, care ne îndeamnă să veghem, să fim circumspecți, să fim sânguincioși și să fim atenți. Nu există pace pentru cei care se confruntă cu un vrăjmaș „nespus de înșelător” decât dacă perseverăm într-o astfel de atitudine.

Toate avertismentele date în acest caz sunt necesare, mai ales acesta: „amintește-ți să nu crezi în puterile tale”. Face inima promisiuni plăcute? Nu te baza pe ele, ci spune-I Domnului Isus Hristos: „Doamne, lucrează pentru mine”. Nu-i așa că soarele strălucește frumos dimineața? Nu socoti o zi ca fiind senină, căci norii pot să acopere cerul de îndată. Chiar dacă dimineața noastră spirituală poate să aibă o înfățișare plăcută de

seninătate și pace, simțămintele tulburi pot să își facă loc pentru a înoura sufletul cu păcat și întuneric.

În al treilea rând, pune această întregă situație cu grijă și sârguință în mâna Aceluia care cercetează inima până în profunzimile ei și care știe cum să împiedice trădările și amăgirile ei. Noi suntem chemați să învățăm care este datoria noastră și să o împlinim în mijlocul teatrului de luptă, și tocmai aici este cel mai sigur loc al nostru. Nu există niciun colț trădător al inimilor noastre în care El să nu poată pătrunde, și nu există acolo nicio amăgire pe care El să nu o poată scoate la lumină. Aceasta a fost ceea ce David a făcut, așa cum descrie el în Psalmul 139. După ce prezintă, în linii generale, omniprezența și omnisciența lui Dumnezeu (v. 1-10), el se roagă astfel: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!” (v. 23-24). Este ca și cum ar fi spus: „Știu că această inimă a mea este înșelătoare, și doresc ca ea să fie sinceră. Mi-aș dori să nu mai existe nici cea mai mică rezervă de păcat în ea. De aceea, Tu, care ești prezent în inima mea și care îmi cunoști gândurile mai dinainte, această lucrare și fă-o în profunzime, căci doar Tu poți să o faci”.

Există și alte dovezi ale puterii și forței păcatului interior remanent ca o „lege”, așa că vom continua discuția noastră în capitolul următor.

4

TRĂSĂTURILE NATURALE ALE PĂCATULUI DIN NOI

Păcatul interior este un vrăjmaș al lui Dumnezeu – El are o putere mare – Nu ne dă pace și odihnă – Se ridică împotriva lui Dumnezeu – Are o aversiune față de Dumnezeu și o înclinație față de rău – Este totalmente împotrivor oricărui lucru dat de Dumnezeu în suflet – Iar vrăjmășia lui este constantă

În capitolul anterior am identificat locașul legii păcatului. Acum vom continua studiul nostru, îndreptându-ne analiza către natura acesteia, lucru care va descoperi de asemenea puterea și forța ei.

Totuși, nu voi spune prea multe despre acest aspect, întrucât nu este sarcina mea să prezint aici în detaliu natura păcatului interior. În orice caz, acest subiect a fost tratat adecvat de alți autori. De aceea, voi analiza aceste lucruri doar în măsura în care ele sunt corelate cu natura păcatului interior oridecâteori este descoperit. Iar acest lucru izvorăște din cuvintele apostolului:

„umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu” (Romani 8:7).

Legătura dintre „înțelepciunea” aparentă și „firea pământească”, *phronéma tés sarkos*, se găsește în Coloseni 2:23⁸. Găsim acolo un echivalent al „legii păcatului”, un aspect foarte important de subliniat. Ce spune apostolul despre aceasta? Fără îndoială, ea este *echthra eis Theon*, „vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu”. Ea nu este doar un vrăjmaș, căci, în acel caz, ar exista posibilitatea reconcilierii cu Dumnezeu, ci este *vrăjmășia* însăși, astfel încât este incapabilă să accepte orice termeni de pace. Vrăjmașii pot să se împace între ei, dar vrăjmășia nu. Fără îndoială, singura modalitate de a reconcilia vrăjmașii este să distrugi vrăjmășia. Aceasta este ceea ce apostolul vrea să spună atunci când scrie astfel: „atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său” (Romani 5:10), o lucrare gândită și realizată prin sângele lui Hristos, prin care El a împăcat cei mai mari vrăjmași. Dar când vorbește despre vrăjmășie, nu există nicio modalitate de a o trata cu excepția abolirii și a distrugerii ei: „în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei” (Efeseni 2:15).

⁸ Coloseni 2:23 - „[acestea] au, în adevăr, o înfățișare de înțelepciune, într-o închinare voită, o smerenie și asprime față de trup, dar nu sunt de nici un preț împotriva gădilării firii pământești”.

Aceasta este ce trebuie să spunem și noi despre vrăjmășie, anume că fiecare părticică a ei, în cea mai mică măsură, rămâne în orice om, în natura și vrăjmășia inimii lui. Păcatul interior poate să nu fie atât de puternic și să nu se manifeste cu forță în momentul când are mai multă viață și vigoare, și totuși vrăjmășia să rămână în inimă. Întrucât orice strop de otravă rămâne otravă în natura lui și va produce efecte, și așa cum fiecare scânteie de foc rămâne foc și va arde, tot așa fiecare parte a legii păcatului, rămâne aceeași în natura ei, până la ultima și cea mai neînsemnată picătură. Ea rămâne întotdeauna vrăjmășie, otrăvind și pârjolind în jurul ei. Oricât de mică ar fi rămășița ei, ea este aceeași în esența sa. Apostolul nostru, despre care putem spune că făcuse un progres mai mare în supunerea păcatului decât oricine altcineva de pe pământ, a strigat la urma urmei după eliberare ca și cum s-ar fi aflat în fața unui vrăjmaș ireconciliabil: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7:24).

În primul rând, trebuie să spunem că cele mai neînsemnate acțiuni ale ei, cele mai imperceptibile lucrări ale ei, sunt acțiunile vrăjmășiei. Omorârea păcatului poate să îi slăbească forța, dar nu îi poate schimba natura. Harul schimbă natura omului, dar nimic nu

poate schimba natura păcatului. Orice îi este făcut păcatului, nimic nu îl poate schimba, întrucât el rămâne vrăjmășie. Aceasta este, așadar, starea noastră.

Dacă ne gândim la natura lui Dumnezeu, vedem că „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8). El este astfel în Sine din veșnicie, mai atractiv decât orice. Și El este dragoste față de noi. El este astfel în sângele Fiului Său și în toate roadele sale minunate. Tocmai datorită dragostei Lui suntem noi ceea ce suntem, și în dragostea Lui sunt îmbrăcate toate nădejțile și așteptările noastre viitoare. Totuși, exact împotriva acestui Dumnezeu purtăm noi o vrăjmășie în toate zilele noastre, vrăjmășie care există în natura ei și care nu poate fi vindecată sau împăcată. Ea poate fi distrusă, și va fi distrusă, dar nu poate fi vindecată.

Dacă un om experimentează o vrăjmășie prea puternică pentru el, așa cum David a avut în relația cu Saul, poate face exact ceea ce David a făcut. Gândește-te la ce anume provoacă această vrăjmășie împotriva Lui, și străduiește-te din plin pentru a elimina cauza, făcând astfel pace:

„Dacă Domnul este Cel ce te ațâță împotriva mea, să primească mirosul unui dar de mâncare de la noi; dar dacă oamenii te ațâță, blestemați să fie înaintea Domnului” (1 Samuel 26:19).

În ceea ce privește vrăjmașii pământești, indiferent dacă aceștia sunt confrunțați de Dumnezeu sau de oameni, există întotdeauna nădejdea păcii. Dar atunci când omul se confruntă cu vrăjmașia însăși, nu poate să se aștepte la nimic altceva decât la lupte continue până la distrugerea uneia dintre părți. Dacă nu va fi biruită și distrusă, ea va cuceri și va distruge sufletul. Iată de ce este atât de puternică. Vrăjmașia nu acceptă niciun fel de termeni ai păcii sau reconcilierii. Poate exista pace acolo unde nu există reconciliere, ca atunci când se declară un armistițiu într-un război. Dar, în ceea ce privește această vrăjmașie, nu putem obține nici una, nici cealaltă. Nu poate fi niciodată liniște, căci ea nu este niciodată cucerită. Acesta este motivul pentru care Pavel își deplânge situația. În zadar se așteaptă omul la vreo odihnă în fața poftelor lui până în clipa morții. Unii, în tumultul corupțiilor lor, caută pacea prin a se deda acelor poftă corupte. Totuși, apostolul poruncește: „nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele [ca să îi împliniți poftele, cf. lit. KJV]” (Romani 13:14).

Nu poți stinge un foc cu lemne și gaz! Nici măcar tot combustibilul din lume, nimic din întreaga parte a creației care este combustibilă, nu poate satisface focul păcatului interior, ci mai degrabă îl crește. A satisface păcatul prin practicarea acestuia este un lucru inutil,

căci doar îl înflăcărează și îl crește. Dacă un om și-ar da parte din bunurile sale unui vrăjmaș, acest lucru l-ar putea satisface pe acesta, dar vrăjmășia strigă după orice lucru, și ea nu este cu nimic mai satisfăcută dacă ar primi totul sau nimic, ca acele vaci slabe întotdeauna înfometate, chiar și după ce le-au devorat pe cele grase (v. Geneza 41). Nu poți negocia cu un foc să mistuie doar o parte din casa ta, căci tot ce poți face este să îl stingi. Este ca și cum ai încerca să faci o întrecere între un înțelept și un nebun: „când se ceartă un înțelept cu un nebun, să se tot supere sau să tot râdă, căci pace nu se face” (Proverbe 29:9). În orice stare ar fi, el va fi întotdeauna aducător de neazuri. La fel este și în cazul păcatului interior. Indiferent dacă devine violent, ca atunci când acționează în ispită și se manifestă zgomotos în suflet, sau dacă pare să fie mulțumit ori satisfăcut, el rămâne același, căci nu poate exista pace cu el în nicio circumstanță. Dacă ar fi avut o altă natură, am putea spune că s-ari fi putut găsi o cale de a-l împăca, dar pentru că îl vedem fiind vrăjmășie, orice fel de odihnă pe care sufletul ar putea să o găsească în el va duce la ruină.

În al doilea rând, despre păcatul interior se spune nu doar că este „vrăjmășie”, ci „vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu”. Ce Vrăjmaș mareț a ales el ca să-I ducă război! În Biblie se spune de multe ori despre vrăjmașul

nostru: „să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul” (1 Petru 2:11). Dacă păcatul este vrăjmașul sufletului, atunci trebuie să fie vrăjmașul nostru. Uneori, el este descris ca un vrăjmaș față de Duhul care se află în noi:

„Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora” (Galateni 5:17).

El luptă împotriva Duhului, care locuiește în noi, pentru a-L cuceri. El luptă împotriva sufletelor noastre pentru a le distruge. El are planuri speciale cu sufletele noastre, și se războiește cu principiul harului care se găsește în noi. Totuși, ținta lui principală este Dumnezeu: el este mereu „vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu”. El lucrează împotrivindu-se harului, așa că se opune sufletelor noastre, lucru care se manifestă mai mult decât prin simpla intenție. Totuși, principala lui dorință este să se împotrivească lui Dumnezeu – Dumnezeu, Legiuitorul, Dumnezeu cel sfânt, Dumnezeu, Autorul Evangheliei și Calea mântuirii prin har, nu prin fapte. Aceasta este ținta legii păcatului. De ce se opune ea responsabilității creștinului, așa încât să neglijăm „binele” pe care dorim să îl facem (Romani 7:19)? De ce face ea ca sufletul să fie lumesc, necredincios, neevlavios, obosit și predispus la greșeală? Pentru că ea este vrăjmășie

împotriva lui Dumnezeu, Acela cu care sufletul dorește să aibă părtășie. Este ca și cum Satana acționează, dacă vreți, pe baza aceleiași porunci pe care asirienii o primeau din partea împăratului lor:

„Să nu vă luptați nici cu cei mici nici cu cei mari, ci să vă luptați numai cu împăratul lui Israel” (1 Împărați 22:31).

Păcatul nu se ridică împotriva unui lucru mare sau mic, ci împotriva lui Dumnezeu însuși, Împăratul lui Israel. Aici stă secretul pentru care el se împotrivesc oricărui lucru bun – pentru că binele vine de la Dumnezeu. Atunci când se pune la cale un drum ușor, o afacere sau un set de reguli formale, unde nu este ținută adevărata părtășie cu Dumnezeu, așa cum se petrece cu oamenii în majoritatea actelor lor superstițioase de închinare, împotrivirea față de legea păcatului va fi foarte slabă și ușoară. Când asirienii l-au atacat din greșală pe Iosafat și au descoperit că nu este Ahab, au renunțat să-l mai urmărească (1 Împărați 22:31-33). Tot așa, oridecâteori există o aparență a închinării la Dumnezeu, păcatul poate să i se opună la început, dar când datoria strigă în inimă că Dumnezeu nu este acolo, păcatul se îndepărtează, căutându-și vrăjmașul în altă parte. Astfel, multe ființe sărmane își petrec zilele în superstiții triste și oboitoare, fără a manifesta vreo rețineră față de acestea în

interior, însă nu se vor obosi nici măcar un ceas să vegheze împreună cu Hristos într-o modalitate duhovnicească. Nu este de mirare că oamenii luptă cu arme lumești pentru a-și apăra superstițiile exterioare în închinare, atunci când descoperă că nu există nicio împotrivire în interiorul lor. Dacă Dumnezeu nu este acolo, legea păcatului nu manifestă nicio împotrivire față de acea practică.

Orice opoziție care se ridică în noi față de vreun lucru care este bun spiritual, indiferent dacă vine din întunericul minții sau din aversiunea voinței ori din apatia simțămintelor, se folosește de multe argumente înaintea sufletului atunci când acesta caută să facă binele, căci păcatul Îl urăște pe Dumnezeu. Vrăjmășia țintește la Dumnezeu. Acest aspect ar trebui în mod cert să ne încurajeze să veghem constant și cu grijă la noi înșine.

Păcatul interior se comportă așa încât să încurajeze orice lucru care este păcătos măcar în cea mai mică măsură, așa încât să manifeste în același timp aversiune față de Dumnezeu. Dumnezeu însuși este obiectul urii păcatului. Este adevărat că plăcerile și plata păcatului influențează puternic simțămintele senzuale și lumești ale oamenilor, dar ceea ce incită păcatul să se ridice este sfințenia și autoritatea lui Dumnezeu, căci el urăște jugul Domnului. „Te-ai obosit de Mine” (Isaia 43:22), le

spune Dumnezeu păcătoşilor, și aceasta în mijlocul multelor lor îndatoriri religioase. Fiecare act al păcatului este un rod al plictiselii noastre față de Dumnezeu. Iov ne spune ce anume stă la temelia inimii păcătoşilor: „Și totuși Îi ziceau lui Dumnezeu: ‚Pleacă de la noi. Nu voim să cunoaștem căile Tale’... Ei Îi ziceau lui Dumnezeu: ‚Pleacă de la noi! Ce ne poate face Cel Atotputernic?’” (Iov 21:14; 22:17). În aceasta stă natura formală a vrăj-mășiei păcatului față de El, a aversiunii lui față de Domnul. De aceasta ține natura reală a fiecărui păcat – împotrivirea față de Dumnezeu, o aruncare a jugului Său și o rupere de dependența pe care fiecare ființă creată ar trebui să o aibă față de Creatorul ei. Iar apostolul ne oferă și motivul: „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăj-mășie împotriva lui Dumnezeu” (Romani 8:7), adică „ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună”.

Ea nu este niciodată și nu va fi, căci nici nu poate fi supusă lui Dumnezeu, întrucât întreaga ei natură constă în împotrivirea față de El. Sufletul unde ea locuiește poate fi supus Legii lui Dumnezeu, dar legea păcatului se așază în împotrivire față de ea, și refuză să i se supună.

Pentru a merge mai departe în analiza noastră legată de puterea și forța acestei legi a păcatului plecând de la această trăsătură a naturii ei – anume vrăj-mășie

față de Dumnezeu – trebuie să analizăm unul sau două aspecte suplimentare:

1. Este *universală*. Unor oameni le place să disece lucrurile și să spună: „Aceasta se referă la ceva, iar acela la altceva”. Nu așa stau lucrurile în această chestiune; vrăjmășia este absolută și universală, după cum toate vrăjmășiile sunt întemeiate în natura lucrului față de care ele se manifestă. Astfel de vrăjmășie se ridică împotriva oricărui lucru care este legat de cel pe care ea îl urăște. Așa este vrăjmășia păcatului interior, întrucât:

1. Ea se manifestă universal, față de tot ceea ce este de la Dumnezeu.
2. Ea este universală, manifestându-se în orice parte a sufletului.

(1) Ea se manifestă universal, față de tot ceea ce vine de la Dumnezeu. Acolo unde, în acțiunile noastre, există ceva de la Dumnezeu, din natura Sa, atributele Lui, din gândul sau voia Lui, din Legea sau Evanghelia Lui – sau din orice ascultare care I se datorează precum părțășia cu El, atunci putem descoperi un adăpost împotriva vrăjmășiei păcatului. Dar vrăjmășia este îndreptată către Dumnezeu și către tot ceea ce vine de la El, ca și către orice lucru care are de-a face cu Dumnezeu. Ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, nici măcar celei mai mici părți

a acesteia. Ea se împotrivește oricărui lucru care vine de la Dumnezeu.

Păcatul este vrăjmășie față de Dumnezeu, motiv pentru care el se manifestă față de tot ceea ce vine de la Dumnezeu. El se manifestă nu doar față de bunătatea Lui, ci și față de sfințenia Lui; nu doar față de îndurarea Lui, ci și față de harul Său. Nu doar față de planul Lui, ci și față de promisiunile Lui. Nu există nimic de la Dumnezeu față de care păcatul să nu se împotrivească, iar din aceasta nu se exclud niciun fel de responsabilități private sau publice ale inimii.

Dacă aș putea să mă exprim astfel, cu cât un lucru se află mai aproape de Dumnezeu, cu atât mai mare se va manifesta vrăjmășia păcatului față de acel lucru. Cu cât mai multă sfințenie și spiritualitate se găsește în ceva, cu atât mai mare va fi vrăjmășia păcatului. Orice lucru care are în el mai mult din Dumnezeu, își va căpăta și opoziția pe măsură. Dumnezeu spune cu privire la cei în care se găsește această lege manifestându-se cel mai categoric:

„[voi] lepădați toate sfaturile Mele și nu vă plac
mustrările Mele” (Proverbe 1:25).

Păcatul nu se împotrivește unei părți anume a sfatului, gândului sau voinței lui Dumnezeu, ci tuturor acestora, în plinătatea lor. Oricare ar fi lucrul la care El ne

cheamă sau la care ne călăuzește, în orice aspect, păcatul interior se ridică împotriva lui. Nimeni n-ar trebui să își imagineze că este un lucru ciudat ca păcatul să își păstreze vrăjmășia împotriva lui Dumnezeu, căci El vine pentru a-l judeca și pentru a-l condamna. Cea mai mare vrăjmășie manifestată de păcat față de Dumnezeu ține de Evanghelia Lui, prin care El oferă îndurare și iertare ca mijloace de eliberare din păcate, și asta pentru că Evanghelia revelează mai mult decât orice atributele glorioase ale naturii lui Dumnezeu, excelența și întâietatea Lui.

(2) Vrăjmășia este universală, manifestându-se în orice parte a sufletului. Dacă legea păcatului ar fi fost mulțumită cu a supune o singură trăsătură a sufletului – dacă ar fi ales una la întâmplare, lăsându-l liber din jugul și robia lui în rest – ar fi fost posibil ca păcatul să fie supus mai ușor și să ne împotrivism lui mai cu succes. Dar când Hristos vine în suflet cu puterea Lui spirituală de a-l cuceri pentru Sine, El nu găsește acolo vreun loc liniștit unde să Se așeze. El poate să-și așeze piciorul doar în acel loc pe care îl cucerește prin luptă. Nimic nu este separat de legea păcatului, nici mintea, nici emoțiile și nici voința. Când harul își face intrarea în suflet, păcatul încă locuiește în toate ținuturile de coastă ale acestuia. Dacă vreun lucru din suflet ar avea libertate și eliberare perfectă, ar putea exista un loc întărit din care

să atace și să alunge tot restul lucrurilor nedorite din suflet. Însă vrăjmășia este universală, și păcatul face război cu întreg sufletul. Minteia își are propriul întuneric și propria prețuire de sine cu care să se lupte, iar voința își are propria încăpățănare și perversitate. Fiecare sentiment își are propria aversiune față de Dumnezeu, și trebuie să se confrunte cu propria senzualitate așa încât odihna deplină nu este de găsit.

Este ca și cum am avea mâinile complet ocupate în însăși casa noastră. De aceea, cunoștința noastră este imperfectă, ascultarea noastră este slabă, dragostea noastră este pervertită, frica noastră evlavioasă este necurată, și fericirea noastră nu este încă liberă și nobilă. Totuși, trebuie să merg mai departe, căci aș putea să aduc dovezi abundente cu privire la cât de adânc se găsește răspândit în întreg sufletul acest principiu al vrăjmășiei față de Dumnezeu.

(3) Trebuie să adaug la acestea ideea că păcatul interior este constant. El este constant față de sine, nu se clatină niciodată și nu se gândește niciodată să renunțe, în ciuda împotrivrării puternice care vine față de el prin Lege și Evanghelie, așa cum vom vedea mai târziu.

Iată, așadar, care este a treia dovadă a puterii păcatului izvorând din natura și trăsăturile lui, folosind un

singur exemplu – anume că el este „vrăjmășie față de Dumnezeu”, și că este, de aceea, universal și constant. Dacă am trece la o descriere deplină a acestuia, ne-ar trebui mai mult spațiu și timp decât este disponibil pentru acest întreg subiect. Totuși, ceea ce am spus până aici ar trebui să îți ofere o idee legată de necazul produs de el și să te stârneasă la veghere. Ce ar putea fi mai aducător de întristare decât gândul că purtăm constant în noi un lucru care constituie vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, și aceasta nu doar în anumite aspecte, ci în tot ceea ce Dumnezeu este și în tot ceea ce El a revelat despre Sine? Nu pot spune că totul este bine cu cei care n-au descoperit încă această stare a lucrurilor. Este bine cu adevărat pentru cei care păcatul interior a fost trezit și puterea lui a fost diminuată. Totuși, oridecâteori anumite persoane spun că păcatul interior nu se găsește în ele, acestea doar se amăgesc singure, iar „adevărul nu este în ele” (1 Ioan 1:8).

5

AVERSIUNEA PĂCATULUI DIN NOI

*Alte explicații ale păcatului ca vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu –
Aversiunea lui față de ceea ce este bine – Unele modalități de
a preveni efectele păcatului interior*

După ce am analizat ceva din natura păcatului interior în ce privește puterea acestuia, ne vom îndrepta acum către acțiunile lui. Puterea este un act al vieții, iar acțiunea este esența ei. Putem ști că un lucru este viu observând efectele și acțiunile lui.

Acțiunile puternice sau categorice indică o viață puternică și viguroasă. Așa sunt acțiunile acestei legi a păcatului, care îi demonstrează puterea. Am spus deja acest lucru în legătură cu natura lui, anume că el este vrăjmășie.

Există două căi prin care această vrăjmășie se manifestă: în primul rând, prin aversiunea păcatului, și apoi prin împotrivirea lui.

În ceea ce privește *aversiunea* lui, atunci când a descris vrăjmășia care exista între El și învățătorii iudeilor, Mântuitorul nostru ar fi putut să îndrepte privirile către profetul care a spus: „I-am nimicuit cu desăvârșire pe cei trei păstori într-o lună: sufletul Meu nu-i mai răbda, și se scârbise și sufletul lor de Mine” (Zaharia 11:8). Acolo unde există vrăjmășie reciprocă, există și aversiune, dezgust sau scârbă reciprocă a părților. Așa era situația între iudei și samariteni – ei erau vrăjmași și se urau unii pe alții⁹. În ceea ce privește împotrivirea sau lupta dintre cele două părți, și aceasta constituie un produs al vrăjmășiei. „Dar ei au fost neascultători și L-au întristat pe Duhul Lui cel sfânt; iar El li s-a făcut vrăjmaș și a luptat împotriva lor” (Isaia 63:10). Isaia vorbește aici despre Dumnezeu și poporul Său. Acolo unde există vrăjmășie, există și lupte, produsul sau rezultatul natural al vrăjmășiei. Ambele efecte se găsesc în această lege a păcatului.

AVERSIUNEA PĂCATULUI

Așa cum am văzut când am analizat esența vrăjmășiei, în păcatul interior există o aversiune față de Dumnezeu și față de orice lucru care are de-a face cu El. De aceea, nu este nevoie să adăugăm aici alte lucruri.

⁹ Ioan 4:9 – „Femeia samariteană I-a zis: ‚Cum Tu, Iudeu, ceri să bei de la mine, femeie samariteană?’ Iudeii, în adevăr, n-au legături cu samaritenii”.

Orice reticență față de responsabilitatea care ține de părtășia noastră cu Dumnezeu, orice plictiseală în acea responsabilitate, orice gândire, vorbire sau acțiune lumească, orice formalism în împlinirea datoriei, izvorăște din această sursă. Înțeleptul ne avertizează în privința acestui lucru rău în felul următor: „Păzește-ți piciorul, când intri în Casa lui Dumnezeu, și apropie-te mai bine să asculți, decât să aduci jertfa nebunilor; căci ei nu știu că fac rău cu aceasta” (Eclesiastul 5:1). În esență, el vrea să spună aceasta: „Ai o responsabilitate spirituală de împlinit, și vrei să ai părtășie cu Dumnezeu? Privește la tine însuși și ia aminte la simțămintele tale, căci ele vor rătăci din cauza aversiunii lor față de ceea ce mintea ta a hotărât să facă”.

Nu există vreun lucru bun pe care să dorim să îl facem și să nu ne întâlnim cu manifestarea acestei aversiuni: „când vreau să fac binele, răul este lipit de mine” (Romani 7:21). Pavel spune în fapt că, „în orice moment și în orice loc, oridecâteori doresc să fac un lucru bun spiritual, acolo se găsește și păcatul, împiedicându-mă să îmi împlinesc datoria. El urăște și disprețuiește orice lucru bun pe care vreau să îl fac, încercând să mă împiedice prin orice modalitate și în orice moment posibil”. Pe cei în care păcatul câștigă lupta, ajungem în final să îi vedem în acea stare descrisă în Ezechiel 33:31-32: „și

vin cu grămada la tine, stau înaintea ta ca popor al meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc, căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă tot după poftele lor. Iată că tu ești pentru ei ca un cântăreț plăcut, cu un glas frumos și iscusit la cântare pe coarde. Ei îți ascultă cuvintele, dar nu le împlinesc deloc”. Păcatul din interior ne permite prezența exterioară, trupească în închinare înaintea lui Dumnezeu, căci nu îl preocupă acest lucru, dar el ține inima departe de ea. Unii pretind că nu descoperă o astfel de stare în ei înșiși și că au libertatea să împlinească toate responsabilitățile ascultării de Dumnezeu care le sunt cerute. Mă tem că această libertate pretinsă, dacă este cercetată, izvorăște din una sau ambele cauze de mai jos:

În primul rând, dintr-o necunoaștere a stării reale a sufletelor lor și a omului interior în acțiunile lor față de Dumnezeu. Ei nu își cunosc starea lor adevărată și, de aceea, nu sunt vrednici de crezut în ceea ce pretind. Ei se află în întuneric și nu știu ce fac, nici încotro se îndreaptă. Situația lor este asemenea celei a fariseului din templu, care cunoștea atât de puțin în această chestiune, încât se lăuda cu împlinirea responsabilităților lui față de Dumnezeu:

„Doi oameni s-au suit la Templu să se roage; unul era Fariseu, și altul vameș. Fariseul sta în picioare,

și a început să se roage în sine astfel: „Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedreți, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele’. Vameșul sta de parte, și nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept, și zicea: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!’ Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit decât celălalt. Căci oricine se înalță, va fi smerit; și oricine se smerește, va fi înălțat” (Luca 18:10-14).

În al doilea rând, este posibil ca, indiferent de responsabilitățile închinării sau ascultării pe care le îndeplinesc ei, să facă toate acestea lipsindu-i credința și părțășia în Hristos, neavând o comuniune reală cu Dumnezeu.

În astfel de situație, ei nu se confruntă decât cu puțină împotrivire a păcatului în responsabilitățile lor. Acum le scriu celor ale căror inimi practică aceste lucruri. Dacă asta este situația, în timp ce tu strigi și suspini după eliberarea din păcat, și, prin contrast, alții strigă: „Dă-te înapoi, nu te apropia de mine, căci sunt [mai] sfânt” (Isaia 65:5), ai putea fi dornic să îți suporti starea, știind că mântuirea ta este sigură, deși calea îți este grea. Fiind dispus să îți vezi pericolele, vei evita pierzarea în care alții cad.

Haideți să analizăm acum această aversiune în acatele ascultării care au legătură cu Dumnezeu și cu sufletul omului. În responsabilitățile publice, pot fi luate în considerare și alte aspecte, și ele pot fi atât de influențate de obiceiuri și de practică, încât o judecată adevărată a lor nu este un lucru pe care să te poți baza. Dar haideți să analizăm responsabilitățile private, precum rugăciunea și meditația, ca și altele asemenea lor, sau responsabilitățile deosebite care trebuie împlinite într-o modalitate extraordinară.

(1) La început, acea aversiune și acel dezgust se manifestă adesea în simțăminte. Un conflict secret se produce în ele cu privire la apropierea noastră de Dumnezeu, dacă mâna lui Dumnezeu nu lucrează puternic în sufletul nostru prin Duhul Său. Până și convingerea, simțământul datoriei, o prețuire fierbinte și reală pentru Dumnezeu și pentru părtășia cu El grăbesc sufletul către locul rugăciunii personale, și totuși, dacă nu se află la lucru o putere regulată viguroasă în viața spirituală, vom simți o aversiune secretă chiar în responsabilitatea respectivă. Uneori, ea se va manifesta în realitate printr-o lipsă categorică a dorinței, așa încât sufletul ar face orice, ar căuta orice alt lucru care să îl distragă, în loc să se dedice acelei responsabilități după care omul interior însetează. Responsabilitatea în cauză devine

obositoare chiar și înainte să ne apucăm de ea, și deja deplângem starea ca și cum am spune: „când o să se termine acest lucru?” Într-un astfel de moment, Dumnezeu și sufletul sunt alertați imediat, așa încât ambii tânjesc după o biruință mare așa încât să putem face ceea ce dorim, chiar dacă ne poticnim din greu pe calea respectivă.

(2) Aversiunea se găsește și în minte. Atunci când ne apropiem de Dumnezeu prin Hristos, trebuie să facem așa cum spune Iov: „mi-aș apăra pricina înaintea Lui, mi-aș umple gura cu dovezi” (Iov 23:4). Trebuie să fim în măsură să pledăm înaintea Lui, așa cum El găsește plăcere ca noi să facem. Suntem încurajați să facem acest lucru prin cuvintele profetului, acolo unde Domnul spune: „Adu-Mi aminte, să ne judecăm împreună, vorbește tu însuși, ca să-ți scoți dreptatea [prezintă-ți cazul, cf. KJV]” (Isaia 43:26). Iată de ce Biserica este chemată să vină înaintea lui Dumnezeu folosind cuvinte și argumente: „Aduceți cu voi cuvinte de căință, și întoarceți-vă la Domnul. Spuneți-I: ,Iartă toate nelegiuirile, primește-ne cu bunăvoință, și Îți vom aduce, în loc de tauri, lauda buzelor noastre” (Osea 14:2).

Pentru a rezuma, lasă ca mintea ta să fie plină de acele considerații care sunt convingătoare înaintea lui Dumnezeu, să pledezi folosindu-le în cea mai spirituală

manieră și spre cel mai bun avantaj. Dar ți se pare greu să ajungi într-o astfel de stare a minții? Ești tu clar, statornic și constant în responsabilitatea ta? Poți extrage și poți folosi comoara de promisiuni și experiențe în mintea ta? Mintea începe bine, apoi rătăcește, după care sucombă – totul din cauza acestei aversiuni secrete a inimii față de părtășia cu Dumnezeu, aversiune care izvorăște din legea păcatului interior. Unii deplâng faptul că găsesc meditația o lucrare dificilă – întrucât nu pot să își concentreze mințile asupra ei. Eu cred că principala cauză a acestei greutăți ține de o lipsă de înțelegere a acestei responsabilități și a felului în care sufletul trebuie cârmuit. De aceea, voi reveni la această îndatorire ceva mai târziu, și voi spune câteva cuvinte despre ea. Acest vrăjmaș secret stă la rădăcina eșecului nostru atât în mințile cât și în simțămintele noastre.

Alții sunt forțați să trăiască cu responsabilități publice și responsabilități din familie care le aduc puține beneficii și succes în cele private. Aici este punctul de început în apostazia multora dintre cei care pretind credința, și aici se găsește izvorul multor opinii nebunești și lumești. Pe măsură ce oamenii devin conștienți de această aversiune în mințile și inimile lor, și de faptul că ea este constantă în responsabilitățile lor spirituale personale, dar necunoscând felul în care pot să cucerească

greutățile lor cu ajutorul lui Dumnezeu, se simt forțați să neglijeze cu totul aceste responsabilități, sau cel puțin parțial la început, apoi total. După aceea, ei își pierd toată sensibilitatea și se deschid față de multe pofte și păcate, pentru ca, în final, să ajungă la o apostazie deplină și totală. Sunt conștient că există mulți oameni care s-au îndepărtat de la credință – și mulți dintre ei chiar în aceste vremuri – pentru că alunecarea și căderea lor în păcatul nebunesc al lepădării de credință a avut loc în două modalități.

Mai întâi, prin anumite păcate grosolane și notorii, care le rănesc conștiințele, le pătează simțămintele și îndepărtează toată bucuria din gândul de a se apropia mai mult de Dumnezeu. Mai apoi, prin neglijarea responsabilităților personale, lucru care rezultă dintr-o plictiseală totală și dintr-o lipsă de dorință de a lupta cu aversiunea puternică pe care o descoperă în ei înșiși. Prin vicleniile Satanei, acest lucru produce multe opinii nebunești și lumești despre ce înseamnă să trăiești pentru Dumnezeu, fără împlinirea vreunei responsabilități care are de-a face cu părtășia lor cu El. Și descoperim că, după ce oamenii au sufocat și și-au orbit conștiințele pentru o vreme prin această minciună, ei ajung apoi să cadă în ticăloșie, nebunie, gândire și purtare lumească, toate fiind blestemate. Motivul acestei stări este că, oferindu-i spațiu de

manevră legii păcatului, chiar și într-o măsură neînsemnată, ei îi dau putere. Dacă o lași în pace, îi permiți să crească. Dacă ratezi să o cucerești, înseamnă că vei fi cucerit de ea.

Și așa cum este situația responsabilităților personale, tot așa este și cu cele publice. Ce lupte, ce conflicte și ce pledoarii răsar în inimă cu privire la natura lor spirituală! Fără îndoială, ca să îți spun adevărul, mintea și inima se încurcă în lucruri care le sunt noi și ciudate, la care în vremuri mai bune cu greu ar putea să se gândească măcar o secundă. Dar dacă îi dai păcatului interior cel mai neînsemnat avantaj și dacă nu veghezi cu atenție la mișcările lui, te va conduce la lucruri complet neașteptate. Pe scurt, așadar, nu lăsa ca sufletul tău să neglijeze vreo responsabilitate bună, fie personală, fie publică. Nu deschide ușa prin nepăsare vreunui lucru care insinuează că este bun, camuflându-se astfel și intrând în mintea ta, atrăgându-te într-un fals simțământ al siguranței, determinându-te să neglijezi lucrurile lui Dumnezeu. Vei descoperi atunci ceva din puterea și efectele acestei aversiuni. Ea începe cu un simțământ al indispoziției și lipsei de dorință, apoi trece la cuprinderea minții și a inimii în alte lucruri, și se sfârșește, dacă nu este împiedicată, cu o plictiseală totală în relație cu Dumnezeu. Aceasta a fost reproșul lui Dumnezeu față

de poporul Său: „Și tu nu M-ai chemat, Iacove, căci te-ai oboșit de Mine, Israele” (Isaia 43:22). Ei încetaseră să se achite de acea responsabilitate pentru că erau plictisiți de Dumnezeu.

CUM SĂ LUPTI CU AVERSIUNEA PĂCATULUI INTERIOR

Acest subiect al aversiunii este atât de important pentru creștini în umblarea lor cu Dumnezeu, încât nu putem trece peste el fără a da anumite sfaturi despre modul în care putem lupta cu ea. Trebuie să știi că nu îți dau sfaturi despre cum să omori păcatul interior – o lucrare pe care nu o poate face decât Duhul lui Hristos în virtutea unirii noastre cu El – „Dacă trăiți după îndemnul ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi. Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fiii ai lui Dumnezeu” (Romani 8:13-14). Voi spune însă ceva despre responsabilitatea specială de a lupta eficace cu acest efect rău special al păcatului interior, luptă în care avem nevoie de înțelepciunea credinței.

(a) Cea mai bună modalitate de a preveni roadele și efectele acestei aversiuni este să păstrăm sufletul într-o stare bună și sfântă. Aceasta va slăbi legea păcatului

în toate trăsăturile ei, și în special în manifestarea aver-siunii ei față de tot ce este sfânt. Doar această stare ne va face capabili să spunem alături de psalmist: „Inima mea este tare, Dumnezeu, inima mea este tare; voi cânta, da, și voi suna din instrumentele mele” (Psalmul 57:7). Este imposibil să păstrăm inima constant sfântă într-o îndatorire, dacă nu facem aceasta cu toate îndatoririle. Odată ce vicleniile păcatului cuceresc teren într-un singur lucru, ele își vor face loc în suflet în absolut orice alt aspect. O împlinire constantă a tuturor responsabilităților este singura cale de a ieși biruitori. Niciun credincios care își neglijează responsabilitățile publice nu poate să își imagineze că situația lui este bună în responsabilitățile personale. Dimpotrivă! Există o unitate în ascultare, căci dacă o parte este deficitară, va afecta întregul. Rănile noastre vin dintr-o neglijare a întregului, așa cum ne informează David:

„Atunci nu voi roși de rușine, la vederea tuturor poruncilor Tale” (Psalmul 119:6).

Un respect universal pentru toate poruncile lui Dumnezeu constituie singura cale de a evita rușinea, căci nimic nu ne face să ne rușinăm mai mult decât eșecurile șocante ale inimilor noastre în responsabilitățile noastre spirituale.

(b) Străduiește-te din răspuțeri să previi însuși începutul acestei aversiuni. Lasă ca harul să meargă înainte în orice îndatorire. Noi suntem sfătuiți să „fim înțelepți dar, și [să] veghem în vederea rugăciunii” (1 Petru 4:7). Și așa cum procedăm cu rugăciunea, așa trebuie să procedăm cu orice altă îndatorire. De aceea, veghează și îngrijește-te așa încât să nu fii împiedicat din interior sau din exterior în împlinirea acestei datorii. Veghează în ce privește ispitele, și împotrivește-te lor. Veghează la aversiunea care survine din păcate, și prinde-o la timp. Așa cum nu ar trebui să-i permitem vreun loc Satanei, tot așa trebuie să tratăm păcatul. Dacă nu îl prindem de la prima sa încercare de a pătrunde în suflet, ne va birui. Iată sfatul meu: orice bine dorești să faci, așa cum spune apostolul, vei descoperi că răul este prezent în tine. De aceea, nu-i permite să stea de vorbă cu sufletul și să își injecteze otrava în minte și inimă, ci luptă-te cu el cu o forță sfântă și viguroasă, izvorând din har, împlinind acea responsabilitate. Lasă că Iacov să vină primul în lume, căci, dacă îi dai voie lui Esau, acesta se va prinde de călcâiul fratelui său pentru a-l birui, și va obține dreptul de întâi născut. Când Petru a exclamat către Mântuitorul, „Să Te fe-rească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva”, El i-a răspuns imediat: „Înapoia Mea, Satano: tu

ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor” (Matei 16:22-23). Și noi trebuie să procedăm așa: „Pleacă de la mine, lege a păcatului, rău prezent!” Vom vedea că va avea același efect și în cazul nostru. De aceea, folosește harul în responsabilitatea ta, și fii grabnic în a muștra păcatul.

ÎMPOTRIVIREA PĂCATULUI INTERIOR

În ceea ce privește *împotrivirea* manifestată de păcatul interior, chiar dacă ea poate să-și manifeste cele mai rele fațete, poți fi sigur că, dacă te ridici împotriva păcatului, el nu va reuși să învingă niciodată pe deplin în opoziția lui față de lucrurile spirituale din tine. Fii sigur că el nu te va distruge prin persistența lui și că nu te va îndepărta de la responsabilitatea ta prin hotărârea cu care te atacă. De aceea, nu leșina în fața spectacolului împotrivirii lui. Ia aminte la sfatul apostolului:

„Dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeași râvnă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde, așa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele” (Evrei 6:11-12).

Fii perseverent printr-o sânguință constantă. Există multe modalități în care oamenii sunt îndepărtați

de la o împlinire constantă și sfântă a responsabilităților lor, toate acestea fiind periculoase, dacă nu chiar dăunătoare sufletului. Unele vin pe calea ocupațiilor din această lume, altele din compania în care ne aflăm, altele ca urmare a puterii ispitei, și altele din descurajarea provocată de puterea păcatului. Totuși, nu există nimic mai periculos decât situația când sufletul cedează parțial sau total în părtașia cu Dumnezeu prin oboseală sau plictiseală în fața aversiunii păcatului. În felul acesta, sufletul cedează în fața puterii păcatului, și este nevoie ca Domnul să zdrobească această cursă a Satanei, căci altfel te va duce la pierzare. Învățătura Mântuitorului nostru este aceasta: oamenii „trebuie să se roage necurmat, și să nu se lase” (Luca 18:1).

Această opoziție se va ridica față de noi, și nu este nimic mai amar sau mai zdrobitor decât faptul că ea izvorăște chiar din inimile noastre. Dacă ne pierdem cu inima, vom pieri.

Apostolul afirma: „nu cumva să vă pierdeți inima, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre” (Evrei 12:3). O astfel de descurajare vine însoțită de oboseala noastră în a lupta cu aversiunea aflată la lucru în inimile noastre. Dacă vrem să nu pierim, trebuie să evităm astfel de situații. Avertismentul acesta se găsește și în Romani 12:12: „Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necaz.

Stăruieți în rugăciune”; și, în relație cu păcatul, în Romani 6:12:

„Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftetele lui”.

A înceta să ne achităm parțial sau total de această responsabilitate, ca urmare a aversiunii păcatului față de orice lucru spirituale, înseamnă să îi dăm păcatului dreptul de a conduce și să ascultăm de dorințele lui rele. Nu ceda, ci rămâi angajat în acest conflict până la capăt. Așteaptă răspunsul de la Dumnezeu, și vei birui:

„Cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obolesc, umblă și nu ostenesec” (Isaia 40:31).

Dacă cedezi terenul în fața lui, orice lucru care se poate dovedi dificil în momentul de față, va crește în dificultate. Dar dacă rămâi ferm hotărât, vei izbândi. Gura Domnului a spus acest lucru.

Modul în care putem aplica aceste adevăruri în legătură cu păcatul interior este acesta:

(1) Poartă în tine conștientizarea constantă și aducătoare de smerenie a acestei aversiuni mortale față de orice este duhovnicesc, care rămâne în ființa noastră. Când oamenii îi descoperă puterea, ce argument mai puternic ar exista pentru a umbla în smerenie înaintea

lui Dumnezeu? După tot ceea ce Dumnezeu ne-a descoperit — bunătatea Lui ce ni s-a dat și faptul că El ne-a făcut bine, nu rău, în toate lucrurile — se poate să avem în noi o inimă necredincioasă și rea, așa încât să ne facă să simțim aversiune față de părtășia cu El? Nu ar trebui ca până și a ne gândi la așa ceva să ne arunce în țărână? Ce rușine și dezgust de sine ar trebui să simțim zi de zi! Ce am găsit în Dumnezeu, de când n-am apropiat de El, ca să Îl tratăm astfel? Ce lucru greșit am găsit la El? A stat El la depărtare de noi, în pustie, sau S-a dus într-o țară a întunericului? Am pierdut noi ceva prin a ne apropia de El? Evident că nu! Nu am găsit noi pacea și odihna noastră la El? Nu este El izvorul și fântâna tuturor îndurărilor noastre și a tuturor lucrurilor bune? Nu ne primește El bucuros când venim la El? Nu am primit de la El mai mult decât poate inima să conceapă sau limba să exprime?

Așadar, cum se face că inimile noastre nebune și ticăloase să permită un dezgust blestemat și ascuns să se manifeste față de El și căile Lui? Haideti să ne rușinăm și să fim uluiți de o astfel de situație, și să umblăm smeriți în toate zilele noastre. Haideti să purtăm o astfel de convingere cu noi, în cele mai profunde gânduri ale noastre. Apoi, întrucât aceasta este o responsabilitate în sine, acceptabilă înaintea lui Dumnezeu, care găsește

plăcere să locuiască cu cei care au un duh smerit și zdrobit, ea are și o mare putere în slăbirea răului păcatului interior.

Străduiește-te să îți îndrepti gândurile către frumusețea și puritatea lucrurilor spirituale, ilustrându-le înaintea sufletului tău ca plăcute și de dorit. Vei descoperi apoi că această aversiune blestemată a legii păcatului va slăbi în putere. Este știut că sufletul omului nu va fi atras niciodată cu bucurie către închinarea înaintea lui Dumnezeu dacă nu există o frumusețe și atractivitate în această disciplină spirituală. De aceea, când oamenii își pierd tot simțul spiritual și când pierd savoarea lucrurilor lui Dumnezeu, pentru a acoperi această nevoie a sufletelor lor, ei inventează un fast exterior în închinarea lor. Haideți să abandonăm imaginile frumoase, picturile și icoanele, veșmintele și ornamentele denumite de oameni „frumusețile sfințeniei”!

De aceea, mintea omului trebuie să vadă ceva frumos și de dorit în închinarea înaintea lui Dumnezeu, altfel nu își va găsi încântarea în ea, iar aversiunea păcatului va câștiga. Astfel, sufletul trebuie să se străduiască să se obișnuiască cu frumusețea spirituală a ascultării, a părtășiei cu Dumnezeu și a tuturor îndatoririlor legate de comuniunea cu El. Haideți să găsim bucurie în ele.

Nu este scopul meu aici să vorbesc despre originile acestor frumuseți și atractivități care se găsesc în disciplinele spirituale legate de relația noastră cu Dumnezeu, și nici nu mă voi opri pentru a scrie aici despre izvorul veșnic al oricărui lucru frumos, anume Domnul Isus Hristos – dragostea, dorința și nădejdea tuturor popoarelor. Nu am timp și spațiu să scriu în această carte despre Duhul Sfânt, Acela care înfrumusețează sufletele, dându-ne prin harul Lui tot ce este glorios și făcând ca sufletele noastre să fie primite de Dumnezeu în adevăr și închinare sfântă. Ceea ce voi face aici va fi să obișnuiesc profund sufletul cu acele lucruri care vor slăbi în chip minunat aversiunea păcatului din noi față de Domnul și față de lucrurile Lui.

6

POFTA ȘI LUPTA LEGII PĂCATULUI

Felul cum această vrăjmășie față de Dumnezeu dă naștere unei mari împotriviri – Mai întâi se ivește pofta – Ce este pofta păcatului? – Cum ia pofta sufletul prin surprindere, conducându-l la a se dedica ispitei – Pofta se luptă și se războiește în răzvrătirea ei împotriva legii harului, și în asaltul ei asupra sufletului.

Am analizat deja felul în care această vrăjmășie produce o aversiune față de lucrurile spirituale, ca și căile prin care sufletul poate să limiteze efectele ei pe termen scurt și pe termen lung.

Am discutat apoi despre a doua cale prin care păcatul interior se manifestă, anume prin împotrivire. Voi dezvolta aici această idee cu câteva gânduri suplimentare. Vrăjmășia se va împotrivi și se va lupta cu orice lucru care face obiectul ei. Acest lucru este aplicabil deopotrivă lucrurilor naturale și celor morale. Așa cum lumina este contrară întunericului și căldura frigului, tot așa virtuțile și viciile sunt contrare unele altora. La fel

este și cu păcatul și harul, așa cum spune apostolul: „sunt lucruri protivnice unele altora” (*allélois antikeitai*) (Galateni 5:17). Ele sunt într-o poziție de împotrivire reciprocă, constantă și continuă. Există două căi prin care vrăjmașii se confruntă cu ceea ce li se opune: mai întâi prin forță, apoi prin fraudă și amăgire. Atunci când egiptenii au devenit vrăjmașii copiilor lui Israel și când îi disprețuiau, faraon a spus: „... veniți să ne arătăm dibaci față de el” (Exod 1:10). Ștefan a spus: „Împăratul acesta a uneltit împotriva neamului nostru, și i-a chinuit pe părinții noștri, până acolo ca să-și lepede pruncii, ca să nu trăiască” (*katasophisamenos* — „cu tot felul de înșelăciuni”) (Faptele Apostolilor 7:19). La această amăgire, el a adăugat forța pentru a crește asuprirea.

ÎMPOTRIVIREA DESCHISĂ A LEGII PĂCATULUI

Oriunde există o vrăjmășie, aceasta este modalitatea în care ea se manifestă, și sunt două metode folosite de legea păcatului în vrăjmășia ei față de Dumnezeu și față de sufletele noastre. Voi începe analiza cu prima metodă: acțiunile ei pe calea forței, în împotrivirea deschisă și fățișă față de Dumnezeu și față de legea Lui, sau față de binele pe care un suflet credincios dorește să îl facă drept răspuns, în ascultare față de Dumnezeu și față de legea Lui. În această chestiune, trebuie să fim

atenți să mergem pe calea cea dreaptă, făcând din Scriptură călăuza noastră, folosindu-ne de rațiune și de experiența noastră spirituală doar ca de niște tovarăși de călătorie. Există multe pante stâncoase de-a lungul vieții noastre, pe care trebuie să le evităm cu sârguință, așa încât nimeni care analizează aceste lucruri să nu fie tulburat fără motiv sau să își asume vreo mângâiere fără un fundament solid.

Așadar, aceasta este prima modalitate în care păcatul interior își exprimă vrăjmășia, anume prin împotrivirea categorică, cu forță. Felul în care ea înaintează în suflet și acționează este scos la iveală de patru lucruri, după cum urmează:

- În primul rând, de tendința ei generală: ea „poftește” (Galateni 5:17).
- În al doilea rând, de modalitatea ei specială de acțiune: ea „se luptă” sau se „războiește” (Romani 7:23; Iacov 4:1; 1 Petru 2:11).
- În al treilea rând, de succesul ei în acest război: ea „mă ține rob legii păcatului” (Romani 7:23).
- În al patrulea rând, de creșterea ei și de triumful pe care și-l arogă în succesul pe care îl are: ea devine „agitată” ca un vrăjmaș înrăit. „Iată cel mai mare rău în tot ce se face sub soare: anume

că aceeași soartă au toți. De aceea și este plină inima oamenilor de răutate, și de aceea este atâta nebunie în inima lor tot timpul cât trăiesc. Și după aceea? Se duc la cei morți” (Eclesiastul 9:3).

POFTA LEGII PĂCATULUI

În primul rând, referitor la maniera generală și tendința păcatului interior, se spune despre el că pofteste: „firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești” (Galateni 5:17). Acest cuvânt descrie natura împotrivirii legii păcatului față de Dumnezeu și față de domnia Duhului sau a harului Său în cei care cred. Aici este inclusă și cea mai mică și neînsemnată modalitate de manifestare a acelei împotriviri. Indiferent ce ar face păcatul, el „poftește”. La fel cum combustia este acțiunea generală a focului, când el arde în orice clipă, tot așa legea păcatului, în orice lucru face și în orice moment, ea „poftește”. De aceea, toate acțiunile legii păcatului sunt denumite „poftea firii pământești”. Galateni 5:16 spune: „umblați cârmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pământești”. Romani 13:14 afirmă: „nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele”. Nu ar trebui să ne imaginăm că aceste pofte ale firii pământești sunt singurele în

care oamenii își manifestă senzualitatea, prin beții, necurății și alte lucruri de acest fel. Ele se găsesc în toate acțiunile legii păcatului, în toate facultățile și simțămintele sufletului. Astfel, în Efeseni 2:3 se menționează despre dorință, voință sau „poftele gândurilor noastre”, ca și despre „firea pământească”. Minte, cea mai spirituală parte a sufletului, își are propriile pofte la fel cum sunt dorințele senzuale, care pot fi denumite mai precis „fire pământească”. Apoi, ca rezultat al acestor pofte, există „întinăciuni ale duhului” ca și ale „cărnii” (v. 2 Corinteni 7:1). Ele includ mintea și priceperea, ca și dorințele și simțămintele, fără a uita de trupul care le solicită.

Totuși, în centrul acestei furtuni este dorința noastră de a fi sfinți:

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Tesaloniceni 5:23).

Da, cuvântul „carne” se referă la întreg omul cel vechi, sau legea păcatului, ca în Ioan. 3:6: „Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh”. Altfel spus, este vorba despre „fire pământească” și de nimic altceva, căci orice rămâne în omul cel nou din vechea natură este „firea pământească”. Această fire pământească poartă pentru că legea păcatului asta

face – este o lege care se găsește la temelia oricărei împotriviri față de Dumnezeu. Această împotrivire se manifestă în două feluri:

(1) Printr-o înclinație secretă și continuă către orice lucru rău. Atâta vreme cât un om rămâne în starea sa naturală, pe deplin sub puterea și dominația acestei legii păcatului, Biblia spune: „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (Geneza 6:5). Legea păcatului nu poate decât să gândească, să modeleze, să stârnească și să producă ce este rău, din cauza acestei predispoziții obișnuite a ei față de rău, predispoziție care vine din faptul că ea îl controlează în mod absolut pe acel om. În inimă, ea acționează asemenea unei otrăvi, pentru că inima nu are niciun remediu prin care să contracareze veninul ei. Este asemenea unei boli contagioase care infectează tot ceea ce atinge. De aceea, oriunde puterea și stăpânirea ei sunt frânte, ea își păstrează totuși natura sa, reținând o înclinație obișnuită față de rău, înclinație care este descrisă prin termenul „poftă”.

Totuși, trebuie să facem deosebirea între atitudinea obișnuită a inimii și înclinația legii păcatului din inimă. Această atitudine obișnuită este guvernată de orice principiu care are suveranitate asupra ei. În cel

credincios, ea este înclinată către bine, către Dumnezeu și către sfințenie și ascultare. Inima lui nu este în mod obișnuit înclinată către rău prin rămășițele păcatului interior. În inima credinciosului, această lege a păcatului manifestă totuși o înclinație constantă și obișnuită în și prin sine față de rău. La aceasta se referea apostolul când a spus că ea era prezentă în el: „răul este lipit de mine” (Romani 7:21), adică întotdeauna urmărindu-și scopul, anume să poftască după păcat. Păcatul interior este asemenea unui râu. Câtă vreme izvoarele și fântânile lui rămân deschise, iar apa continuă să curgă, dacă vei construi un baraj, ea se va ridica și va crește până se va revărsa peste malurile lui. Dar atunci când apele seacă într-o anumită măsură în izvoare, ceea ce rămâne poate fi mai ușor înfrânat și gestionat. Totuși, câtă vreme apa încă mai curge, ea va exercita presiune asupra oricărui lucru care o împiedică pentru că ține de natura ei să se comporte astfel. Oriunde ea își găsește un loc pe unde să curgă, pe acolo va pătrunde și va curge la vale. Așa este și cu păcatul interior. Câtă vreme el curge și are izvoarele deschise, este o nebunie ca oamenii să construiască în jurul acestora un baraj de convingeri, hotărâri, jurăminte și promisiuni. Acest baraj poate să țină lucrurile în frâu pentru o vreme, dar când nivelul va crește, va veni o clipă anume când ea va rupe totul în

cale, desființând acele convingeri și hotărâri, găsind până și un loc de trecere subteran dintr-o poftă secretă, prin care va căpăta liberă trecere. Chiar dacă izvoarele păcatului interior au fost secate cu hotărâre prin harul regenerativ, iar cursul acestuia este abătut prin sfințenie, întrucât va rămâne ceva din el, acest râu va continua să își ceară trecerea liberă și să facă presiune înaintea către păcatele evidente. Aceasta este natura poftii manifestată de legea păcatului.

Această predispoziție obișnuită se vede în două feluri:

(a) Printr-o atragere neașteptată a sufletului în gânduri nebunești și păcătoase, lucruri pentru care sufletul nu este pregătit. Așa cum stau lucrurile cu păcatul interior, tot așa este și cu principiul contrar al harului sfințitor. Dacă este să mă exprim astfel, el îi dă sufletului multe surprize binecuvântate! El produce adesea o atitudine sfântă și spirituală în inimă și minte, când n-avem niciun motiv să ne așteptăm la așa ceva. Acest lucru dovedește din nou că acțiunile noastre izvorăsc dintr-un principiu de viață obișnuit, care ne stăpânește mintea. „Dar fără să bag de seamă, dorința mea m-a dus la carele poporului unui om ales [Ammi Nadab]” (Cântarea Cântărilor 6:12). Astfel spus, noi suntem eliberați, pregătiți și dornici pentru părtășia cu Hristos. „Nu știam”

— o expresie folosită adesea în Vechiul Testament în legătură cu un lucru surprinzător (v. Numeri 22:34; 2 Samuel 22:44; Iov 29:16, 42:3). Iluminarea creștinului coincide cu lucrarea puternică a Duhului harului. Este ca și cum el ar fi spus, „n-am observat acest lucru, decât când s-a petrecut”. Acțiunile frecvente ale harului și cele ale credinței, dragostei și mulțumirii în Dumnezeu sunt toate dovezi ale forței și prevalenței deosebite a harului în suflet. Același lucru este aplicabil însă și păcatului interior. Înainte ca sufletul să devină conștient, și la un moment când el nu este pregătit, fără vreo provocare sau ispită, cât de rapid se nasc gânduri zadarnice și nebunești.

Păcatul își croiește fanteziile în inimă pe neștiute, și împiedică mintea să detecteze ce se petrece cu ea. Prin aceasta mă refer la primele acțiuni ale sufletului, care sunt întrucâtva involuntare, pentru că nu am primit încă din partea voinței un consimțământ real. Ele sunt voluntare pentru că păcatul nu și-a mutat reședința în voință. În ceea ce privește surprizele, dacă sufletul nu este treaz pentru a lua acțiuni rapide și pentru a împiedica această tendință să se dezvolte, focul va izbucni, aprinzând și atrăgând mintea și inima în păcate concrete. Prin har, înainte să devenim conștienți de aceasta, noi suntem „asemenea carelor unui om ales [sau dornic]” (un sens

literal al termenului ebraic Ammi Nadab), și suntem implicați în părtășie și gândire cerească alături de Hristos, înaintând cu o viteză mare, ca și cum ne-am afla într-un car de război.

Așa lucrează însă și păcatul. Înainte ca noi să devenim conștienți, suntem seduși în simțăminte rele, în gânduri rele și într-o așteptare plăcută față de lucruri care nu sunt nici bune și nici avantajoase pentru noi.

Acesta este motivul pentru care apostolul ne dă următorul avertisment: „dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală...” (Galateni 6:1). Nu am nicio îndoială că apostolul avea în vedere în acest pasaj vicleniile Satanei și puterea ispitei, ambele atrăgându-l pe om să cadă în păcat: (*Ean proléphthé*), „dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală...”

De aceea, nu trebuie să fim vreodată surprinși când descoperim o lucrare secretă a păcatului interior. Indiferent ce vine din afară, fie din partea Satanei, fie din partea lumii, implică mintea înainte de a accepta acel lucru, astfel încât să nu te poată surprinde. Dacă însă acel lucru vine din noi înșine, atunci putem fi luați prin surprindere! Dezamăgirea vine când facem ceea ce nu vrem să facem, și când suntem împiedicați în ceea ce vrem să facem (v. Romani 7:21).

Așadar, când sufletul face un lucru destul de diferit, fiind implicat într-un alt plan, păcatul începe să lucreze ceva în inimă sau în minte, lucru care este transformat în ceva păcătos și rău. Fără îndoială, păcatul își descoperă uneori puterea când sufletul este implicat serios în omorârea vreunui păcat. Păcatul interior ne va abate, într-un fel sau altul, și ne va determina să cădem chiar în acel păcat pe care dorim să îl distrugem și în a cărui omorâre suntem implicați! Această putere a legii păcatului de a atrage și de a surprinde este un subiect pe care îl vom trata cu mai multe detalii ceva mai târziu.

Aceste surprize neplăcute nu provin din nimic altceva decât din înclinația obișnuită către rău care izvorăște din principiul care le dă naștere. Ele nu vin dintr-o înclinație obișnuită către păcat care să existe în minte sau inimă, ci dintr-o înclinație obișnuită către rău, existentă în păcatul interior care pândește în inimă sau minte. Acest lucru împiedică sufletul să manifeste constant dorințe sfinte. Și cât de mult împiedică el părtașia minunată cu Dumnezeu! Cât de mult tulbură el multele momente de meditație sănătoasă! Cât de mult sunt pângărite mințile și conștiințele oamenilor de acțiunile păcatului interior! Nu cunosc vreo povară mai mare în viața unui credincios decât sunt aceste surprize involun-

tare ale sufletului. Folosesc termenul „involuntar” în legătură cu consimțământul real al voinței, dar nu în ce privește acea corupție care se găsește în voință, un principiu corupt de viață. În legătură cu aceste lucruri, apostolul își formula următoarea plângere: „dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7:23-24).

(b) Această înclinație obișnuită se descoperă prin promptitudinea răspunsului ei față de orice ispită care o stimulează, fără a exista dispute sau întrebări. Așa cum știm, ține de natura focului să ardă, pentru că el aprinde tot ceea ce este inflamabil în apropierea lui. Dacă vreo ispită își face simțită prezența în fața unui om, și ea se potrivește aspectelor corupte din ființa lui, apelând la ele, el nu doar că va fi de acord cu ispita care i se propune, și aceasta imediat, ci chiar inima lui își va da consimțământul. Fără vreo altă analiză sau dezbatere, el își va face din acea ispită un prieten. Nu trece un moment între propunere și nevoia ca sufletul să caute vreun vrăjmaș în interior. Aceste lucruri presupun o înclinație constantă și obișnuită către rău. Mântuitorul nostru spunea despre atacurile și ispitele Satanei că

„vine stăpânitorul lumii acesteia; el n-are nimic în Mine” (Ioan 14:30). El a avut parte de mai multe ispite din partea Satanei și a lumii, atât ca număr cât și ca intensitate decât oricare alt om. Totuși, în toate acestea, El a trebuit să se confrunte doar cu cele care vin din afară. Inima Lui sfântă n-a avut nimic rău în interiorul ei. Ispitele n-au găsit nimic corespondent în inima Lui, căci aceasta n-a fost în niciun caz gata să le tolereze. De aceea, stăpânul acestei lumi n-a găsit nimic în El de care să se agațe.

Așa au stat lucrurile și cu Adam la început. Când ispita a venit la el, ea doar i-a făcut o propunere exterioară. Totul a fost bine în interior până când ispita din exterior a găsit o ureche deschisă și a învins. În ceea ce ne privește pe noi, lucrurile sunt diferite. Când o cetate este dominată de armonie din interior, este unită, fără dezbinări și partide, și dacă se apropie de ea un vrăjmaș, stăpânii și cetățenii ei nu se gândesc la altceva decât la cum ar putea să se împotrivescă vrăjmașului din afară și cum să îi stea în cale la prima lui apropiere. Dar dacă cetatea este divizată în interior, dacă există facțiuni și trădători în spatele zidurilor ei, primul lucru pe care trebuie să-l facă este să caute vrăjmașii de acasă, trădătorii dinlăuntru, decapitându-l pe Șeba pentru a putea fi

siguri (v. 2 Samuel 20:22). Atunci când Satana s-a apropiat, totul era bine în interiorul lui Adam, așa încât n-avea nimic altceva de făcut decât să observe atacurile și apropierea lui. Dar când orice ispită se apropie de noi, sufletul trebuie să caute instantaneu în interior, unde va găsi un trădător la lucru, unul care iubește momelile Satanei, și care fură inima. El face acest lucru de fiecare dată, pentru că are această înclinație naturală în el. În Psalmul 38:17, David spune: „sunt aproape să cad”; iar în versetul 16: „mi se clatină piciorul...” Cu alte cuvinte, „sunt pregătit și înclinat spre închipuiri, spre alunecarea piciorului meu în păcat”. Din cauza păcatului interior, există o continuă dispoziție în el către poticnire, alunecare și cădere, în orice ocazie este ispitit. Nu există nimic atât de zadarnic, nebunesc și ridicol, nimic atât de ticălos și abominabil, nimic atât de ateu și spurcat care se propune sufletului pe calea ispitei, care să nu apeleze la legea păcatului înainte ca ispita să fie învinsă prin har.

Așadar, acesta este primul lucru pe care îl observăm despre pofta legii păcatului – anume că ea constă dintr-o înclinație obișnuită către rău, descoperindu-se prin surprizele involuntare ale sufletului care este atras spre păcat, și prin dispoziția ei, fără dispută sau analiză profundă, atrage toate ispitele, oricare ar fi acestea și de oriunde ar veni ele.

(2) Poftea păcatului interior ține de pornirile ei presante după orice lucru rău și de împotrivirea ei reală față de bine. Circumstanța prezentată anterior demonstrează zelul acestuia față de lucrarea de față, fiind nu doar predispus, ci și gata întotdeauna să se implice în ea. El „poftește”, spune Duhul Sfânt, și poftește continuu. Poftea agită totdeauna sufletul printr-un act sau altul, la fel cum se agită viața în sânge, sau sângele în vene. Astfel, Iacov o denumește puterea de a ispiti: „fiecare este ispătit, când este atras de poftea lui însuși și momit” (Iacov 1:14). Dar ce înseamnă a fi ispătit? Înseamnă a fi confruntat cu ceva rău, lucru pe care, dacă îl agreăm, devine păcatul nostru. Aceasta este ocupația păcatului – „el poftește”, *Epithumei*. El se ridică în inimă și le propune minții și dorințelor un lucru rău, încercând, ca să zicem așa, să împingă sufletul spre cădere, prin sugestiile lui și prin a vedea cât de departe poate să le ducă, chiar dacă n-ar putea să aibă un succes deplin.

Atunci când ispita vine din afară prezentându-se înaintea sufletului, este ca un lucru neutru, nici bun, nici rău, până când capătă acceptare. Spre deosebire, propunerea firii care vine din interior, vine ca un act al sufletului, fiind un păcat. Aceasta este lucrarea legii păcatului – ea este neobosită și constant agitată, ridicând și propunând tot felul de forme și manifestări ale relexor

de orice fel, orice fel de lucru rău pe care natura decăzută a omului este capabilă să îl facă. Într-un fel sau altul, într-o manieră sau circumstanță oarecare, fiind generos în promisiuni, păgân și în dezacord față de orice lege, cu excepția propriei legi, păcatul complotază și își lansează propunerile înaintea sufletului. Această putere a păcatului care lansează idei în mintea noastră, ca și răul real din inima noastră, sunt lucrurile pe care apostolul le avea în vedere atunci când porunca: *Apo pantos eidous ponérou apechesthe*, „feriți-vă de orice se pare rău” (1 Tesaloniceni 5:22), altfel spus, „păziți-vă de orice mărunțiș sau de orice idee de păcat din inimă”. Termenul acesta nu face nicăieri referire la o formă sau înfățișare exterioară. Aici nu este vorba despre o aparență a răului, ci despre o idee sau gând rău din inimă și minte. Această poftă a păcatului este ceea ce profetul văzuse în oamenii răi din Israel, în care această lege avea stăpânirea:

„Cei răi sunt ca marea înfuriată, care nu se poate liniști, și ale cărei ape aruncă afară noroi și mâl”
(Isaia 57:20).

Avem aici o ilustrație vie a poftii legii păcatului, poftă care clocotește constant în inimă prin gânduri și dorințe rele, nebune și murdare.

Acesta este, așadar, primul lucru pe care îl vedem în împotrivirea acestei vrăjmășii față de Dumnezeu – anume în înclinația ei generală atunci când „poftește”.

LUPTA LEGII PĂCATULUI

Observăm mai apoi modul ei specific de a convinge – ea luptă sau duce război. Ea acționează cu aceleași putere și violență cu care oamenii acționează în războaie. Mai mult, ea poftește, agitând tot felul de idei ciudate în minte, alături de dorințele și simțămintele omului, împingându-le în fața voinței. Totuși, ea nu se oprește aici, căci nu poate să se oprească. Ea stârnește, presează și își împinge propunerile cu multă vigoare, forță și zel, luptând, agitându-se și ducând război pentru a-și atinge scopul. Dacă ea s-ar fi limitat la agitarea și propunerea lucrurilor înaintea sufletului, și ar fi acceptat imediat sentința și judecata minții, viața noastră ar fi fost mai ușoară! Mintea va fi în măsură să spună că lucrul acela este rău, contrar lui Dumnezeu și împotriva voii Sale. În acel caz, mare parte din păcate ar putea fi prevenite înainte ca ele să rodească. Însă legea păcatului nu se oprește aici, așa cum am spus deja, ci ea continuă să împingă înainte planul ei, și aceasta cu mult zel și efort. Prin ea, oamenii răi „se încălzesc” (v. Isaia 57:5, cu sensul de infatuare). Ei se aprind pe ei înșiși, așa cum

implică termenul, cu privire la păcat. Orice licărire a păcatului este îndrăgită în ei până se aprinde într-o flacără mare. Legea păcatului face acest lucru oriunde este primită cu brațele deschise.

Lupta aceasta a păcatului constă din două lucruri:

(1) Din răzvrătirea lui împotriva harului, lucru pe care Pavel îl denumește „legea minții”;

(2) Din atacurile lui asupra sufletului, luptându-se pentru a-l lua în stăpânire și pentru a fi suveran.

Răzvrătirea legii păcatului

Așadar, prima este răzvrătirea ei, lucru exprimat de apostol în felul următor: *antistrateuomenon tô nomô tou noos mou*, „văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea” (Romani 7:23). Se pare că în noi există două legi, „legea firii pământești” sau a păcatului, și „legea minții”, sau a harului. Două legi contrare nu pot să aibă însă putere suverană asupra aceleiași persoane în același timp. În cei credincioși, puterea suverană se află în mâna legii harului, așa cum apostolul afirmă în versetul 22: „după omul dinlăuntru, îmi place Legea lui Dumnezeu”. Ascultarea față de această lege este realizată cu plăcere și bucurie în omul interior, pentru că autoritatea ei este legitimă și bună. Acest lucru este prezentat și mai clar în

Romani 6:14: „păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har”. De aceea, a duce război împotriva legii care are suveranitate legitimă înseamnă răzvrătire, iar a purta război împotriva ei înseamnă să te răzvrățești împotriva legii minții. Astfel, această răzvrătire constă dintr-o împotrivire încăpățânată față de poruncile și sfaturile legii harului.

Este posibil ca „legea minții” să poruncească vreun lucru ca pe o îndatorire? Reacționează ea hotărât față de orice lucru rău? În timp ce pofta legii păcatului își atinge apogeul, ea va lupta împotriva ascultării cu toată puterea ei. Rezultatul, așa cum ne spune apostolul, este următorul: „Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc. Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea este bună” (Romani 7:15-16).

În răzvrătirea despre care se vorbește în acest pasaj avem un exemplu notabil al puterii păcatului. Legea harului stăpânește asupra voinței, așa încât ea dorește să facă ceea ce este bun: „am voința să fac binele” (v. 18), „când vreau să fac binele” (v. 21) și „răul, pe care nu vreau să-l fac” (v. 19). Harul prevalează asupra înțelepciunii așa încât ea aprobă sau dezaproabă potrivit cu dictatul legii harului: „mărturisesc prin aceasta că Legea este bună” (v. 15-16). Judecata stă întotdeauna de partea harului. Și ea este cea care învinge în inima noastră:

„după omul dinlăuntru, îmi place Legea lui Dumnezeu” (v. 22).

Dacă este adevărat că harul are putere suverană în mintea, voința și inima unui credincios, de ce nu câștigă el întotdeauna, și de ce nu facem noi întotdeauna ceea ce ne dorim, abținându-ne de la ceea ce nu dorim să facem? Nu vi se pare ciudat ca un om să nu facă ceea ce alege, dorește, îi place și este bucuros să facă? Se cere de la noi mai mult decât să fim capabili să facem binele? Legea harului face totul – cel puțin, atât cât poate fi așteptat de la ea – și este perfect suficientă pentru desăvârșirea întregii sfințenii în frica de Domnul. Dar iată unde stă dificultatea: împotrivirea corupătoare din răzvrătirea acestei „legi a păcatului”. Este imposibil să exprimăm pe deplin forța și varietatea acțiunilor manifestate de păcat în această chestiune. Uneori, el stârnește în noi lucruri care să ne distragă atenția, alteori ne face să fim plictisiți și obosiți, alteori ne îndreaptă privirile către dificultăți și potențiale piedici, alteori stârnește simțăminte adverse, și uneori produce prejudecăți în noi. În consecință, într-un fel sau altul, el atrage sufletul în așa fel încât nu îi permite niciodată harului să aibă un succes absolut și complet în vreo îndatorire. În fapt, Pavel spune că *To katergazesthai to kalon ouk heuriskô*, „știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică

în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voînța să fac binele, dar n-am puterea să-l fac” (v. 18). De aici se văd împotrivirea și rezistența care vin din această lege a păcatului.

Această răzvrătire se manifestă în două feluri:

- (a) Prin opoziția manifestată față de scopul și cursul general al sufletului;
- (b) Prin opoziția manifestată față de îndatoriri specifice.

(a) Haideți să analizăm opoziția pe care păcatul o manifestă față de scopul, planul și cursul general al sufletului. Duhul lui Hristos nu locuiește în niciunul dintre cei care nu Îi aparțin. De aceea, este planul și scopul lui Dumnezeu ca omul în care El locuiește să umble în ascultare de El în toate lucrurile, de la dispoziția interioară a inimii până la totalitatea acțiunilor exterioare. Aceasta este ceea ce Dumnezeu a spus în legământul Său cu Avraam: „Eu sunt Dumnezeul Cel atotputernic. Umblă înaintea Mea, și fii fără prihană” (Geneza 17:1). De aceea, planul lui Dumnezeu a fost ca el să umble înaintea Lui în toată sinceritatea și neprihănirea. În altă parte, acest lucru este denumit „să rămână cu inimă hotărâtă alipiți de Domnul” (Faptele Apostolilor 11:23), altfel spus, în toate lucrurile, nu cu un scop sau plan mort, leneș ori ineficace, ci cu forță, îndreptând întreg

sufletul în umblarea hotărâtă după acest obiectiv. Aceasta afirmă apostolul mai departe în Filipeni 3:12-14:

„Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus”.

Aici, el folosește trei termeni care descriu minunat umblarea universală a sufletului după acest obiectiv al inimii, așa cum îi este pus înainte de Dumnezeu:

În primul rând, *diôkô*, „alerg înainte” (v. 12). Termenul face referire la o urmărire într-o cursă, lucru care presupune a alerga cu zel și sârguință.

În al doilea rând, *Epekteinomai*, „căutând să-l apuc”, care are sensul de a merge înainte cu o mare intensitate a simțămintelor și atitudinii. Acesta este un termen care exprimă un efort constant.

În al treilea rând, *Kata skopon diôkô*, „alerg spre țintă”, asemenea atletilor care aleargă după un premiu.

Toate aceste trei expresii spun ceva despre vigoarea, insistența, sârguința și perseverența aplicate în umblarea după acest țel. Și tocmai acest lucru este cerut din

partea acelorora în care locuiește principiul de viață al harului. Totuși, noi vedem ce eșecuri – eșecurile noastre – însoțesc această alergare a vieții noastre. Dorințele inimii sunt furate și devin încurcate atunci când necredința sucește mintea, când patimi urâte sunt descoperite și când înțelepciunea lumească este pusă la lucru, cu toate stricăciunile ei. Toate aceste lucruri sunt contrare principiului general și scopului sufletului. Ele toate izvorăsc din răzvrătirea acestei legi a păcatului, care tulbură lucrurile și stârnesc inima la neascultare. Profetul îi descria pe ipocriți în felul următor: „Inima lor este împărțită: de aceea vor fi pedepsiți” (Osea 10:2). Chiar dacă aceste lucruri sunt complet adevărate și aplicabile minții și judecății ipocriților, din nefericire, concluzia profetului este parțial adevărată și în cei mai buni dintre credincioși. Aceștia au o dezbinare în ei, nu a inimii, ci în inimă, și acesta este motivul pentru care ei sunt găsiți adesea vinovați. Astfel, apostolul afirmă: „nu puteți face tot ce voiți” (Galateni 5:17). Din cauza răzvrătirii acestei legi a păcatului din interiorul lor, ei nu pot împlini scopul umblării îndeaproape cu Dumnezeu potrivit legii harului.

(b) Păcatul interior se răzvrătește apoi și împotriva anumitor îndatoriri specifice. El stârnește o furtună în suflet împotriva poruncilor și scopurilor legii

harului. „Nu putem face lucrurile pe care dorim să le facem”. Asta înseamnă că „nu putem împlini așa cum ne dorim acele îndatoriri despre care credem că trebuie să le împlinim, care ne fac plăcuți înaintea lui Dumnezeu și în care ne găsim plăcerea în omul dinlăuntru”. Să luăm exemplul rugăciunii. Un om se hotărăște să se achite de această îndatorire creștină. El nu doar că vrea să se roage, ci dorește să se roage într-un fel în care să se potrivească îndatoririi lui și stării sale. El vrea să se roage fierbinte „în Duhul” (1 Corinteni 14:14-15), „cu suspine negrăite” (Romani 8:26), cu credință, dragoste și bucurie, revărsându-și sufletul înaintea Domnului. Aceasta este ceea ce el dorește.

Totuși, el descoperă în interiorul său o răzvrătire, o luptă cu legea păcatului. Descoperă că îi este greu să se roage, așa că nu poate să facă totul așa cum își dorește. Eu nu spun că aceasta este întotdeauna situația, dar ea este adevărată când spunem că păcatul „se răzvrătește” și „se războiește”. Aceasta este o dovadă a puterii și forței sale deosebite. Ce piedici triste întâmpină sărmanele ființe în această privință! În locul acelei părtașii libere și neîmpiedicate cu Dumnezeu pe care credincioșii o doresc, tot ce pot face mai bun sufletele lor este să plece mai departe deplângându-și nebunia, moartea și lipsa de dorință. Cu alte cuvinte, nu există

vreo poruncă sub legea harului care să nu fie cunoscută, iubită și acceptată de suflet, dar, când vine vorba de împlinirea acestei îndatoriri, legea păcatului se așază într-un fel sau altul în cale și să răzvrătește împotriva ei. Acesta este primul fel în care ea luptă.

Atacurile legii păcatului

Legea păcatului nu doar se răzvrătește și se împotrivesc harului, ci ea și atacă sufletul. Ea se împotrivesc legii minții și legii harului. Acesta este cea de-a doua parte a felului ei de a se război: *Strateuontai kata tés psuchés*, „să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul” (1 Petru 2:11), și *Strateuontai en tois melesin humôn*, „poftele voastre, care se luptă în mădularele voastre” (Iacov 4:1). Petru arată cu ce anume se războiesc ele, anume cu sufletul și legea harului care se află la lucru în interior, iar Iacov vorbește despre ținta războiului lor, anume mădularele sau corupția care se găsește în trupurile noastre muritoare. Expresia „se războiesc” se referă la răzvrătirea împotriva cuiva superior. Termenul „se luptă” are sensul unui asalt sau a unui act de război pentru a câștiga supremație. Păcatul joacă deopotrivă rolul unui atacator și al unui împotrivor. El încearcă să stăpânească și să acționeze ca suveran, dar în același timp se opune domniei

harului. Orice război și orice luptă implică o anumită violență în ele, așa că există o anumită forță în acțiunile păcatului, motiv pentru care Scriptura vorbește despre acestea ca fiind „luptă” și „război”. Această putere a păcatului, atunci când ne gândim la ea ca deosebită de acțiunea de răzvrătire, constă din următoarele lucruri:

(a) Toate acțiunile lui directe de a ne stârni spre a păcătui. Păcatul atacă sufletul atunci când legea harului cheamă sufletul să împlinească o anumită îndatorire, și o face adesea prin deșertăciunea minții, prin senzualitatea inimii sau prin nebunia imaginației. Așadar, aici nu avem de-a face cu o răzvrătire, ci cu un atac. Iată de ce apostolul a deplâns astfel starea lui: „Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7:24). „Cine mă va elibera din chingile lui?” este sensul acestei întrebări. Atunci când urmărim un vrăjmaș, iar el ni se împotrivește, noi nu strigăm: „Cine ne va elibera?”, căci noi suntem cei care atacăm. „Cine mă va elibera?” este strigătul cuiva care a fost atacat de un vrăjmaș. Și așa stau lucrurile și aici. Un om este atacat de „propria sa poftă”, așa cum spune Iacov. Păcatul atacă sufletul cu gânduri prostești și dorințe nebune, și face acest lucru pe drum, la locul de muncă sau într-o îndatorire, folosindu-se de suflet pentru a-și hrăni satisfacția. Apostolul ne averti-

zează împotriva acestui lucru în felul următor: *Tés sarkos pronaian mé poieisthe eis epithumias*, „nu purtați grijă de firea pământească, ca să-i treziți [împliniți] poftele” (v. Romani 13:16).

(b) În termenul „războiește” pare să fie implicată o cerere urgentă. Vrăjmașii aflați în război sunt neobosiți, insistenți și nu îți dau pace. Așa se comportă legea păcatului. Atacă ea sufletul? Atunci împotrivește-te acțiunilor ei. Totuși, vei vedea că ea se va întoarce. De aceea, mustro prin puterea harului. Vei vedea că ea se va retrage pentru o vreme, dar se va întoarce. De aceea, așază crucea lui Hristos înaintea ei. Astfel, crucea Lui va face ceea ce s-a întâmplat cu soldații când a venit să Îl aresteze pe Hristos, căci la vederea Lui, au căzut la pământ. Totuși, ei s-au ridicat din nou și au pus mâinile pe El. Da, păcatul cedează pentru o vreme, dar, când se va întoarce, va ataca iar sufletul. Reamintește-i sufletului tău despre dragostea lui Dumnezeu în Hristos. Chiar dacă vei lovi păcatul în felul acesta, el tot nu va renunța. Dacă îl vei întâmpina cu focul Iadului și îl vei izgoni în mijlocul flăcărilor, dacă îl vei muștra pentru nebunia și erorile lui, vei constata că păcatul nu cunoaște nicio rușine, ci va continua să preseze asupra ta. Dacă vei face ca gândurile din mintea ta să se străduiască să fugă de păcat, vei observa cum acestea te vor urma ca și cum ar

umbla pe aripile vântului. Prin această perseverență a lui, păcatul obosește și tulbură sufletul. Dacă nu aplicăm la vremea potrivită acel măreț remediu din Romani 8:3, păcatul va continua în cursa lui cuceritoare.

Nu există nimic mai uimitor sau mai înfricoșător în lucrările păcatului cum este perseverența lui. Sufletul nu știe ce să mai facă pentru a scăpa de el. Sufletul este dezgustat, urăște și este scârbit de răul către care îl atrage păcatul, și disprețuiește până și gândul la acesta. El îl urăște de parcă ar fi Iadul însuși. Totuși, păcatul continuă să vină asupra sufletului, înfățișându-se înaintea lui ca și cum ar fi o altă persoană, un vrăjmaș secret din interior. Apostolul dă glas acestor lucruri în Romani 7:15-17: „nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc”. Sufletul nu se teme atât de mult de acțiunile exterioare ale păcatului, pe cât se teme de lucrarea interioară a acestuia. „Urăsc aceste lucruri”, spune el. „Sunt dezgustat de ele”.

Așadar, de ce mai are el de-a face cu acestea? Dacă le urăște atât de mult și dacă se urăște pe sine pentru ele, de ce nu le părăsește cu totul și să sfârșească această luptă? Vai, spune el, „nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine” (Romani 7:17). El spune, cu alte cuvinte, „am înăuntrul meu pe unul care îmi este vrăjmaș. El este neobosit, fără sfârșit, nu mi dă pace și odihnă, punând întotdeauna înaintea mea

lucruri păcătoase, lucruri pe care le urăsc și de care sunt scârbit. Nu pot scăpa de el, și sunt obosit de lupta aceasta. Nu pot fugi de el”. El strigă astfel, „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi?” (v. 24).

Eu nu spun că aceasta este starea normală a credincioșilor, ci că așa stau lucrurile adesea când legea păcatului se ridică pentru a se lupta în suflet. Nu așa stau lucrurile doar în ce privește anumite păcate, adică păcatul acela sau acela, păcate exterioare, păcate din viață, ci aceasta caracterizează deșertăciunea minții și greutățile interioare și spirituale. Știu că unii pretind perfecțiunea, dar eu prefer mai degrabă să îl cred pe apostol decât pe ei.

Păcatul își duce războiul înainte prin a captura dorințele și prin a le atrage în conflict cu mintea. Harul poate fi întronat în minte și judecată, dar odată ce legea păcatului umblă după a-și crește puterea și capturează dorințele, ea câștigă o fortăreață de unde își îndreaptă atacuri continue asupra sufletului. De aici, rezultă că responsabilitatea deosebită a omorârii păcatului trebuie îndreptată în mod deosebit către dorințe și emoții:

„De aceea, omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea, și lăcomia, care este o închinare la idoli” (Coloseni 3:5).

„Mădularele care sunt pe pământ” se referă la dorințele inimii, căci păcatul nu își poate așeza locuința în partea exterioară a trupului. „Lăcomia” menționată aici este una dintre țintele principale ale omorârii păcatului. De aceea, după ce harul a luat în posesie sufletul, dorințele rămân principala fortăreață unde se găsesc rămășițele păcatului. Pavel spune că această lege „este în mădularele mele” (Romani 7:23), iar Iacov că ea „se luptă în mădularele noastre” (Iacov 4:1). Acest întreg război are loc în inimă, și nu cred că putem exagera vreodată importanța lucrării de omorâre a păcatului ce trebuie făcută acolo. În fiecare zi îi putem observa în special pe cei care au o reputație deosebită în alte domenii ale vieții, însă este evident că ei se află în posesia unei inimi și căi a vieții nedate morții, căci emoțiile și dorințele lor nu au fost crucificate încă împreună cu Hristos.

Atunci când această lege a păcatului ne capturează dorințele, prin dragoste, bucurie sau frică, ea le va folosi pentru a lansa atacuri înfricoșătoare asupra sufletului. De exemplu, ea se va folosi de dragostea pentru orice lucru din lume: „pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții” (1 Ioan 2:16). Și putem observa cum ea se folosește de fiecare ocazie pentru a ataca sufletul! Nu există nimic – nici măcar o singură acțiune, un singur loc sau un singur om în compania căruia să ne aflăm,

nici măcar o singură implicare într-o îndatorire, personală sau publică – unde păcatul să nu se amestece prin atacurile lui într-un fel sau altul, pentru a se folosi, dacă va putea, de acea situație spre avantajul lui.

NECESITATEA SMERIRII ÎN UMBLAREA NOASTRĂ CU DUMNEZEU

Acesta este, așadar, sumarul învățăturii biblice despre acțiunile legii păcatului atunci când ea se războiește cu sufletele noastre. O analiză atentă a acesteia ne va fi de un mare ajutor, în special în smerirea noastră și în a ne învăța să umblăm smeriți, în pocăință, înaintea lui Dumnezeu.

Există două lucruri gândite pentru a smeri sufletele oamenilor: în primul rând, o prețuire cuvenită a lui Dumnezeu, și în al doilea rând, o gândire corectă despre noi înșine. În ceea ce Îl privește pe Dumnezeu, trebuie să insistăm asupra măreției, gloriei, sfințeniei, puterii, maiestății și autorității Sale. În ceea ce ne privește pe noi, trebuie să recunoaștem starea noastră tristă, neajutorată și păcătoasă.

Dintre toate lucrurile care afectează starea noastră, nu există nimic mai înclinat să ne tulbure cum sunt rămășițele ticăloase ale vrăjmășiei împotriva lui Dumnezeu, care locuiesc încă în inimile și făpturile noastre.

Nu există nicio dovadă mai mare a harului lui Dumnezeu aflat la lucru într-un suflet decât că acel suflet este gata să se cerceteze pe sine în această privință și să se deschidă înaintea Cuvântului adevărului. Suntem noi dornici să vedem cum Cuvântul lui Dumnezeu pătrunde adânc în aceste cotloane stricate și ascunse ale inimilor noastre, și cum el scoate la iveală orice lucru rău și orice corupție care se găsește acolo? Profetul spunea despre Efraim: „îi place să treiere grâul” (Osea 10:11). Lui îi plăcea să treiere așa încât să poată mânca și să aibă mereu grâne în hambarul lui. Totuși, Dumnezeu avea să îl determine să are terenul, o lucrare la fel de necesară, chiar dacă nu atât de atractivă.

Majoritatea oamenilor găsesc plăcere în a auzi vorbindu-se despre doctrinele harului – despre iertarea păcatelor și despre dragostea necondiționată a lui Dumnezeu – și cred că vor găsi hrană în acestea. Este adevărat că ei cresc și se hrănesc din ele. Totuși, ei nu consideră la fel de atractivă lucrarea de deștelenire a terenului inimilor lor, de a căuta să smulgă buruienile care cresc acolo, deși această lucrare este la fel de necesară ca și cealaltă. Această cale nu este la fel de bătătorită ca aceea a harului practic, și nu mulți călătoresc bine pe ea, chiar dacă este singura cale pentru a ajunge la o cunoaștere adevărată a harului însuși.

Se poate ca unii, care sunt înțelepți și stăpânesc bine alte adevăruri, să aibă totuși puțină îndemânare în cercetarea propriilor inimi, și să fie leneși și înceți în percepția lor și în înțelegerea acestor lucruri. Această încetineală și neglijență trebuie scuturate dacă vrem să ne îngrijim bine de sufletele noastre. Se poate ca mulți ipocriți să se amăgească pe ei înșiși, ca și pe alții, prin a crede în doctrinele minunate ale harului, presupunând că acestea îi vor elibera din păcate. Nu, nicidecum! Ei trebuie să aplice aceste doctrine cu sârguință în cercetarea inimilor lor. Sau aș putea spune că alți credincioși umblă cu mult curaj și siguranță, dar ei ar trebui să ia aminte și să se păzească de acel vrăjmaș mortal și totdeauna treaz pe care îl poartă mereu cu ei și în ei. Se complac ei în multe bucurii și plăceri lumești, sau umblă după lucrurile trecătoare ale acestei lumi cu mare încântare și lăcomie? Dacă și-ar fi îndreptat inimile mai mult către această lucrare și ar fi ajuns la o înțelegere mai bună a naturii, puterii și subtilității vrăjmașului lor, sufletele lor ar fi putut să fie smerite în umblarea lor cu Dumnezeu, iar purtarea lor să fie mult îmbunătățită măcar în raport cu alții!

În umblarea credinciosului cu Dumnezeu, Domnul găsește plăcere să Își îndrepte privirile către copiii Lui smeriți și pocăiți, care tremură înaintea Cuvântului Lui

și care plâng în Sion. Ei vor fi astfel de copii atunci când vor avea o conștientizare autentică a stării lor ticăloase. Această atitudine va da naștere unei reverențe autentice față de Dumnezeu, unui simțământ al distanței față de El, unei admirații a harului și supremației Lui, și unei evaluări corecte a îndurării Lui – toate acestea mult peste realizările superficiale, verbale și lipsite de substanță cu care se laudă unii.

În umblarea noastră înaintea altora, smerenia ne servește drept instrument prin care prevenim acele lucruri deosebit de rele precum judecata nedreaptă, superioritatea spirituală și asprimea pe care am observat-o în aceia care, așa cum s-a demonstrat ulterior, s-au făcut vinovați de greșeli mai mari decât ale celor pe care i-au criticat.

Ceea ce vreau să spun este că această cale a smereniei conduce la blândețe, compasiune, disponibilitatea de a ierta și o atitudine a minții care este gata să treacă peste ofensele altora, pentru că știm care este starea adevărată a inimilor noastre, așa cum afirma Pavel cu toată claritatea în Galateni 6:1: „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu”. Cei care înțeleg răutatea care stă în inimile lor și cât de ticăloși sunt ei,

sunt creștinii folositori, roditori, stabili, credincioși ascultători. Alții nu sunt potriviți decât pentru a se amăgi pe ei înșiși, distrugând în același timp și familia și biserica. Haideți, așadar, să ne cercetăm cu înțelepciune inimile, și să vedem dacă avem vreun temei pentru mândrie cu privire la darurile, harurile, vrednicia noastră, stima noastră printre alți credincioși, ca și lucrurile de care ne bucurăm. Haideți să încetăm judecata nedreaptă, condamnarea și reproșurile la adresa altora, care au fost ispitiți. Astfel, ne vom descoperi vinovați de inconsecvență în aceste lucruri.

Se pot adăuga aici multe alte lucruri de aceeași natură, dacă ne gândim la efectele triste ale păcatului interior. Totuși, trebuie să continuăm să ne gândim la modalitățile prin care am putea să ne opunem și să învingem acest rău din noi.

7

SUFLETUL CAPTIV LEGII PĂCATULUI

*Puterea atrăgătoare a păcatului interior – În ce constă ea
– Prevalența păcatului – Când vine păcatul din sine și când
din ispită? – Răcnetul și nebunia păcatului*

SUFLETUL LUAT ROB

Cel de-al treilea lucru pe care îl atribuim legii păcatului ține de împotrivirea lui față de Dumnezeu și legea harului Său, și de atragerea sufletului în robie: „văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele” (Romani 7:23).

Acesta este punctul culminant al argumentului apostolului în ce privește împotrivirea și războiul dus de rămășițele păcatului din noi. El încheie cu un strigăt de deplângere a stării spirituale a credincioșilor, și cu o rugăciune fierbinte de eliberare: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (v. 24). Sensul

acestei expresii poate fi determinat din următoarele observații:

1. *Aici nu se face referire directă la puterea și acțiunile legii păcatului, ci la succesul acțiunilor acesteia.* Da, succesul este cea mai mare dovadă a puterii ei, iar faptul că în urma războiului rezultă robie dovedește apogeul succesului. Nimeni nu poate ținti după un succes mai mare decât să-l ducă pe vrăjmaș în „robie” sau în captivitate, un termen specific folosit în Biblie cu sensul de succes total. Astfel, după biruința Lui asupra Satanei, despre Domnul Isus Hristos se spune că a „luat robia roabă” (Efeseni 4:8), adică l-a învins pe cel care îi cucerise și îi stăpânise pe alții. Iar Hristos a făcut acest lucru atunci când „prin moarte, l-a nimicit pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul” (Evrei 2:14). De aceea, aici este demonstrată puterea deosebită și prevalența păcatului în războiul lui cu sufletul. El se luptă pentru a-l captura, lucru care n-ar fi posibil dacă n-ar fi avut o mare putere, în special manifestată prin împotrivirea față de suflet, lucrul implicat în această expresie.

2. *Ea face sufletul să devină rob „legii păcatului”, nu unui păcat în mod particular, ci legii păcatului.* De partea Lui, Dumnezeu a rânduit lucrurile așa încât să le furnizeze provizii de har celor credincioși, ca să îi împiedice să cadă pradă anumitor păcate specifice, ca acestea să nu îi

învingă și să-i determine să slujească păcatului și poftelor lui. Harul împiedică păcatul să aibă stăpânire asupra lor și să îi ia captivi sau robi. Acesta este un lucru împotriva căruia David s-a rugat atât de fierbinte:

„Iartă-mi greșelile pe care nu le cunosc! Păzește-l de asemenea pe robul Tău de mândrie, ca să nu stăpânească ea peste mine! Atunci voi fi fără prihană”
(Psalmul 19:12-13).

El a presupus aici acțiunea continuă a legii păcatului în el (v. 12), care va produce greșeli în viața lui și păcate ascunse. Odihna lui ține de îndurarea lui Dumnezeu care iartă și curăță, căci aceasta este ceea ce el se roagă. El spune, „iată starea mea, însă fie ca Domnul să îl împiedice pe slujitorul Lui să comită păcate de mândrie și îndrăzneală, și orice alte păcate care ar putea să câștige stăpânire într-un om și să îl ia rob”. Oridecâteori un păcat capătă putere asupra unui om, indiferent dacă este mic sau mare sau dacă este un păcat făcut cu îndrăzneală, mândrie sau dispreț, situația nu este socotită prin prisma naturii păcatului, ci prin caracterul prevalent și constant al păcatelor. În aceasta se găsesc mândria, curajul și disprețul la adresa lui Dumnezeu. Din acest motiv, dacă nu greșesc, Iaebeț s-a rugat în felul următor:

„Dacă mă vei binecuvânta și-mi vei întinde hotarele, dacă mâna Ta va fi cu mine, și dacă mă vei feri de

nenorocire, așa încât să nu fiu în suferință!” (1 Corinți 4:10).

Acest om sfânt a folosit oportunitatea sensului propriului nume (Iaebet = durere) pentru a se ruga împotriva păcatului, așa încât să nu fie un motiv de întristare pentru Domnul și pentru alții, prin manifestarea puterii și a prevalenței acestuia.

Mărturisesc că uneori un credincios ajunge să fie luat captiv pentru o vreme de vreun păcat anume. Acel păcat a învins în el atât de mult timp, încât capătă putere asupra lui. Aceasta s-a petrecut cu David atunci când a trăit vreme îndelungată în păcatul său, fără a se pocăi de el. Tot așa a fost situația atât de clară celor descriși în Isaia 57:17-18:

„Din pricina păcatului lăcomiei lui, M-am mâniat și l-am lovit, M-am ascuns, în supărarea Mea, și cel răzvrătit a urmat și mai mult pe căile inimii lui. I-am văzut căile, și totuși îl voi tămădui”.

Ei au continuat să trăiască sub puterea lăcomiei lor, așa încât nimic din îndemnurile îndelungi ale lui Dumnezeu nu puteau să-i mai recupereze. Tot așa vedem și noi cum, atunci când vreo poftă sau vreun păcat învinge, cauza acestora este înaintată de anumite ispite puternice din partea Satanei. El otrăvește, aprinde și atrage sufletul în cursă. Apostolul vorbește despre acest

lucru și descrie păcatul ca îndepărtându-i pe oameni de sfințenie:

„venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia” (2 Timotei 2:26).

Deși ei au slujit poftelor lor, au ajuns în robie față de diavolul, fiind atrași într-una dintre capcanele lui. De aceea, ei sunt descriși ca fiind luați „robi”, asemenea unui animal prins într-o cursă. Întrucât am ajuns în acest punct al analizei noastre, trebuie să cercetăm dacă puterea aceasta prevalentă a vreunui păcat specific izvorăște din păcat sau din influența ispitei care atrage sufletul către păcat. În acest sens, cred că următoarele două observații sunt suficiente:

(a) Mare parte din biruința păcatului în suflet izvorăște în mod cert de la Satana, oridecâteori un păcat atrăgător și aducător de ceață spirituală nu își găsește rădăcina sau avantajul în natura, starea și constituția păcătosului. Când vreo dorință rea învinge și prosperă mai presus de altele, ea capătă un avantaj special prin a invada constituția naturală sau starea spirituală a creștinului. Astfel, legea păcatului ar produce o înclinație egală față de toate lucrurile rele, și o putere egală în orice poftă. Atunci când nu se poate dovedi că un păcat atrăgător este înrădăcinat în mod specific în natura păcătosului sau că

el și-a extras avantajul din educația sau slujba lui în această lume, prevalența acestuia trebuie să vină de la Satana. El și-a întins mâna pentru a atinge rădăcina, hrănind-o cu otravă, apoi i-a dat putere. Și este adevărat că, uneori, ceea ce poate să i se pară sufletului că vine din pofta coruptă a inimii, în fapt se datorează Satanei, care își îndreaptă sugestiile către minte și imaginație. Dacă, în astfel de condiții, omul descoperă o corupție agitată care este evident că nu provine din natura sa, el trebuie să dea morții acel lucru și să alerge prin credință la crucea lui Hristos, căci diavolul pândește îndeaproape.

(b) Când o poftă se agită, ea îl ia pe credincios captiv, dar când nu aduce niciun avantaj firii pământești, ea trebuie să vină de la Satana. Tot ceea ce face legea păcatului este să slujească firii pământești (v. Romani 13:14), astfel că ea îi sugerează acesteia ceva din profitul și plăcerile ce pot fi câștigate. Dacă păcatul prevalent nu acționează în felul acesta, ci pare mai spiritual și mai interior, este mai probabil ca el să vină de la acțiunea Satanei în minte decât de la corupția inimii.

De aceea, eu spun că apostolul nu vorbește aici despre ființa noastră „făcută roabă” unui păcat specific, ci legii păcatului. Altfel spus, noi suntem convinși să admitem prezența și povara ei, fie că ne dorim acest lucru, fie că nu. Uneori, sufletul își imaginează sau speră că,

prin har, va ajunge să fie eliberat total de acest chiriș nestăpânit. După experimentarea unei bucurii suave înaintea lui Dumnezeu, după anumite experiențe minunate ale harului, venite după o îndepărtare de credință, după vreo suferință profundă sau după o umilință anume, sufletul sărman începe să sperie că de acum va fi liber de legea păcatului. Totuși, după scurt timp, el constată că lucrurile nu stau așa. Păcatul se agită din nou, încercând să își recapete terenul deținut anterior. Sufletul descoperă atunci că, indiferent dacă își dorește sau nu, trebuie să poarte acest jug asupra lui. Situația aceasta îl face să suspine și să strige după eliberare.

3. *Expresia „a lua ca rob” implică o victorie asupra acțiunilor contrare ale voinței.* Acest lucru este evident în expresia de față, anume că voința se opune și își croiește calea împotriva lucrării păcatului interior. Iar apostolul afirmă aceasta folosind anumite expresii în capitolul de față (v. 7:15, 19-20).

Același conflict se manifestă prin această poftă a „Duhului împotriva firii pământești” (Galateni 5:17), unde există lupta harului de a supune și alunga păcatul. Obiceiurile spirituale ale harului manifestate în voință rezistă și acționează împotriva păcatului, iar încurajarea dată de Duhul prin acele acțiuni este îndreptată către același obiectiv. Această luare în robie este contrară

înclinațiilor și acțiunilor voinței înnoite. Niciun credincios nu poate fi luat rob împotriva voinței sale. Captivitatea înseamnă necaz și ticăloșie, așa că nimeni nu vrea de la sine să ajungă într-o astfel de situație. Oamenii nu aleg o astfel de soartă datorită cauzelor ei, datorită mijloacelor și a căilor care conduc la ea, ci datorită scopului ei. Exact acest lucru ne spune profetul în Osea 5:11: „Efraim era” lipsit de dorința de a fi „asuprit și zdrobit în judecată” – o referire la starea sa tulburată – pentru că „a urmat învățăturile care-i plăceau” ale regilor idolaatri care l-au adus în acea stare finală. De aceea, oricare este lucrul față de care sufletul își dă consimțământul înaintea păcatului, acesta îl duce în robie, însă sufletul nu își dă consimțământul pentru robia însăși. Aceasta ar fi un lucru totalmente împotriva voinței sale. Prin urmare, deducem de aici următoarele trei lucruri:

(1) Că puterea păcatului este mare – lucru deja dovedit. Puterea păcatului se manifestă prin tendința lui de a lua sufletul captiv, în ciuda acțiunilor și a străduinței voinței de a-l elibera. Dacă sufletul nu manifestă nicio opoziție, sau dacă adversarul ar fi slab, neglijent și leneș, atunci n-ar exista nicio dovadă deosebită a puterii păcatului de a înrobi. Totuși, faptul că el biruie uneori în fața sârguinței, acțiunilor, vegherii și a împotrivirii constante a voinței, îi dovedește puterea formidabilă.

(2) Această „luare în captivitate” implică multe succese. Dacă legea păcatului nu ar fi avut succes în mod specific, nu se putea spune că ea duce sufletul în robie. Ea ar putea să se răzvrătească, ar putea să atace, dar n-ar putea să se spună despre ea că ia sufletul rob, fără ca acest lucru să se și întâmple. Și există diferite grade de succes ale legii păcatului în suflet. Uneori, ea îl determină pe omul în care acționează să comită un păcat exterior, acesta fiind și scopul ei final. Alteori, ea capătă consimțământul voinței, dar este alungată de har, așa că nu își continuă acțiunea. În alte cazuri, ea se consumă în efortul de a atrage sufletul departe de Dumnezeu, iar acest lucru, chiar dacă se limitează la simpla luptă, este în el însuși un fel de succes. Pentru ca această luare în captivitate să se petreacă, trebuie să aibă loc unul sau mai multe succese. Tocmai acest lucru spune apostolul Pavel cu privire la lăcomie în 1 Timotei 6:9-10: „Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare, care îi cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință, și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri”.

(3) Această „luare în captivitate” este evidentă prin starea tulburată a credinciosului. A fi înjugat cu păcatul împotriva judecății minții, a alegerii și consimțământului

voinței, implicând atâta luptă și trudă, trebuie să fie o stare spirituală tristă! Când gâtul este rănit și zdrobit, sub o presiune imensă, când el este forțat să suporte din nou jugul păcatului, acest lucru întristează, străpunge și chiar zdrobește inima. Prin har, sufletul este făcut să fie dezgustat de păcat și de orice cale rea, să urască până și cea mai neînsemnată diferență dintre el și voia sfântă a lui Dumnezeu. Dar a fi forțat de această lege a păcatului să ajungi în vrăjmășie - ce stare înfricoșată trebuie să fie aceasta! Orice om urăște robia, dar în mod specific cei care sunt luați captivi de acest tiran al păcatului. Ce poate fi mai rău decât această lege a păcatului? Iată de ce apostolul, după ce a menționat această robie, strigă în semn de protest, ca acela care este obosit și trudit (v. Romani 7:24).

4. Această stare se găsește doar în cei credincioși. Cei neregenerați nu sunt făcuți robi legii păcatului. Este adevărat, ei pot fi luați robi anumitor păcate specifice sau corupției păcatului. Ei pot fi forțați să îl slujească în ciuda tăriei convingerilor lor, când sunt conștienți de răutatea aceluia lucru, ca atunci când curvarul este convins de imoralitatea lui și bețivul de spurcăciunea lui — și pot chiar să ia hotărâri împotriva aceluia păcat — dar pofta lor este prea grea ca ei să o poată învinge. Ei nu se pot opri din păcate, așa că sunt făcuți captivi sau sclavi anumitor păcate.

Totuși, despre ei nu se poate spune că sunt luați robi de legea păcatului, pentru că ei deja se supun în mod voluntar acesteia. Ea are o stăpânire legitimă asupra lor, iar ei se opun legii păcatului atunci când ea le atinge conștiințele. Împotrivirea lor față de ea nu vine din voințele lor, ci constituie o simplă reacție a unei conștiințe înfricoșate și a unei minți convinsă de păcat. Ei nu evaluează natura păcatului, ci se uită doar la vinovăția și consecințele lui. Adevărata captivitate are sens doar când un om este forțat să fie captiv, împotriva voinței sale.

RĂCNETUL ȘI NEBUNIA LEGII PĂCATULUI

Al patrulea lucru pe care îl atribuim legii păcatului, și ultimul grad al opoziției lui față de Dumnezeu, față de legea voinței și față de legea harului, este răcnetul sau nebunia ei. Credeți-mă, există nebunie în natura păcatului: „De aceea și este plină inima oamenilor de răutate, și de aceea este atâta nebunie în inima lor tot timpul cât trăiesc” (Eclesiastul 9:3). Răul care locuiește în inima omului este cel al păcatului interior remanent, și el stă adânc în inimă, acolo de unde răsare nebunia. Duhul Sfânt descrie acest răcnet al păcatului prin a folosi mai multe ilustrații potrivite, precum cele din Ieremia 2:23-24, 50:38 și Osea 8:9. Răcnetul lui îi face pe oameni

să se comporte ca „o măgăriță sălbatică, deprinsă cu pustia”, ca „o dromaderă” când „gâfâie în aprinderea patimii ei”, alergând acolo unde mintea ei este atrasă de instinctele sale sexuale, și ca „un măgar sălbatic care umblă răzleț”. Apoi se spune despre idolatri că sunt înrăiți în poftele lor, că sunt „înnebuniți după idolii lor”. Haideți acum să vedem în ce constă această nebunie – acest răcnet al păcatului – și cum apare ea:

1. *În ceea ce privește natura ei, nebunia pare să fie o presiune violentă și categorică spre acel rău sau păcat. Forța și insistențele neobosite fac parte din natura păcatului. Ea zdrobește și torturează sufletul cu orice păcat forțând consimțământul din partea acestuia și pentru a obține satisfacția păcatului. Ea se ridică în inimă, este respinsă de legea harului și este muștrată, însă se întoarce, injectându-și din nou otrava. Sufletul este uimit și o aruncă cât colo, însă ea se întoarce cu o forță proaspătă și cu cerințe noi. Sufletul strigă după ajutor și eliberare, privind în jurul lui către izvoarele harului evanghelic, de unde să primească eliberare, tremurând în fața atacurilor furioase ale păcatului și aruncându-se în brațele lui Hristos, unde să poată fi eliberat. Apoi, dacă este incapabil să găsească odihna, devine frustrat, alergând în sus și în jos prin mocirla și murdăria gândurilor nebunești și a poftelor rele și corupte, toate acestea*

zdrobind sufletul de parcă ar fi pe punctul să-i înghită puterea și viața spirituală.

„Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare, care îi cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință, și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri” (1 Timotei 6:9-10)

„Le scapără ochii de preacurvie și nu se satură de păcătuit. Momesc sufletele nestatornice, au inima deprinsă la lăcomie, sunt niște blestemați” (2 Petru 2:14).

O situație asemănătoare este cea menționată mai devreme în Isaia 57:17. În acești oameni era la lucru o poftă înflăcărată și înrăită, anume „lăcomia” sau dragostea de lume. Prin aceasta, așa cum spune apostolul, oamenii „s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri” (1 Timotei 6:10). Dumnezeu era mânios pe ei și i-a avertizat de mânia Lui prin toate căile și mijloacele posibile, așa cum vorbește Isaia: „Din pricina păcatului lăcomiei lui, M-am mâniat și l-am lovit, M-am ascuns, în supărarea Mea, și cel răzvrătit a urmat și mai mult pe căile inimii lui”. Deși Dumnezeu i-a tulburat pentru puțin timp, ei au continuat să se îndepărteze de El. El era mânios, și S-a ascuns de ei. I-a părăsit, prin faptul că și-a retras

prezența mângâietoare, ajutătoare și plină de har. A oprit cumva această lucrare amenințarea mâniei Sale? Nicidecum, căci au continuat, ca niște oameni nebuni în lăcomia lor. Nimic nu putea să pună capăt poftelor lor agitate. Ei erau înnebuniți după păcatul lor. Nici nu trebuie să căutăm alte exemple. Vedem oameni nebuni după poftele lor în fiecare zi și, ceea ce constituie cea mai rea nebunie, este că poftele lor nu sunt atât de agitate în ei pe cât sunt ei înnebuniți în umblarea după ele. Nu sunt aceste umblări lacome după lucrurile lumești în oameni, chiar dacă ei le scuză, doar expresia nebuniei în umblarea după poftele lor? Dumnezeu, care cercetează inimile oamenilor, știe că scuzele lor nu sunt altceva decât un mod de a-și acoperi acțiunile nebunești în furia umblării lor după poftă.

2. De obicei, păcatul își atinge apogeul când capătă un avantaj în felul următor:

(1) Când este provocat, stârnit și întărit printr-o anumită ispită mare. Chiar dacă el este otrăvit în sine, totuși, fiind înrădăcinat în natura omului, el nu acționează cu forță fără să aibă parte de injecția unei otrăvi noi din partea Satanei, în decursul ispitirii. Acesta a fost avantajul pe care Satana l-a folosit în cazul lui David, lansând o ispită potrivită, care a aprins pofta și nebunia lui, producând ticăloșia lui David față de Bat-Șeba și

Urie (v. 2 Samuel 11). Chiar dacă păcatul este întotdeauna un foc în oase, el nu se aprinde până când Satana vine cu combustibilul lui și îl agită. De aceea, noi toți cei în care legea păcatului ajunge la culmea răcnutului ei, ar trebui să fim avertizați și să descoperim ce rol joacă diavolul în această chestiune.

(2) Când el caută un avantaj dintr-o anumită ispită anterioară. Păcatul nu va ajunge la culmea lui odată cu primul atac. El a fost observat la prima lui pătrundere și, dacă n-ar fi existat o anumită acceptare a lui în suflet, nu s-ar mai fi întors niciodată. Înțelepciunea deosebită și siguranța sufletului în a trata păcatul interior țin de a pune capăt acestuia rapid și cu forță, încă de la început, de la prima intrare și prima acțiune a lui. Concentrează toate eforturile tale pe cea primă încercare a lui. Fii pregătit să mori din primul moment, dar să nu cedezi un singur centimetru în fața lui. Prin înșelăciunea păcatului sau prin neglijența sufletului, ori prin a-i oferi păcatului o falsă siguranță, dându-i permisiunea să acționeze în diferite momente, păcatul își găsește calea către suflet. Descoperind acolo puțină împotrivire, el capătă creștere în putere și forță, și aprinde un foc înăuntrul sufletului. Nu ai fi experimentat niciodată furia păcatului dacă nu te-ai fi lăsat convins să ascuți la vocea lui seducătoare. Dacă nu l-ai fi tratat pe acest slujitor,

sclavul lui, cu delicatețe, nu s-ar fi considerat mai mult decât un fiu! Când legea păcatului își capătă acest dublu avantaj – creșterea unei ispite viguroase și o anumită biruință anterioară – ea crește în putere în suflet, și se ridică la luptă.

3. Vom privi acum către lucrurile care însoțesc această nebunie și agitație, care sunt trăsăturile ei și care sunt efectele pe care le produce.

(1) Există posibilitatea lepădării, cel puțin pentru o vreme, a jugului, domniei și stăpânirii Duhului Sfânt și a legii harului. Acolo unde harul are stăpânirea, el nu poate fi alungat cu totul de pe tronul său, căci el nu își va ceda niciodată dreptul și suveranitatea. Totuși, prin puterea păcatului, influența lui poate fi înăbușită pentru o vreme, iar stăpânirea lui suspendată. Crezi că legea harului a avut vreo influență reală în inima lui David când, la provocarea pe care a primit-o din partea lui Nabal, a devenit atât de obsedat de dorința lui după răzbumare, încât a strigat: „Dar viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel, care m-a oprit să-ți fac rău, că, dacă nu te-ai fi grăbit să vii înaintea mea, n-ar mai fi rămas nimic din ce este al lui Nabal, până la lumina zilei de mâine” (1 Samuel 25:34)? Era Asa într-o stare mai bună când a fost confruntat de profet, care i-a vorbit în Numele Domnului:

„Așa s-a mâniat pe văzător, și l-a pus la închisoare, pentru că era înfuriat împotriva lui” (2 Cronici 16:10)? În aceste cazuri, asemenea unui cal neobișnuit cu munca, păcatul își aruncă de pe el jugul și călărețul, și aleargă departe cu ferocitate și nebunie. La început, păcatul alungă pentru o vreme jugul lui Hristos și legea harului Său, după care necăjește sufletul după bunul lui plac.

Hai-deți să vedem felul în care el face aceasta. Scaunul de domnie și locuința harului se găsește în întreg sufletul. Harul locuiește în omul interior, în minte, în voință și în inimă. Întreg sufletul este „omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care le dă adevărul” (Efeseni 4:23-24). El a fost înnoit de har după chipul lui Dumnezeu. De aceea, întreg omul este o „făptură nouă” (2 Corinteni 5:17). Aceasta este sfera în care el își manifestă puterea și forța. Domnia sau stăpânirea harului constă din lucrarea sa eficace în toate facultățile sufletului ca un principiu unic de funcționare și viețuire morală și spirituală.

De aceea, întreruperile funcționării, stăpânirii și puterii lui, prin legea păcatului, trebuie să se afle în opoziție față de facultățile și simțămintele sufletului în care harul își manifestă puterea. Păcatul face următoarele: el întunecă mintea, parțial prin nenumărate prejudecăți prostești și raționamente false, așa cum vom vedea când

vom ajunge să analizăm vrăjmășia lui, și parțial prin a agita simțămintele, înfierbântându-le prin poftele murdare care obsedează dorințele. În astfel de momente, lumina mântuitoare care se găsește în minte devine întunecată și legată la gură, incapabilă să își reverse puterea transformatoare pentru a schimba sufletul după chipul lui Hristos, care constituie lucrarea ei potrivită (Romani 12:2).

Înclinația obișnuită a voinței către ascultare, următorul lucru pe care îl țintește legea harului, este mai întâi slăbită, apoi lepădată, și în final făcută inutilă prin insistențele continue ale păcatului și ispitei. În final, voința cedează, începând să pună sub semnul întrebării dacă ar trebui să se supună sau nu, cedând astfel în fața vrăjmașului. În ceea ce privește inima, acesta este punctul în care răul își începe în mod obișnuit lucrarea. Sentimentele se contrazic unele cu altele și torturează sufletul cu forța lor impetuoasă. În felul acesta, domnia legii harului este întreruptă de legea păcatului, care încearcă să își forțeze calea către scaunul de stăpânire în suflet. Când toate acestea sunt făcute, vedem lucrarea completă și tristă pe care păcatul o poate produce în suflet. Apostolul îi avertizează pe cei credincioși să se păzească astfel ca „păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui” (Romani 6:12). Păzește-te ca

nu cumva ea să capete stăpânirea, să nu devină astfel un uzurpator și stăpân – nici măcar pentru o clipă. Ea lucrează din greu pentru a cuceri tronul. Veghează în această privință, căci o stare tristă te pândește la ușă! Iată ce însoțește nebunia și răcnetul legii păcatului. Ea alungă stăpânirea legii harului în decursul luptei ei pentru suveranitate. Harul continuă să îi vorbească sufletului, dar nu mai este auzit. El poruncește contrariul, dar nimeni nu îl mai ascultă. El strigă, „nu fă acest lucru stricat, pe care Domnul îl urăște”, dar nu este luat în seamă. El este incapabil să oprească răcnetul păcatului în momentul de față, și să își recupereze stăpânirea. Totuși, la vremea hotărâtă de El, Dumnezeu va restaura dominația harului prin puterea Duhului Său Sfânt, care locuiește în noi.

(2) Nebunia și răcnetul legii păcatului sunt însoțite de îndrăzneală și dispreț față de pericol. Legea păcatului alungă din suflet puterea rațiunii și toată influența pe care aceasta ar putea să o aibă asupra sufletului. De aceea, un păcătos care se află totalmente sub puterea acestei nebunii este ca unul care „a ridicat mâna împotriva lui Dumnezeu, s-a împotrivit Celui Atotputernic, și a avut îndrăzneala să se năpustească asupra Lui cu partea cea mai tare a scuturilor lui” (Iov 15:25-26). Dezarmarea de această parte a armurii are ca sfârșit pierzarea

noastră totală. Soldatul creștin ajunge să disprețuiască echipamentul său, fiind hotărât în taină să își împlinească poftele, chiar dacă acest lucru l-ar putea costa scump.

Voi face câteva remarci suplimentare, care au ca scop să demonstreze și mai clar concluziile de mai sus:

[1] Adesea, când sufletul s-a îndepărtat de puterea harului înnoitor, Dumnezeu îl tratează în harul Lui prin a-l păstra în limitele sale. Aceasta este ceea ce Domnul i-a spus poporului Israel:

„De aceea [pentru că M-a respins, cf. lit. KJV] iată, îi voi astupa drumul cu spini, i-l voi astupa cu un zid, ca să nu-și mai afle cărările. Va alerga după ibovnicii ei, dar nu-i va ajunge; îi va căuta, dar nu-i va găsi. Apoi va zice: „Hai să mă întorc iarăși la bărbatul meu cel dintâi, căci eram mai fericită atunci decât acum” (Osea 2:6-7).

El le-a propus un lucru ce avea să împiedice înaintarea lor în păcat: „Văzând că M-ați respins, voi face altfel cu voi. Voi pune în calea voastră obstacole, așa că nu veți putea trece de ele în furia poftelor voastre”.

[2] Obstacolele pe care Dumnezeu le pune în calea păcătoșilor, așa cum vom vedea, sunt de două feluri:

Mai întâi, este luată în considerare consecința păcatului și a răului către care sufletul este îndemnat să îl

comită, și aceasta într-un mod rațional. Aici pot să-și facă loc frica morții, frica de judecată și de Iad, și frica de a cădea în mâinile Dumnezeului celui viu, care este un „foc mistuitor” (Evrei 12:29). Când un om ajunge sub puterea legii Duhului de viață, „dragostea lui Hristos îl constrânge” (2 Corinteni 5:14). Principiul facerii de bine și al abținerii de la rău ține de credința care lucrează în dragoste, însoțită de a umbla după Hristos datorită dulceții speciale a Numelui Său. Când acest jug binecuvântat și ușor este îndepărtat pentru o vreme, Dumnezeu pune o coroană de groază în jurul sufletului. El îi reamintește de moartea și judecata viitoare și de flăcările Iadului, umplând sufletul cu gânduri despre toate consecințele rele ale păcatului. Aceste lucruri îl abat pe om de la planurile lui. De aceea, Domnul folosește toate aceste avertismente lăsate prin Lege și prin Evanghelie. Aș putea adăuga la aceste lucruri toate considerațiile care pot izvorî din consecințele temporare, precum rușinea, reproșul, scandalul, pedeapsa și așa mai departe. Acestea sunt gândurile pe care Dumnezeu le folosește atunci când pune un gard de spini împrejurul sufletului.

În al doilea rând, Domnul folosește dispensațiile providenței Sale cu același scop, și ele sunt, la rândul lor, de două feluri:

(a) Există acele lucruri care lucrează asupra sufletului, determinându-l să fie detestat și să respingă pofta și umblarea după păcat. Acestea sunt suferințele și îndurările: „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite, și să îmbărbătez inimile zdrobite. Nu vreau să cert în veci, nici să țin o mânie necurmată, când înaintea Mea cad în leșin duhurile, și sufletele pe care le-am făcut” (Isaia 57:15-16). Observă cuvintele categorice din Osea 2:9-15:

„De aceea Îmi voi lua iarăși înapoi grâul la vremea lui, și mustul la vremea lui, și Îmi voi ridica iarăși de la ea lâna și inul pe care i le dădusem ca să-i acopere goliciunea. Și acum îi voi descoperi rușinea înaintea ibovnicilor ei, și niciunul n-o va scoate din mâna Mea. Voi face să înceteze toată bucuria ei, sărbătorile ei, lunile ei cele noi, Sabatele ei, și toate praznicile ei. Îi voi pustii și viile și smochinii, despre care zicea: „Aceasta este plata pe care mi-au dat-o ibovnicii mei!” Le voi preface într-o pădure, și le vor mânca fiarele câmpului. O voi pedepsi pentru zilele când tămâia Baalilor, când se gătea cu veriga de nas, cu salba ei, și alerga după ibovnicii ei, uitând de Mine, zice Domnul”. „De aceea iată, o voi ademeni și o voi duce în pustie, și-i voi vorbi pe placul inimii ei. Acolo, îi voi da iarăși viile, și valea Acor i-o voi preface într-o ușă de nădejde, și acolo, va cânta ca în

vremea tinereții ei, și ca în ziua când s-a suit din țara Egiptului”.

Dumnezeu îi mustră și disciplinează pe oameni prin a aduce durere în trupurile lor, așa cum spune în cartea Iov: „ca să-l abată pe om de la rău, și să-l ferească de mândrie, ca să-i păzească sufletul de groapă” (Iov 33:17-19). El se atinge în diferite modalități de cei credincioși în ceea ce privește reputația lor, familiile lor, averile lor și alte lucruri de valoare pentru ei. Astfel, El revarsă îndurări asupra lor așa încât ei să se gândească din nou la Acela împotriva căruia s-au răzvrătit ei. Se poate ca aceștia să aibă parte de îndurări speciale vreme îndelungată.

(b) Există acele lucruri care împiedică sufletul să caute păcatul, chiar dacă el este obsedat de aceasta. Vom analiza ceva mai târziu diferitele căi prin care acest lucru are loc.

Acestea sunt, așadar, modalitățile în care sufletul este tratat atunci când legea păcatului interior a alungat pentru o vreme puterea și influența legii harului. Acum, când pofta și-a atins apogeul nebuniei, sufletul va ignora toate aceste lucruri și în special nuiaua, ba chiar pe Acela care a rânduit-o. El se va năpusti înainte, în ciuda rușinii, în ciuda reproșurilor, în ciuda mâniei lui Dum-

nezeu sau a oricărui alt lucru. Oriunde își va face apariția harul lui Dumnezeu, păcatul îl va ataca. Răcnetul și nebunia lui sunt neobosite.

Cum se face că păcatul interior lucrează atât de eficace? El lucrează în două modalități:

În primul rând, păcatul ia inima în stăpânire, nepermițându-i să se gândească la consecințe, după care îi dezarmează gândurile prin a le face ușuratece și fugare. Totuși, dacă mintea se forțează să se gândească la lucrurile spirituale, păcatul influențează emoțiile și sentimentele, așa încât ele să nu fie afectate de minte în niciun fel categoric. Sufletul va fi atunci capabil să continue în meditațiile lui, dar nu va fi mișcat de acestea în vreun fel. Când gândurile din minte prevalează pentru o vreme, ele nu produc nimic, pentru că sunt despărțite de inimă.

În al doilea rând, păcatul decide în secret și cu încăpățănare să finalizeze ceea ce a început, anume să atingă un obiectiv amar.

Iată, așadar, cea de-a doua dovadă a puterii păcatului, manifestată prin împotrivirea lui față de legea harului, împotrivire care are loc cu forță, putere și violență. Ne vom îndrepta în cele ce urmează către înșelăciunea acesteia.

8

ÎNȘELĂCIUNEA LEGI PĂCATULUI

- Păcatul interior își arată puterea prin abilitatea lui de a amăgi*
- Este dovedit că păcatul este amăgitor – Natura amăgirii lui*
 - O analiză a învățăturii din Iacov 1:14-15 – Cum este mintea îndepărtată de la datoria ei prin înșelăciunea păcatului*
 - Principalele îndatoriri ale minții în ce privește ascultarea*
 - Căile și mijloacele prin care ea este sedusă*

Cel de-al doilea mod în care se dovedește puterea păcatului este felul în care lucrarea lui implică amăgire.

Câtă vreme lucrează, el adaugă amăgire și înșelăciune puterii lui. Efectul este cu totul surprinzător și, dacă ne prețuim sufletele, trebuie să le păzim cu atenție.

Odată ce puterea și înșelăciunea lui sunt combinate, ele îi oferă păcatului un avantaj deosebit, aducând în ajutorul lui toate acele căi și mijloace pe care le-am menționat deja.

MĂRTURII BIBLICE ALE NATURII AMĂGITOARE A LEGII PĂCATULUI

Înainte de a spune ceva despre natura înşelătoare a păcatului și despre felul în care ea învinge, haideți să analizăm câteva mărturii biblice despre aceasta și să aducem ceva lumină cu privire la natura lui generală.

Faptul că păcatul interior este înşelător este dovedit prin mărturia expresă a Duhului Sfânt în versete precum Evrei 3:13: „îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: ‚Astăzi’, pentru ca niciunul dintre voi să nu se împietrească prin înşelăciunea păcatului”. El este cu adevărat înşelător, așa că suntem chemați să luăm aminte și să veghem la aceasta, altfel el își va croi o cale către împietrirea inimilor noastre împotriva lui Dumnezeu, cel mai groaznic dintre efectele lui. Tocmai ca urmare a existenței legii păcatului în inimă se spune despre ea că este „nespus de înşelătoare” (Ieremia 17:9). Iov vorbește în felul următor despre om: „omul dimpotrivă, are minte de nebun, și s-a născut ca mânzul unui măgar sălbatic” (Iov 11:12). Este un neajutorat, o ființă zadarnică, un lucru sec, fără valoare. Totuși, dacă ne gândim la inima lui în ce privește relația cu legea păcatului, el este peste măsură de înşelător și viclean. „Căci poporul Meu este nebun, nu Mă cunoaște; sunt niște copii fără minte și lipsiți de pricepere; sunt meșteri să facă

răul, dar nu știi să faci binele” (Ieremia 4:22). În același fel, spune apostolul, „cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoțiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul” (Efeseni 4:22-24). Fiecare poftă, care este o ramură a acestei legi a păcatului, este înșelătoare, și acolo unde otrava se găsește în pârâu, izvorul trebuie să fie contaminat. Nicio poftă specifică nu are amăgire prin ea însăși, ci sursa ei se găsește în această fântână a oricăror poftes, legea păcatului.

2 Tesaloniceni 2:9-10 afirmă că venirea „celui nelegiuit” este strâns legată de acela a cărui „arătare se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării”. Neprihănirea este în general ignorată, și există puțini care să se ridice să o apere. Nu este ușor să ne imaginăm cum cineva ar putea să își adune o reputație spirituală fără ea. Totuși, există o amăgire în acest lucru, amăgire prin care mințile oamenilor își manifestă aversiunea față de a lua în considerare neprihănirea îndeaproape, așa cum vom vedea ceva mai târziu. Apostolul vorbește despre cei care se află sub puterea păcatului ca fiind „fără

mente, neascultători, rătăciți, robiți de tot felul de poftă și de plăceri” (Tit 3:3). Viața oamenilor răi nu înseamnă altceva decât a-i „amăgi pe alții și a se amăgi și pe ei înșiși” (2 Timotei 3:13). Iată, așadar, avem mărturii suficiente în privința acestei trăsături a vrăjmașului din noi – el este înșelător! Această trăsătură a lui îngreunează mințile oamenilor în dorința lor de a se opune adversarului lor. El știe că noi nu putem avea siguranță deplină împotriva celui care este înșelător, decât prin a veghea și a ridica zilnic un gard de apărare.

Mai mult, pentru a evalua puterea și avantajul pe care păcatul le are prin înșelăciunea lui, putem observa că Scriptura plasează în mod obișnuit înșelăciunea la izvorul și punctul de plecare al fiecărui păcat, așa încât nu există păcat în care să nu se manifeste înșelăciune și amăgire înainte de împlinirea lui: „Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de încălcarea poruncii” (1 Timotei 2:13-14). Motivul pentru care apostolul a afirmat că Adam nu a fost primul în nelegiuire după creația lui este că el nu fusese încă amăgit. Chiar dacă a fost făcută după Adam, femeia a fost amăgită prima și, de aceea, a și păcătuit prima. Acel prim păcat a început cu amăgire, așa încât, până în clipa când mintea ei a fost amăgită, sufletul i-a fost în siguranță. Apoi,

Eva a avut dreptate când a spus: „Șarpele m-a amăgit, și am mâncat din pom” (Geneza 3:13). Chiar dacă ea credea că ar fi putut să își justifice păcatul prin a-l acuza pe șarpe, acesta a fost un nou rod al păcatului în care ea deja căzuse. Ceea ce ea a spus era însă adevărat, anume că fusese amăgită înainte de a întinde mâna ca să mănânce. Amăgirea a mers înaintea nelegiuirii, iar apostolul arată că păcatul și Satana lucrează și azi în același fel:

„Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit-o pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credințioșia care este față de Hristos” (2 Corinteni 11:3).

Temerea mea este ca nu cumva, așa cum șarpele a amăgit-o pe Eva prin viclenia lui, și mințile noastre să poată fi corupte de la simplitatea credinței și a curăției care se găsește în Hristos.

Iată felul în care păcatul a lucrat la început, și așa lucrează el și acum. Amăgirea a venit întâi, apoi a apărut păcatul. Astfel, toate lucrările pe care diavolul le realizează în această lume, agitându-i pe oameni să se împotrivească Domnului Isus Hristos și Împărăției Sale, sunt înfăptuite prin înșelăciunea lui: „șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume” (Apocalipsa 12:9). Fără amăgire, diavolul n-ar putea să învingă pe nimeni sau să convingă să rămână în slujirea

lui câtă vreme aceasta duce la moartea veșnică și chiar la pierzarea pământească¹⁰. Iată de ce avem atât de multe avertismente în Scriptură, care ne spun să ne păzim să nu fim amăgiți de păcat:

„Nimeni să nu vă înșele cu vorbe deșarte; căci din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste oamenii neascultători” (Efeseni 5:6).

„Nu știți că cei nedreți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiți” (1 Corinteni 6:9).

„Nu vă înșelați: Tovărășiile rele strică obiceiurile bune” (1 Corinteni 15:33).

„Nu vă înșelați: Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera” (Galateni 6:7).

„Băgați de seamă să nu vă amăgească cineva. Căci vor veni mulți în Numele Meu, și vor zice: ‚Eu sunt Hristosul’, și ‚Vremea se apropie’. Să nu mergeți după ei” (Luca 21:8).

Învățăm din toate aceste mărturii biblice ceva despre puterea păcatului, despre înșelăciunea lui și, implicit, despre avantajul pe care el îl are față de noi în acest

¹⁰ Apocalipsa 20:10 – „Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și prorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor”.

sens. Acolo unde el învinge prin înșelăciune, nu ratează niciodată să producă roadele sale rele.

MINTEA – PRINCIPALA ȚINTĂ A AMĂGIRII

Puterea păcatului în amăgire se vede în acea facultate a sufletului care este cel mai puternic afectată de ea. Amăgirea afectează mintea, căci mintea este cea care devine prima dată înșelată. Când păcatul încearcă orice altă portiță de intrare în suflet, cum ar fi prin emoții, mintea, păstrându-și autoritatea și suveranitatea, este în măsură să detecteze acest lucru și să îl controleze. Acolo însă unde mintea este coruptă, păcatul va învinge, căci mintea sau priceperea este principala facultate a sufletului, și oricare ar fi lucrul pe care ea este concentrată, voința și sentimentele vor urma mintea, nefiind capabile de gândire rațională, ci fiind guvernate doar de ceea ce este așezat înaintea lor.

Este adevărat că tulburarea simțămintelor prin păcat este percepută adesea ca locul agitației celei mai mari, însă înșelăciunea minții este întotdeauna cea mai periculoasă, datorită poziției pe care mintea o ocupă în suflet. Lucrarea minții este cea de a călăuzi, a direcționa, a alege și a conduce, și „dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta!” (Matei 6:23)

Trebuie să adăugăm câteva alte lucruri atunci când analizăm natura înşelăciunii păcatului interior. Ea aduce înaintea sufletului sau minţii lucruri care sunt cu adevărat diferite de ceea ce sunt ele în realitate, în natura, cauzele, efectele sau relaţia lor prezentă cu sufletul. Aceasta este natura amăgirii, şi ea învinge în multe feluri. Ea ascunde ceea ce ar trebui să fie văzut şi analizat, ascunde circumstanţele şi consecinţele, prezentând în schimb ceea ce nu este real sau lucrurile aşa cum nu sunt ele în fapt, după cum vom vedea ceva mai târziu. Am observat mai devreme că Satana i-a „amăgit” pe primii noştri părinţi. Acesta este termenul pe care Duhul Sfânt l-a atribuit ispitei şi seducţiei diabolice. Descoperim apoi în Geneza 3:4-5¹¹ şi felul în care aceştia au fost amăgiţi. El le-a prezentat lucrurile altfel decât cum erau ele în realitate. Fructul era de dorit, lucru evident ochiului. De aceea, Satana s-a folosit de aceasta, insinuând că exista o fericire de la care Dumnezeu îi oprise atunci când le-a interzis să mănânce din fruct. Cunoaştem apoi că acest lucru era un test al ascultării lor şi că în mod cert, dar nu imediat, pierzarea avea să fie rezultatul neascultării lor. Însă diavolul a ascuns acest lucru dina-

¹¹ Geneza 3:4-5 - „Atunci şarpele i-a zis femeii: „Hotărât, că nu veţi muri: dar Dumnezeu ştie că, în ziua când veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii, şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul”.

intea lor. El doar le-a propus avantajul prezent al cunoașterii, așa că le-a prezentat întreaga situație într-o lumină complet diferită.

Aceasta este natura amăgirii. Ea ține de o reprezentare distorsionată a unui lucru, ascunzând ceea ce este nedorit, și propunând ceva care nu se află în realitate acolo, așa cât mintea să poată face o judecată falsă. Acesta este felul în care Iacov l-a amăgit pe Isaac prin a se folosi de hainele fratelui său, acoperindu-și mâinile și gâtul cu blană (Geneza 27). Aceasta ne învață că amăgirea capătă avantaj într-un fel care îi este natural. Ea învinge întotdeauna progresiv, puțin câte puțin, așa încât scopul și obiectivul ei final nu sunt scoase la lumină de la bun început. Așa a lucrat Satana în marea înșelăciune pe care am menționat-o mai devreme. Ea a înaintat cu pași mici, puțin câte puțin. Mai întâi a îndepărtat o obiecție evidentă prin a le spune părinților noștri că nu vor muri. Apoi le-a spus că acea cunoștință avea să fie bună pentru ei. În final, le-a sugerat că ar putea să fie ca Dumnezeu. Pentru a-și ascunde scopul și planul adevărat, el a înaintat cu pași mici, construind pe ceea ce deja câștigase, trecând însă la următorul pas. Aceasta este natura adevărată a amăgirii. Ștefan ne spune că împăratul Egiptului „a uneltit împotriva neamului nostru” (Faptele Apostolilor 7:19). Pentru a vedea cum a acționat el,

trebuie doar să citim relatarea din Exod 1. El nu le-a spus de la bun început că o să îiucidă, ci i-a îndemnat pe supușii lui cu aceste vorbe: „veniți să ne arătăm dibaci față de el” (v. 10), apoi a trecut la asuprire. Acest lucru i-a condus la robie (v. 11). După ce i-a făcut sclavi, a trecut la uciderea copiilor lor (v. 16). Observați că el nu s-a aruncat asupra lor dintr-o dată, ci gradual. Acest exemplu ar trebui să ne fie suficient pentru a învăța că păcatul acționează amăgitor, și care este avantajul de care el se folosește în fiecare situație.

IACOV 1:14-15

Dacă vrem să știm care este calea și maniera sau progresia păcatului în lucrarea lui, prin amăgire, atunci le avem descrise pe deplin în Iacov 1:14-15. Apostolul ne spune că păcatul a acționat întotdeauna pe aceeași cale ca în vechime: amăgirea intervenind prima, iar păcatul, adică împlinirea reală a ei, urmând-o:

„Fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui în-suși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea”.

Aceste versete rezumă precis ceea ce noi intenționăm să spunem în această chestiune. În aceste două versete, Iacov demonstrează că oamenii sunt gata să ia ocupația veche a primilor noștri părinți, anume aceea de se

scuza și a se justifica pentru păcatele lor, învinuind pe altcineva. Ei învinuiesc orice, cu excepția propriilor persoane! Ar trebui să privească la natura și înclinațiile lor, la propriile lor scheme și înșelătorii, și să admită că au comis acele lucruri rele, mânați de ispitele lor. Dacă nu știu cum să găsească originea acelor ispite, ei ajung până acolo încât dau vina pe Dumnezeu însuși, în loc să își admită propria vinovăție. Iacov muștră acest lucru rău din inimile oamenilor:

„Nimeni, când este ispitit, să nu zică: ‚Sunt ispitit de Dumnezeu’. Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, și El însuși nu ispitește pe nimeni” (v. 13).

Pentru a demonstra justetea acestei muștrări din cuvintele de mai sus, el prezintă cauza reală a creșterii și înaintării păcatului, arătând că vinovăția lui ține de omul păcătos, și că pedeapsa, dacă nu este prevenită prin har, va fi asumată tot de cel păcătos.

Avem prezentat aici, în cuvintele Duhului Sfânt, întreg progresul poftii păcatului interior, prin subtilitate, fraudă și amăgire.

MODALITĂȚILE PRIN CARE PĂCATUL AMĂGEȘTE

Acum ne vom îndrepta privirile către modalitățile speciale și către mijloacele particulare prin care păcatul

interior își exercită puterea și forța în inimile oamenilor, prin amăgire.

În primul rând, scopul final al păcatului, sau tendința lui naturală, este *moartea*: „păcatul odată făptuit, aduce moartea”; adică moartea veșnică a păcătosului. Oricât ar vrea să o ascundă, aceasta este ținta păcatului. Ascunderea scopului și a schemelor păcatului este principala trăsătură a amăgirii, iar păcatul face acest lucru într-un mod perfect. El poate pleda multe lucruri înaintea sufletului, dar nu va putea fi forțat niciodată să declare că ținta lui este moartea – moartea veșnică a sufletului. Cunoașterea precisă a acestui obiectiv al fiecărui păcat este un mijloc minunat de a stopa exersarea puterii lui pe calea amăgirii și a seducției.

În al doilea rând, modalitatea normală în care el acționează pentru a-și atinge obiectivul este prin *ispitire*: „Fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit”. Nu îmi propun să intru în detalii aici cu privire la natura ispitei, căci nu este un subiect care să ne intereseze în discuția imediată, și, în orice caz, am făcut acest lucru într-o altă carte¹². Pentru moment, ar trebui să fie suficient să observăm că viața ispitei ține de amăgire. În chestiunea păcatului, a fi ispitit eficace

¹² Autorul face referire la cartea sa pe tema ispitei, carte disponibilă gratuit în format electronic în limba română la Asociația Magna Gratia – www.magnagratia.org.

sau atras ori amăgit constituie unul și același lucru. Așa s-au petrecut lucrurile la prima ispită. Ispita este întotdeauna denumită amăgirea sau atracția șarpelui: „șarpele a amăgit-o pe Eva”, adică a învins asupra ei prin ispitele lui. Exact același lucru se petrece cu oricine este ispitit – adică oricine este atras sau amăgit – de propria poftă sau de păcatul interior.

Există 5 grade prin care păcatul înaintează în lucrarea de ispitire sau de amăgire. Am demonstrat mai devreme că aceasta este parte din natura înșelăciunii, și că ea lucrează gradual, folosindu-se de un pas mic pentru a ajunge la următorul.

Primul dintre aceste grade constă din a distra sau a îndepărta atenția: „Fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși”. Al doilea ține de amăgire: „și este momit”. Al treilea ține de concepția păcatului: „apoi pofta, când a zămislit...” Atunci când inima este amăgită și atrasă, pofta a dat naștere păcatului. Al patrulea constă în nașterea păcatului prin realizarea lui faptică: „apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului”. Aici se face o referire implicită la o relație de curvie, adică la o relație cu o altă persoană decât partenerul de căsătorie, și la conceperea sau nașterea copiilor din curvie. Al cincilea ține de umplerea măsurii păcatului, când obiectivul pe care acesta și l-a propus inițial prin poftă ajunge

să fie atins: „păcatul odată făptuit, aduce moartea”. Întrucât pofta, odată ce concepe în mod natural, va conduce la păcat, tot așa păcatul, când este împlinit infailibil, aduce moartea veșnică.

Prima etapă a amăgirii se concentrează pe minte, atunci când aceasta este adormită sau distrasă prin înșelăciunea păcatului. Cea de-a doua se concentrează pe dorințe, ele fiind atrase sau cuprinse în amăgire. Cea de-a treia se concentrează pe voință, prin care păcatul este conceput, căci consimțământul voinței pregătește scena pentru concepția actuală, reală a păcatului. Cea de-a patra etapă se concentrează pe felul de viață când păcatul se naște în mod real, manifestându-se în viețile și acțiunile oamenilor. Cea de-a cincea etapă produce o încăpățănare în a păcătui, care ajunge la un apogeu, finalizând și confirmând întreaga lucrare a păcatului, lucrare însoțită de moartea și pierzarea veșnică.

Aș dori să mă concentrez aici pe primele trei, acolo unde se găsește principala sursă a puterii amăgirii păcatului în cei credincioși. În harul Său, Dumnezeu găsește adesea de cuviință să împiedice producerea etapei a patra, anume nașterea păcatelor reale în viață, iar ultima etapă nu li se poate aplica celor credincioși, căci vorbim în acest caz despre o dorință încăpățânată de a insista în practicarea păcatului, în ciuda consecințelor

lui groaznice și veșnice. Ceva mai târziu voi descrie modalitățile pe care Dumnezeu, în harul și credincioșia Lui, le folosește pentru a împiedica conceperea păcatului în pântecele minții copiilor Lui și pentru a opri producerea lui concretă în viețile lor. Voi descrie, așadar, primele trei etape, întrucât ele li se aplică în mod direct credincioșilor.

PRIMA ETAPĂ ÎN LUCRAREA AMĂGIRII PĂCATULUI

Primul lucru pe care păcatul îl face în lucrarea lui de amăgire este să distragă sau să adoarmă. Aceasta înseamnă că un om este abătut de la un curs de ascultare și sfințenie al vieții lui, pe care ar trebui să îl urmeze, lucru aflat în opoziție față de păcat și legea păcatului. Minte este cea afectată cel mai mult de acest aspect al înșelăciunii păcatului. Minte sau priceperea, așa cum am arătat, constituie facultatea călăuzitoare și conducătoare a sufletului. Ea este prima în a discerne, judeca, determina și propune acțiunile morale corecte înaintea voinței și a inimii. Moise i-a spus socrului său următoarele: „Noi plecăm spre locul despre care Domnul a zis: ‚Eu vi-l voi da’. Vino cu noi, și îți vom face bine, căci Domnul a făgăduit că va face bine lui Israel’. Hobab i-a răspuns: ‚Nu pot să merg; ci mă voi duce în țara mea și

în locul meu de naștere'. Și Moise a zis: ‚Nu ne părăsi, te rog; fiindcă tu cunoști locurile unde putem să tăbărâm în pustie; deci tu să ne fii călăuză” (Numeri 10:29-31). Ietro avea să fie asemenea sufletului poporului în pustie, călăuzindu-i cu privirea, păzindu-i de rătăcire în acel loc dezolant. Așa este și în cazul minții, care este ochiul sufletului, și, fără călăuzirea ei, voința și inima ar rătăci continuu în pustia acestei lumi, umblând după orice lucru care li s-ar părea bun. De aceea, primul lucru pe care păcatul încearcă să îl facă în lucrarea lui de amărgire este să distragă mintea de la adevăr și de la responsabilitățile ei.

Responsabilitățile minții în lupta împotriva înșelăciunii legii păcatului

Există două lucruri în legătură cu ascultarea, lucruri care aparțin responsabilităților minții în chestiunile pe care Dumnezeu le cere:

1. Să fie întotdeauna gata, alături de întregul suflet, să fie ascultătoare și veghetoare împotriva tuturor atracțiilor de a concepe păcatul.

2. Să dirijeze și să însoțească cu atenție toate acțiunile omului, așa încât ele să fie făcute așa cum Dumnezeu cere, atât în ce privește conținutul, maniera și momentul lor, pentru ca ele să fie conformate voii Sale. De

asemenea, mintea trebuie să anticipeze toate înclinațiile către păcat, sau către lucrurile interzise.

De aceste două lucruri ține toată datoria minții unui credincios. Acestea sunt cele două lucruri pe care păcatul interior încearcă să le alunge din minte sau să distragă mintea de la ele.

(1) Prima dintre acestea este datoria minții față de întreg sufletul, și aici există două lucruri importante ce trebuie luate în considerare:

(a) Noi înșine, păcatul nostru și ticăloșia lui;

(b) Dumnezeu, harul și bunătatea Lui.

Păcatul încearcă să ne distragă de la aceste lucruri.

(2) În concentrarea pe acele responsabilități care sunt potrivite spre împiedicarea lucrării legii păcatului într-o modalitate unică.

(a) Legea păcatului încearcă să atragă mintea de parte de a lua cum se cuvine în considerare, de a cunoaște și de a manifesta sensibilitate față de ticăloșia păcatului, ca și față de pericolul pe care păcatul îl aduce cu el.

Acest lucru este foarte important. O atenție deosebită acordată păcatului în ce privește natura lui, forța cu care el lucrează, obiectivul și înclinațiile lui, în lumina

sângelui și a crucii lui Hristos, ar trebui să fie întotdeauna un lucru care să ne caracterizeze.

„Tu singur te pedepsești cu răutatea ta și tu singur te lovești cu necredințioșia ta, și vei ști și vei vedea ce rău și amar este să părăsești pe Domnul, Dumnezeu tău, și să n-ai nicio frică de Mine, zice Domnul, Dumnezeul oștirilor” (Ieremia 2:19).

Fiecare păcat înseamnă a-L părăsi pe Domnul Dumnezeu nostru. Dacă inima nu știe acest lucru și nu ia cu atenție seama la faptul că păcatul este un rău și un lucru amar – rău în el însuși și amar în privința efectelor, roadelor și rezultatelor lui – ea nu va fi niciodată păzită de el. Cea mai acceptabilă stare a inimii oricărui păcătos înaintea lui Dumnezeu este cea caracterizată de smerenie, zdrobire și scârbire de sine.

„Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt. „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite, și să îmbărbătez inimile zdrobite” (Isaia 57:15).

A se vedea de asemenea Luca 18:13-14 în ceea ce îl privește pe vameșul care s-a pocăit¹³. Această atitudine

¹³ Luca 18:13-14 – „Vameșul sta departe, și nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept, și zicea: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit decât celălalt. Căci oricine se înalță, va fi smerit; și oricine se smerește, va fi înălțat”.

este potrivită unui păcătos, căci nu există vreo altă haină care să îl împodobească atât de bine. Apostolul spune: „fiți împodobiți cu smerenie, căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har” (1 Petru 5:5). Acest lucru ar trebui să ne împodobească și pe noi, căci este singurul lucru sigur. Acela care umblă smerit umblă în siguranță.

Iată un rezumat practic al acestei învățături: „Și dacă Îl chemați ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui, purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre” (1 Petru 1:17). Întrucât Petru făcuse o greșală destul de gravă în propria viață, el consideră că are legitimitatea de a le oferi acest sfat tuturor credincioșilor. Aici nu este vorba despre o frică servilă copleșitoare, care tulbură și încurcă sufletul, ci de una care ne păstrează constant în lucrarea de a-L chema în ajutor pe Tatăl, în lumina judecății finale. Aceasta ar trebui să ne împiedice să păcătuim. De aceea, aici este vorba despre o stare smerită a sufletului. Cum poate fi obținută aceasta? Și cum este păstrată ea în sufletele noastre? Răspunsul este simplu: în nicio altă cale decât printr-o conștientizare constantă și profundă a răutății, ticăloșiei și pericolului păcatului. Aceste lucruri au fost găsite în vameșul care s-a rugat și despre care Isus a vorbit în mod aprobator. Rugăciunea lui a fost una simplă:

„Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18:13). Un simțământ al păcatului l-a păstrat smerit, iar smerenia a făcut posibilă iertarea lui de păcat.

Iată care este marele mijloc care prin har ne păzește de păcat. Avem un astfel de exemplu în viața lui Iosif, așa cum ne este relatat în Geneza 39:9. Atunci când a fost surprins în urgența ispitei lui uriașe, el a făcut imediat un pas înapoi îngrozit, și a exclamat: „Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” O conștientizare constantă a răutății păcatului l-a ocrotit, chiar dacă și-a riscat viața și libertatea prin a i se opune. A avea frică de păcat înseamnă a avea frică de Domnul. Iov, acel om sfânt, ne spune că acestea două sunt, în fapt, același lucru:

„Iată, frica de Domnul, aceasta este înțelepciunea; depărtarea de rău, este pricepere” (Iov 28:28).

Iată, așadar, care este prima modalitate prin care legea păcatului lucrează în înșelăciunea ei, anume să îndepărteze mintea de Domnul, care este o fortăreață puternică în apărarea și siguranța sufletului.

De asemenea, legea păcatului se străduiește să distragă mintea de la o conștientizare potrivită a ticăloșiei, spurcăciunii și pericolului păcatului, căci ea insinuează, diminuează, scuză și justifică, încetul cu încetul,

orice gânduri legate de păcat, sau distrage mintea de la a cântări acest subiect și de la a cunoaște profund lucrarea lui trecută și prezentă. Inima credinciosului era cândva profund sensibilă față de păcat, prin Cuvânt, prin Duhul și prin harul lui Hristos. Apoi păcatul a încercat în anumite modalități să facă așa încât inima să aibă mai puține gânduri despre aceste lucruri uimitoare, sau gânduri mai superficiale ori mai puțin hotărâte. Iată cum mintea este distrasă de amăgirea păcatului. Există multe modalități prin care legea păcatului încearcă, în înșelăciunea ei, să distragă mintea de la îndatoririle ei. Cea mai importantă cale este în același timp și cea mai puternică armă a ei, anume un abuz oribil al harului Evangheliei.

ABUZUL EVANGHELIEI

În Evanghelie există un remediu pentru toată răutatea păcatului, pentru toată spurcăciunea lui, pentru toată vinovăția și pentru toate rezultatele lui periculoase. Aceasta este doctrina eliberării sufletelor oamenilor din păcate și moarte, o descoperire a vocii pline de har a lui Dumnezeu față de păcătoși, în Isus Hristos. Care este tendința autentică a acestei doctrine, a acestei descoperiri a harului? Cum putem să ne folosim cel mai bine de ea? Veți găsi răspunsul la aceste întrebări în Tit 2:11-12:

„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie”.

Acest pasaj ne arată că ar trebui să învățăm din acest verset și să acționăm în consecință. De aceea, sfințenia universală este denumită „purtare într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos” (Filipeni 1:27). Și este bine să ne gândim la ce anume este potrivit pentru atingerea acestui obiectiv, și cum putem să ne folosim de aceste instrumente.

În consecință, sfințenia produce următorul efect - Cuvântul este primit și văzut într-o lumină mântuitoare:

„Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12:2).

„Dar voi n-ați învățat așa pe Hristos; dacă, cel puțin, L-ați ascultat, și dacă, potrivit adevărului care este în Isus, ați fost învățați, cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul” (Efeseni 4:20-24).

Totuși, înșelăciunea păcatului interferează tocmai în acest moment. Ea face o separare între doctrina harului și aplicarea ei. Ea face ca gândurile să fie ușurate cu privire la har, și să nu sesizeze influențele acestuia în aplicarea potrivită a lui în viață. Plecând de la învățătura iertării garantate a păcatului, legea lui insinuează în suflet că nu ar mai fi nevoie să ia în considerare gravitatea și efectele păcatului. În Hristos, Dumnezeu face o propunere, dar Satana și păcatul vor să tragă concluzia. Înșelăciunea păcatului pledează în favoarea unei neatenții față de păcat, însă, în ce privește harul lui Dumnezeu prin care păcatul este iertat, apostolul lansează o mustrare și exprimă dezgustul lui față de o astfel de atitudine: „Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?” (Romani 6:1-2). Ceea ce Pavel spune aici este că inimile amăgitoare ale oamenilor sunt capabile să tragă o astfel de concluzie, dar să ne ferească Dumnezeu să le oferim vreun sprijin. Din păcate, este adevărat că unii au aplecat urechea la această amăgire, spre pierzarea lor veșnică. Iuda afirmă: „Căci s-au strecurat printre voi unii oameni, scriși demult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru, și Îl tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn Isus Hristos” (v. 4).

Și avem chiar în vremea noastră unele exemple înfricoșătoare de astfel de ispitiri!

Este clar că, atunci când ne opunem acestei înșelăciuni, vom descoperi înțelepciunea credinței și puterea harului Evangheliei. Mîntea trebuie să cunoască pe deplin și să fie motivată de adevărul Evangheliei cu privire la iertarea deplină și necondiționată a tuturor păcatelor, prin sângele lui Hristos. Apoi inima va fi într-o stare și poziție bună pentru a se menține într-un simțământ profund al păcatului și smerit, într-un dezgust față de acesta și într-o scârbire de sine profundă din cauza păcatului. Acesta este unul dintre marile efecte ale înțelepciunii și harului Evangheliei. Aici se găsește testul și piatra de temelie a luminii Evangheliei. Este inima păstrată într-o sensibilitate față de păcat, smerită și zdrobită din cauza acestuia? Ne învață ea cum să udăm o iertare necondiționată cu lacrimile noastre, apoi să detestăm păcatul care a fost iertat? Lucrează ea cu atenție spre ruina acelor lucruri despre care credem că nu ne vor ruina niciodată? O astfel de învățătură este divină, venită de sus, de la duhul harului. A ignora păcatul înseamnă a ne permite încetul cu încetul să devenim nepăsători și leneși în atenția ce îi trebuie acordată, păcatul ajungând să ne înrobească și să ne ducă în minciună. Dacă el izvorăște în orice fel din înșelăciunea păcatului,

astfel de gânduri trebuie alungate din suflet. Iată de ce îi vedem astăzi pe oameni umblând în robie spirituală în toate zilele lor, stând în întuneric și fiind greoi în înțelegerea harului. Starea lor este atât de gravă, încât le este greu să înțeleagă sub ce legământ se află, sub Lege sau sub har. Totuși, ei trăiesc cu o frică de a păcătui mai mare decât a multora care au avansat și au lumină și cunoștință mai mari. Aceasta nu este în esență o respingere a unicității luminii mântuitoare a Evangheliei în producerea sfințeniei și a ascultării. Prin înșelăciunea păcatului, harul Evangheliei este abuzat în diverse moduri, făcând ca sufletul să își neglijeze responsabilitățile și distrăgând mintea de la a fi serios cu natura, rezultatele și pericolul păcatului. Acest lucru este făcut în mai multe căi, după cum urmează:

În primul rând, atunci când sufletul descoperă că are nevoie de odihnă frecventă, prin harul Evangheliei, în fața unei conștientizări a vinovăției păcatului și a acuzațiilor Legii, el ajunge în final să bagatelizeze harul Evangheliei, și orice întoarcere într-o astfel de situație îl face să se comporte automat în felul acesta. Odată ce a descoperit un medicament bun pentru rănilor sale și după ce a experimentat puterea lui curățitoare, sufletul ajunge să îl aplice cu ușurință, mai degrabă mângâindu-și rănilor decât să și le curețe în profunzime. Ceva mai

puțin zel, ceva mai puțină sânguință îi sunt de folos de fiecare dată, până când sufletul începe să considere că iertarea îi este cuvenită. Această atitudine conduce la distragerea minții de la vegherea ei legitimă, constantă și universală împotriva păcatului. Aceia dintre noi care au primit lumina ce ne-a dat acces la iertarea lui Dumnezeu, putem deveni leneși și cel mai probabil formal și nepăsători în mărturia credinței noastre. Acest lucru se află în contrast cu situația celor care, ca urmare a cetii și întunericii care îi înconjoară, sunt buimaci în căutarea lor după tronul de har. Este asemenea unui om care, pentru că a călătorit frecvent pe un anumit drum, merge pe el fără vreo grijă, prin comparație cu un altul care, fiind un străin pe acea cale, privește constant în jurul lui, se uită la toți ceilalți trecători și astfel devine mai sigur de destinația lui decât cel dintâi.

În al doilea rând, înșelăciunea păcatului se folosește de doctrina harului în multe feluri, în special prin a lărgi limitele libertății sufletului dincolo de ceea ce Dumnezeu a hotărât. Unii nu s-au considerat niciodată liberi de robia Legii decât după ce au fost aduși în experimentarea bucuriei libertății sau a prăpastiei disperării. Cât de des insistă păcatul în felul următor: „Această strictețe, această precizie, acest comportament scrupulos este inutil, căci odihna în fața acestor lucruri îți este

imediat pusă la dispoziție în Evanghelie! Poți să trăiești ca și cum n-ar fi nevoie de Evanghelie, ca și cum iertarea pentru păcat nu îți este de niciun folos?” Voi reveni cu mai multe detalii în ceea ce privește aceste pledoarii ale păcatului care se folosește de harul Evangheliei.

În al treilea rând, în vremuri de ispită, înșelăciunea păcatului se folosește în mod special de argumente extrase din abuzarea harului Evangheliei, și ea pledează cel puțin în favoarea următoarelor două lucruri:

[1] Nu este nicio nevoie să luptăm împotriva păcatului atât de energic pe cât ne-ar indica principiul de viață al făpturii noi din interiorul nostru. Dacă păcatul nu poate să distragă sufletul sau mintea de la a veghea asupra ispitelor și de la a li se împotrivi, el va încerca să îl distragă de la a fi prea serios. El va încerca să convingă sufletul că nu este nevoie să fie atât de sârguincios.

[2] Înșelăciunea păcatului va oferi odihnă în situația păcatului, prin a sugera că el nu va distruge sau ruina sufletul, întrucât păcatul este iertat ușor prin harul Evangheliei. Acest lucru este adevărat, anume că marele și singurul mijloc de a ajunge la odihna sufletului față de păcat și față de vinovăția care rezultă din el este harul. Harul este singurul remediu binecuvântat pentru un suflet vinovat. Totuși, atunci când se face apel la har

prin înșelăciunea păcatului, aceasta ne face să fim indiferenți față de ispită și păcat, și față de otrava acestora. Astfel, otrava este pusă în fiecare picătură a acestui balsam, spre pericolul, dacă nu chiar spre moartea sufletului.

Iată, așadar, prima modalitate prin care înșelăciunea păcatului distrage mintea de la ticăloșia acestuia, singurul lucru în măsură să păstreze inima și sufletul într-o atitudine smerită și de dezgust de sine, atitudine acceptabilă înaintea lui Dumnezeu. Înșelăciunea păcatului face ca mintea să devină nepăsătoare, ca și cum sângele ei n-ar fi necesară, întrucât harul este abundent. Situația aceasta seamănă cu aceea a unui soldat care își neglijează postul, punându-și încrederea în trecutul lui onorabil. Fără îndoială, păcatul se folosește de lucrarea lui înșelătoare în această chestiune, îndepărtând mintea de la o conștientizare adecvată a păcatului. Și voi oferi aici un singur exemplu al felului în care înșelăciunea păcatului lucrează în felul acesta. În zilele tinereții lor, oamenii au o sensibilitate mai puternică, mai viguroasă, mai activă și mai acută decât în vremea bătrâneții. Aceste simțăminte au devenit mai slabe odată cu vârsta, și multe lucruri se petrec în viețile lor așa încât le tocesc sensibilitatea. Însă, pe măsură ce ei învață să controleze simțămintele, dacă nu sunt copleșiți de

senzualitate sau de corupțiile care se găsesc în lume prin poftă, ei cresc și își îmbunătățesc priceperea, hotărârea și judecata. De aceea, orice lucru care își face loc în simțămintele lor, nu primește permisiunea de a ocupa loc în mintea și judecata lor, fiind aruncat afară. Aceste lucruri nu pot avea un loc legitim în suflet.

Iată de ce oamenii nu au niciun respect – ba chiar le disprețuiesc total – pentru acele lucruri pe care simțămintele lor obișnuiau să le devoreze cu bucurie și lăcomie în copilăria lor. Totuși, pot exista lucruri care, într-un fel sau altul, devin adânc înrădăcinate în mințile și judecățile lor, continuând să le prețuiască mult, iubindu-le ca atunci când simțămintele lor erau mai viroase. După cum stau lucrurile în tărâmul natural, așa stau și în cel spiritual. Sensibilitatea față de păcat ține de simțăminte. Așa cum acuitatea simțurilor este mai mare în anii tinereții, așa este și în ce privește tinerețea spirituală: „Mi-aduc aminte încă de dragostea pe care o aveai când erai tânără, de iubirea ta, când erai logodită” (Ieremia 2:2).

Mai mult, oamenii ajunși de curând sub o convingere profundă a păcatului sunt mai ușor zdrobiți în inimă din cauza lui. Orice lucru care atinge o rană proaspătă este imediat detectat, și așa este sensibilitatea

celui proaspăt convertit în ce privește vinovăția păcatului, când rana lui este curățată profund pentru prima dată.

Dar, pe măsură ce dorințele naturale slăbesc, descrește și sensibilitatea față de lucrurile spirituale. Chiar dacă oamenii pot să crească în har, ei pot să descrească în conștientizarea păcatului, mai ales când simțământul spiritual nu este adânc înrădăcinat în suflet.

Dacă sufletul nu manifestă cu atenție o conștientizare profundă a păcatului în minte și în judecată, afectând astfel inima și simțămintele, el va ajunge să treacă prin declin spiritual. În astfel de momente, își face loc înșelăciunea legii păcatului, care face ca o conștientizare a păcatului să descrească în simțăminte, distrăgând mintea de la se gândi la aceste lucruri. Putem observa o astfel de stare în cei care, după convertirea lor, nu fac niciun fel de progres pe căile lui Dumnezeu. Cât de sensibili față de păcat au fost ei pentru o vreme! Cât de adânc își deplâneau vinovăția! Cât de fericiți și de bucueroși se hotărâseră să se despartă complet de păcat! Dorințele erau puternice și, dacă ar fi să spunem asta, stăpâneau în sufletele lor. Totuși, ei sunt asemenea unei plante care înflorește pentru o zi sau două, fără a fi udată, chiar dacă nu are rădăcină. După puțin timp, ve-

dem cum astfel de oameni, cu cât devin mai experimentați în păcat, cu atât mai puțin temători sunt față de el, așa cum remarcă înțeleptul în Eclesiastul 8:11: „Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința să facă rău”. În final, ei ajung să fie cunoscuți în lume ca niște mari disprețuitori ai păcatului, deși nu se despart de el decât în pretențiile lor. Nu există vreun păcătos ca acela care, prin păcat, a scăpat de convingerea sa de păcat.

Dar care este motivul? Odată ce conștientizarea păcatului s-a înrădăcinat adânc în convingerile și în simțămintele lor, ea nu a rămas așa, ci a scăzut prin lipsa lor de preocupare în a o păstra înrădăcinată adânc în mințile lor, prin lucrarea harului. Înșelăciunea păcatului a furat această preocupare spirituală de la ei, ruinându-le sufletele. Într-o anumită măsură, lucrurile se petrec în felul acesta în toți credincioșii. Pe măsură ce sensibilitatea lor spirituală decade, devenind mai leneșă și greoaie, ei eșuează să aibă o conștientizare adecvată și consecventă a păcatului, și o judecată potrivită a acestuia în minte, când, în mod normal, harul și înțelepciunea ar stârni, ar îmbospăta și ar alimenta simțămintele lor în fiecare zi. Rezultatul este că un declin spiritual își face loc. La început, întristarea, tulburarea, frica și durerea copleșesc

mintea, fără a-i da odihnă. Mai apoi, însă, dacă mintea nu mai aduce inima într-o stare de întristare și durere, cauza este pierdută, iar sufletul se află în pericolul de a se împietri.

(2) A doua parte a acestei responsabilități generale a minții este să păstreze sufletul într-o atitudine și înțelegere constantă și sfântă a lui Dumnezeu și a harului Său. Acest lucru constituie în mod evident izvorul ascultării evanghelice. Felul în care păcatul distrage mintea de la această parte a responsabilității ei este suficient de bine cunoscut, deși nu ne păzim suficient de el. Scriptura afirmă peste tot că acesta umple mințile oamenilor cu lucrurile lumii. Ea îl pune în directă opoziție cu acea atitudine cerească a minții, care este izvorul ascultării de Evanghelie. „Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ” (Coloseni 3:2), ca și cum ar fi spus: „nu puteți să vă concentrați pe amândouă, ca și cum amândouă ar putea să aibă parte simultan de atenția totală a minții voastre”.

Așa cum aceste principii diferite de a ne preocupa de una sau de alta, sunt contrare și inconsecvente unul cu altul, așa sunt și simțămintele față de una sau față de alta:

„Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El”
(1 Ioan 2:15).

Așadar, acestea sunt câteva dintre căile prin care înșelăciunea păcatului distrage mintea de la principala parte a îndatoririi ei, sau o distrage de la vegherea ei constantă împotriva păcatului și a rezultatelor acestuia. Domnul nostru ne-a arătat cât de contrare sunt aceste două principii:

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau îl va urî pe unul și îl va iubi pe celălalt; sau va ținea la unul, și îl va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Matei 6:24).

Este imposibil să le slujim celor doi stăpâni în același timp, satisfăcându-i pe amândoi. Orice preocupare categorică cu lucrurile pământești este contrară acelei atitudini a minții prin care ne ațintim gândurile către Dumnezeu și harul Lui, și care conduce la ascultarea de Evanghelie.

Există mai multe căi prin care înșelăciunea păcatului distrage mintea în acest caz, dar principala cale ține de impunerea acestor lucruri asupra minții, prin ideea că lucrurile păcătoase sunt în regulă, probabil necesare.

Așa a fost în pilda nunții de împărat, când toți cei care s-au scuzat că nu puteau participa la nunta Evangheliei, au făcut acest lucru invocând implicarea în treburi legitime, unul cu terenul lui, celălalt cu boii lui, iar

altul cu noua lui soție¹⁴. În ciuda tuturor scuzelor, mințile noastre sunt distrase de la lucrurile cerești necesare pentru umblarea noastră cu Dumnezeu, iar porunca de a nu iubi lumea este ignorată. Ce înțelepciune, ce veghere, ce cercetare serioasă și frecventă a sufletelor noastre sunt necesare pentru a menține inimile și mințile noastre într-o atitudine cerească! Este evident că instrumentul prin care înșelăciunea păcatului distrage mintea în această chestiune ține de pretenția legitimității anumitor lucruri care ar trebui să fie cercetate foarte atent. De departe există mult prea puțini care se înarmează cu o astfel de sânguință, înțelepciune și îndemnare.

Iată, acesta este primul atac pe care păcatul interior îl face asupra sufletului, prin amăgire și înșelăciune – el distrage mintea de la a acorda o atenție adecvată detectării păcatului în toate formele lui și de la atenția adecvată și constantă asupra lui Dumnezeu și a harului Său.

¹⁴ Luca 14:16-20 – „Și Isus i-a răspuns: Un om a dat o cină mare, și i-a poftit pe mulți. La ceasul cinei, a trimis pe robul său să spună celor poftiți: ‚Veniți, căci iată că toate sunt gata’. Dar toți, parcă fuseseră vorbiți, au început să se dezvinovățească. Cel dintâi i-a zis: ‚Am cumpărat un ogor, și trebuie să mă duc să-l văd; rogu-te să mă ierți’. Un altul a zis: ‚Am cumpărat cinci perechi de boi și mă duc să-i încerc: iartă-mă, te rog’. Un altul a zis: ‚Tocmai acum m-am însurat, și de aceea nu pot veni’”.

9

ABATEREA DE LA RUGĂCIUNE ȘI MEDITAȚIE

*Înșelăciunea păcatului este demonstrată prin
distragerea minții de la împlinirea disciplinelor
spirituale a meditației și rugăciunii*

Am arătat deja felul în care păcatul, în toată înșelăciunea lui, încearcă să abată mintea de la responsabilitatea sfântă a umblării cu Dumnezeu, căci aceasta este modalitatea în care sufletul este ocrotit. Vom continua acum să arătăm că același lucru se aplică îndatoririlor speciale prin care planurile, lucrarea și biruința păcatului interior sunt împiedicate și oprite.

Fără îndoială, păcatul își menține vrăjmășia împotriva tuturor îndatoririlor care țin de ascultarea evanghelică, și în mod special împotriva oricărui lucru care are de-a face cu Dumnezeu și cu părtășia cu El. „Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine” (Romani 7:21). Altfel spus, oridecâteori vreau să

fac binele sau orice fel de lucru bun, adică binele spiritual cerut de Dumnezeu, păcatul rămâne în mine pentru a mă împiedica și pentru a mi se opune în facerea binelui.

Pe de altă parte, toate responsabilitățile ascultării ne apără împotriva acțiunilor legii păcatului, întrucât firea pământească, în toate acțiunile ei, pofteste împotriva Duhului, iar Duhul, în toate acțiunile Lui, pofteste împotriva firii pământești. Astfel, orice îndatorire împlinită în puterea și harul Duhului este contrară legii păcatului. Pavel scria: „dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi” (Romani 8:13). Cel care face această lucrare prin asumarea responsabilităților noastre de ascultare față de Evanghelie este Duhul harului. Astfel, Duhul și firea pământească sunt principii contrare unul altuia.

Cu toate acestea, există anumite discipline spirituale care, prin însăși natura lor și prin rânduiala lui Dumnezeu, au o influență specială în slăbirea și supunerea întregii legi a păcatului, în natura și forța ei.

Mintea credinciosului ar trebui să se concentreze pe aceste responsabilități, căci înșelăciunea păcatului va încerca să îi distragă mintea de la ele. La fel ca în cazul unor boli trupești, unde se spune că unele remedii au o putere curativă asupra lor, în domeniul spiritual există

anumite discipline care au o putere curativă împotriva oricărei inflamații a păcatului. Nu vă voi da prea multe exemple, însă două mi se par foarte potrivite, pentru că, prin harul lui Dumnezeu, aceste discipline au o tendință specială de a distruge legea păcatului. Ne vom îndrepta privirile către anumite căi, metode și mijloace de care legea păcatului se folosește pentru a distrage mintea de la o împlinire atentă a acestor două responsabilități.

Cele două responsabilități sunt următoarele: în primul rând, *rugăciunea*, mai ales rugăciunea personală, și apoi *meditația*. Le-am pus alături pentru că ele sunt asemănătoare în natură și scop, fiind diferite doar în felul în care ele sunt împlinite.

Prin meditație, mă refer la a ne gândi profund la felul în care să ne raportăm practic la Cuvântul lui Dumnezeu în inimile noastre, și la felul în care inimile noastre pot fi aduse în ascultare de voia lui Dumnezeu. Atunci când ne gândim la „adevărul care este în Isus” (Efeseni 4:21), descoperim ce se găsește în inimile noastre. Același lucru este valabil în ce privește rugăciunea, care face ca sufletele noastre să cunoască gândul și voia lui Dumnezeu. Aceste două discipline spirituale sunt asemenea sângelui din vene, având aceeași viață, același scop și aceeași utilizare.

SFATURI PRIVIND DISCIPLINA MEDITAȚIEI SPIRITUALE

Totuși, întrucât puțini dintre noi sunt în măsură să exceleze în disciplina meditației, și în ciuda faptului că i-am susținut puterea deosebită în a controla acțiunile legii păcatului, le voi da credincioșilor două sau trei reguli pentru a-i ajuta în împlinirea acestei îndatoriri deosebite:

1. Meditează la Dumnezeu în prezența lui Dumnezeu. Altfel spus, când meditezi la Dumnezeu – la măreția Lui, la atributele, gloria, dragostea și bunătatea Lui, este bine să te gândești la primele cuvinte din Psalmul 102:1:

„O rugăciune a unui nenorocit, când este doborât de întristare și își varsă plângerea înaintea Domnului. Doamne, ascultă-mi rugăciunea, și s-ajungă strigătul meu până la Tine”.

Este bine să facem acest lucru prin a veni la Dumnezeu cu smerenie profundă și cu un dezgust de noi înșine înaintea Lui. Acest lucru va concentra mintea și o va distra de la alte lucruri, prin a-I da glorie lui Dumnezeu într-o manieră potrivită, afectând sufletul până când este adus într-o atitudine de admirație sfântă a lui Dumnezeu, și într-o încântare pentru El, atitudine acceptabilă înaintea Lui. Apoi, a-I vorbi lui Dumnezeu se poate face cel mai bine prin rugăciune și laudă.

2. *Meditează asupra Cuvântului, atunci când îl citești.* Altfel spus, caută să înțelegi sensul pasajului pe care îl citești, îndreptându-ți în tot acest timp privirea către Dumnezeu și cerând ajutor din partea Lui, călăuzire și direcție, așa încât să descoperi gândul și voia Lui în acel pasaj, apoi să treci la a-ți îndrepta inima spre acțiune, prin puterea Cuvântului.

3. *Când eșuezi să te gândești la aceste lucruri, rezolvă această deficiență prin a fi mai constant.* Se poate să fi devenit descurajat pentru că mintea ta nu te alimentează cu gânduri suficiente pentru a continua în meditație. Rezolvă acest lucru prin a-ți aținti gândurile frecvent asupra lucrurilor spirituale care sunt vrednice de a te gândi la ele.

Aceste două îndatoriri (între multe altele, căci le-am ales doar ca exemple) construiesc prin credința conținută în ele o opoziție specială în fața ființei și a vieții păcatului interior. Ele lucrează totdeauna către distrugerea totală a păcatului. De aceea, voi face acum două lucruri:

(1) *Voi demonstra potrivirea și utilitatea acestor două discipline spirituale în vederea distrugerii păcatului.*

(2) *Voi arăta care sunt mijloacele prin care înșelăciunea păcatului încearcă să ne distragă mintea de la îndeplinirea atentă a acestor discipline spirituale.*

POTRIVIREA ȘI UTILITATEA RUGĂCIUNII ȘI A MEDITAȚIEI ÎN OMORÂREA PĂCATULUI

În ceea ce privește primul lucru, observați următoarele:

[1] Lucrarea potrivită a sufletului este aceea de a descoperi lucrările și acțiunile secrete ale păcatului, și să își pună întrebări ca acestea: „Ce oportunități are păcatul? Care sunt ispitele de care el se folosește? Ce răni ne poate cauza? Care este rana specifică pe care este gata să o facă el?” Voi vorbi despre rugăciune, întrucât ea afectează toate nevoile, dificultățile și urgențele sufletului. Fără aceasta, rugăciunea nu este rugăciune. Ea ar deveni o simplă formalitate exterioară, nefiind în niciun fel utilă nici în a-I aduce glorie lui Dumnezeu, nici spre binele sufletelor oamenilor. Ea ar fi ca un nor fără apă, purtat de vânt și suflat înapoi și încolo de oameni. Nu există o otrăvă mai mare pentru sufletele oamenilor decât să repete la nesfârșit anumite cuvinte în rugăciunile și cererile lor, cuvinte pe care nici măcar nu le înțeleg cu adevărat.

Dacă iei oamenii și îi obligi să își facă treburile monotone în această lume, în curând ei vor descoperi efectul mortal al unei astfel de slujbe. Tot așa, prin astfel de rugăciuni, ei nu vor cunoaște niciodată ce este bun sau rău pentru ei. Aceste rugăciuni pot sluji doar la batjocorirea lui Dumnezeu și la amăgirea sufletelor.

Duhul lui Dumnezeu răspunde față de rugăciunea sinceră prin a ne dăruia ajutorul Lui, și în special prin a scoate la iveală cele mai secrete acțiuni și lucrări ale legii păcatului: „tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm” (Romani 8:26). El ne descoperă slăbiciunile actuale și ne arată unde avem nevoie de ajutor și de vindecare. Vom descoperi în experiența noastră zilnică faptul că, prin rugăciune, suntem aduși la descoperirea și convingerea lucrării secrete și înșelătoare a păcatului în inimile noastre, lucru pe care nimic altceva nu îl poate face.

În Psalmul 51, în timp ce își mărturisește păcatul și rana lui este cercetată de mâna pricepută a Duhului lui Dumnezeu, David a descoperit prin rugăciune rădăcina răului și a corupției sale:

„Împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta; așa că vei fi drept în hotărârea Ta, și fără vină în judecata Ta. Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea. Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adâncul inimii: fă dar să pătrundă înțelepciunea înăuntrul meu!” (v. 4-6)

Duhul acționează ca lumina Domnului pentru suflet, făcându-l capabil să cerceteze toate acțiunile lui interioare. El produce o lumină sfântă și spirituală asupra

minții, făcând-o capabilă să caute prin părțile adânci și întunecate ale inimii, pentru a scoate de acolo schemele și intrigile subtile și înșelătoare ale legii păcatului. Indiferent care este lucrul tainic pe care ea îl caută, și oricare ar fi puterea și prevalența păcatului, acesta este scos la iveală, capturat și adus în prezența lui Dumnezeu, unde este judecat, condamnat și deplâns. Ce poate fi mai eficient spre distrugerea și pierzarea lui? După ce este descoperit, se demonstrează că rugăciunea aduce toată odihna furnizată de Isus Hristos, așa încât păcatul este ruinat prin toate mijloacele. Astfel, datoria minții este aceea de a „fi înțeleaptă, să vegheze în vederea rugăciunii” (1 Petru 4:7).

Ar trebui să cercetăm cu sârguință starea sufletelor noastre, și să-I cerem fierbinte lui Dumnezeu ca El să le vindece complet. Același lucru se poate spune despre meditație, care are același efect, dacă este împlinită în mod înțelept.

[2] În decursul rugăciunii, în inimă pătrunde un simțământ adânc al ticăloșiei păcatului, împropătând dezgustul sufletului față de el. În sine, acest lucru conduce fără îndoială la distrugerea păcatului. Acesta este unul dintre scopurile rugăciunii, anume să smulgă păcatul, să-l aducă la lumină și să îl vadă în toată ticăloșia, spurcăciunea și împotrivirea lui, pentru ca sufletul să

poată fi dezgustat și scârbit de el, alungându-l ca pe un lucru mânjit: „Veți socoti ca spurcate argintul care vă acoperă idolii și aurul cu care sunt poleite chipurile turnate. Ca pe o necurăție le vei arunca și le vei zice: ‚Afară cu voi de aici!’” (Isaia 30:22). Oricine insistă înaintea lui Dumnezeu spre iertarea păcatelor sale, insistă aducându-și inima în atitudine de detest față de păcat. „Asirianul nu ne va scăpa, nu vrem să mai încălecăm pe cai, și nu vrem să mai zicem lucrării mâinilor noastre: ‚Dumnezeul nostru!’ Căci la Tine găsește milă orfanul” (Osea 14:3).

De asemenea, prin rugăciune, păcatul este judecat în Numele lui Dumnezeu, întrucât, mărturisindu-l, sufletul este de acord cu felul în care Dumnezeu detestă păcatul și cu sentința Legii Sale împotriva lui. Există unii care doar vorbesc despre această disciplină spirituală, în special când se află sub o convingere de păcat, și fac acest lucru doar pentru a-și acoperi poftetele. În timp ce ei păcătuiesc în liniște, își fac mărturisirea exterioară într-un mod perfect.

Totuși, rugăciunea despre care vorbim aici este una cu totul diferită, un lucru care nu lasă niciun fel de loc păcatului, cu atât mai puțin să slujească obiectivelor înșelăciunii lui. Din nefericire, rugăciunea formalistă este înșelătoare. Adevărata rugăciune, însă, nu poate fi mituită să facă o alianță secretă cu păcatul. Prin rugăciune,

inima ajunge la o conștientizare sinceră a păcatului și la un dezgust față de acesta. Este evident că o astfel de atitudine va tinde să slăbească și să distrugă legea păcatului.

[3] Aceasta este calea rânduită și binecuvântată de Dumnezeu pentru a obține putere și forță împotriva păcatului: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată. Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc” (Iacov 1:5-6).

Rugăciunea este calea prin care obținem de la Dumnezeu, prin Hristos, o provizie pentru toate nevoile noastre și ajutor împotriva oricărei acțiuni a păcatului. Presupun că nu este nevoie să repet astfel de lucruri, pentru că acest adevăr îi este cunoscut fiecărui credincios. Când noi Îl chemăm, Domnul Isus vine în sprijinul nostru cu „ajutorul Lui la vreme de nevoie” (Evrei 4:16).

[4] Prin rugăciune, credința subminează toate lucrările înșelăciunii păcatului, iar când sufletul care se roagă, Îl cheamă constant pe Dumnezeu ca să se poată împotrivi păcatului în orice formă a acestuia, sufletul este capabil să se agațe de promisiunea lui Dumnezeu: „Jur, - și mă voi ține de jurământ, - că voi păzi legile Tale cele drepte” (Psalmul 119:106). Acesta este limbajul fiecărui suflet plin de har, care se adresează lui Dumnezeu.

Esența ființei sale devine sfântă, agățându-se de Dumnezeu în toate lucrurile, și împotrivindu-se păcatului. Sufletul care nu poate face acest lucru, nu știe cum să se roage. Dacă ne rugăm în orice alt fel, gestul nostru nu este altceva decât încercarea de a-L flata pe Dumnezeu cu buzele noastre, iar El urăște lingușeala. Prin contrast, rugăciunea adevărată este un ajutor minunat pentru orice credincios în urmărirea păcatului până la distrugerea lui, și aceasta din următoarele motive:

În primul rând, dacă există vreo poftă care pân-dește secret în inima lui, ea fie se va ridica împotriva lui în decursul rugăciunii, fie își va folosi viclenia pentru a se ascunde de el. Totuși, această poftă poate fi adusă la lumină, iar convingerea inimii cu privire la răutatea poftei va fi adâncită și întărită. Păcatul poate fi adus la lumină, și aceasta mai evident ca oricând atunci când este urmărit neobosit în rugăciune. Poftele din oameni sunt comparate cu niște fiare dăunătoare și oribile. Din cauza poftelor lor, unii oameni se comportă asemenea fiarelor sălbatice. Prin contrast, vedem felul în care Domnul a împlânzit aceste fiare:

„Ci va judeca pe cei săraci cu dreptate, și va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociților țării; va lovi pământul cu toiagul cuvântului Lui, și cu suflarea buzelor Lui îl va omorî pe cel rău. Neprihănirea va fi

brăul coapselor Sale, și credincioșia brăul mijlocului Său. Atunci lupul va locui împreună cu mielul, și pardosul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu, și vitele îngrășate, vor fi împreună, și le va mâna un copilaș” (Isaia 11:4-6).

Când se află în pericol, fiarele sălbatice se adăpostesc în ascunzișurile lor. Când, în schimb, sunt vâdate cu insistență, ele se întorc și își descoperă adevărata natură și ferocitate. Așa stau lucrurile și cu păcatul și corupția din inimă.

În al doilea rând, dacă vreun păcat biruie în suflet, rugăciunea îl va slăbi și îl va smulge, întrucât sufletul se bucură de părtășie cu Dumnezeu. Sufletul îl va izola și îl va socoti ca lipsit de valoare. Când aceste lucruri se petrec, un suflet stăpânit de har este trezit și stârnit să privească în jurul lui. O slăbiciune neașteptată sau o plictiseală neobișnuită este considerată un semn al unei febre care se apropie, al vreunei boli periculoase, lucru care va stârni sufletul la acțiune, luându-și măsuri de precauție. Când sufletul unui credincios descoperă în el însuși o reținere în a face rugăciuni sincere și fierbinți înaintea unui Dumnezeu sfânt, el știe că ceva nu merge bine, și caută un remediu.

În al treilea rând, atâta vreme cât sufletul este constant implicat în comuniune cu Dumnezeu, păcatul

nu poate învinge. Fără îndoială, această părtășie cu Dumnezeu conduce la o cucerire considerabilă a păcatului, situație la care se referă și Psalmul 18:23: „Am fost fără vină față de El, și m-am păzit de fărădelegea mea”. Cu un astfel de succes, sufletul va triumfa în harul lui Dumnezeu, și va avea o bună nădejde că, prin credință, va ajunge la biruința finală, și că dorințele i se vor împlini. Toate acestea au tendința de a împiedica și de a ruina legea păcatului.

În al patrulea rând, dacă inima nu este amăgită prin păcate făcute cu ipocrizie, această părtășie cu Dumnezeu va influența mult sângele și vegherea noastră împotriva păcatului. Nu există un exemplu mai concludent al ipocriziei decât cea descoperită în inima femeii imorale, care este descrisă în Proverbe 7:11-18:

„Era bună de gură și fără astâmpăr; picioarele nu-i puteau sta acasă: când în uliță, când în piețe, pe la toate colțurile stătea la pândă. Ea l-a îmbrățișat și l-a sărutat, și cu o față fără rușine i-a zis: „Eram datoare cu o jertfă de mulțumire, azi mi-am împlinit juruințele. De aceea ți-am ieșit înainte, să te caut, și te-am și găsit. Mi-am împodobit patul cu învelitori, cu așternut de pânzeturi din Egipt; mi-am stropit așternutul cu smirnă, aloe și scorțișoară. Vino, să ne îmbătăm de dragoste până dimineață, să ne desfătăm cu dezmierdări!”

În fapt, ea spune „mi-am plătit jurămintele religioase, așa că pot să continui cu păcatul meu, fără să îmi tulbur conștiința din cauza păcatului, pentru că m-am rugat pentru el”. Nu așa stau lucrurile într-un suflet în care există o lucrare a harului. O părtășie conștiințioasă și apropiată cu Dumnezeu ne face foarte veghetori împotriva tuturor lucrărilor și acțiunilor păcatului. De aceea, prin rugăciune, credința lucrează eficace în slăbirea puterii legii păcatului și în oprirea înaintării ei. Dacă mintea este sânguincioasă în dorința ei de a ocroti sufletul de puterea păcatului, cu siguranță că ea se va îngriji de această problemă prin rugăciune credincioasă.

MIJLOACELE LEGII PĂCATULUI ÎN FAȚA DISCIPLINELOR SPIRITUALE

În acest moment, legea păcatului va reacționa în felul următor: păcatul interior își va folosi amăgirea prin a se apăra. El lucrează pentru a abate mintea de la preocuparea pentru rugăciune și pentru disciplinele spirituale asemănătoare. Există patru căi și mijloace esențiale prin care ea caută să își atingă scopul.

(1) Legea păcatului se va folosi de abilitatea ei de a obosi trupul. Așa cum am spus deja, în legea păcatului există o aversiune față de părtășia nemijlocită cu Dumnezeu. Așa stau lucrurile în cazul rugăciunii. Nu există

nimic din rugăciunea credincioasă prin care partea lumească a sufletului să fie satisfăcută sau stimulată cum se întâmplă în majoritatea disciplinelor spirituale publice, căci aceasta implică deopotrivă credință și dragoste. Întrucât rugăciunea credinciosului este un exercițiu spiritual, ea poate deveni împovărătoare pentru carne și sânge. Este ca atunci când călătorești singur, fără prieteni, lucru care face ca drumul să pară foarte lung. Alături de un prieten, călătorul are impresia că poate să ajungă la capătul călătoriei sale mult mai repede.

Mântuitorul nostru se aștepta să îi găsească pe ucenicii Lui în rugăciune în decursul încercării Sale din grădina Ghetsimani, însă, în schimb, El i-a găsit adormiți. El a spus: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă” (Matei 26:41). Indispoziția lor de a se ruga a crescut ca urmare a acelei slăbiciuni. Dumnezeu Și-a criticat poporul în felul acesta: „te-ai obosit de Mine, Israele” (Isaia 43:22), iar atitudinea lor și-a atins apogeul:

„Voi ziceți: ‚Ce mai osteneală!’ și o disprețuiți, zice Domnul oștirilor” (Maleahi 1:13).

Evreii pretindeau că jertfele și darurile pe care le purtau pe umerii lor erau ceea ce îi împovăra, comportându-se asemenea unor oameni gata să leșine. În fapt, ei aduceau la altar doar animalele mutilate, bolnave și

șchioape. Acesta este felul în care firea pământească vede rugăciunea credincioasă. Acesta este lucrul de care înșelăciunea păcatului se folosește în a distrage inima gradual, tot mai departe de rugăciune. Ea strigă după odihna firii pământești obosită, plictisită și slabă. În această chestiune există un contrast între trupul spiritual și cel natural – dar când ele se unesc, produc o aver-siune față de această disciplină spirituală.

Iată cum au stat lucrurile cu faimoasa soție în Cântarea Cântărilor 5:2, 8:

„Adormisem, dar inima îmi veghea... Este glasul preaiubitului meu, care bate: ‚Deschide-mi, soro, scumpo, porumbițo, neprihănită! Căci capul îmi este plin de rouă, cărlionții îmi sunt plini de picurii nopții’... Vă rog fierbinte, fiice ale Ierusalimului, dacă îl găsiți pe iubitul meu, ce-i veți spune?... Că sunt bolnavă de dragoste!”

Ea era adormită, somnolentă în starea ei spirituală, așa că a pledat folosindu-se de nepotrivirea ei naturală pentru a se ridica din acea stare. Minte trebuie să fie atentă să prevină o astfel de stare. Ea trebuie să fie convinsă de faptul că rugăciunea este indispensabilă. Ea trebuie să fie gata să stârnească la viață principiul harului din inimă, pentru ca acesta să-și exercite stăpânirea și suveranitatea, și ca sufletul să nu fie amăgit de

pretenții nebunești. Dacă mintea nu face aceste lucruri, se va descoperi rapid abătută de păcatul interior.

(2) *Înșelăciunea păcatului se folosește de felul corupt de a gândi bazat pe responsabilitățile urgente ale vieții.* Ea argumentează în inimi în felul următor: „Dacă m-aș achita strict de toate responsabilitățile de acest fel și aș neglija treburile importante din această lume, n-aș mai fi util nici mie, și nici altora”.

În felul acesta, treburile acestei vieți iau locul disciplinelor spirituale. Oamenii susțin că ei nu au timp pentru a-L glorifica pe Dumnezeu și pentru a-și mântui sufletele. Este un lucru cert că Dumnezeu ne dă suficient timp pentru tot ceea ce El ne cere în această lume. Nicio disciplină spirituală nu este gândită pentru a ne lua prea mult timp. Desigur, circumstanțele speciale trebui analizate potrivit cu situațiile lor specifice. Dacă, însă, ne încărcăm cu mai multe treburi din această lume decât avem timp alocat pentru ele, și Îl furăm astfel pe Dumnezeu de ceea ce I Se cuvine, furând în același timp sufletele noastre, putem fi siguri că nu la aceasta ne cheamă Dumnezeu, și că El nu ne va binecuvânta. Este mai bine să umblăm după disciplinele sfințeniei și ale evlaviei, și să punem deoparte responsabilitățile noastre zilnice. Totuși, Dumnezeu nu dorește ca noi să conside-

răm că există un conflict de interese între cele două categorii, în succesiunea normală a evenimentelor din viațile noastre.

Iată, așadar, cum înșelăciunea păcatului încearcă să atragă sufletele oamenilor să părăsească rugăciunea credincioasă.

(3) *Legea păcatului abate mintea de la datoria ei prin a-i promite o compensație în alte lucruri*, la fel cum Saul încerca să își justifice neascultarea printr-o jertfă (v. 1 Samuel 13:9-15). Glasul interior al păcatului șoptește în felul următor: „Nu va fi oare suficientă aceeași disciplină spirituală practică în public sau în familie?” Și dacă sufletul este atât de stupid încât să nu răspundă, „toate aceste lucruri trebuie făcute, iar această disciplină specială nu trebuie lăsată neîmplinită”, el va fi amăgit și prins în capcană. Dincolo de porunca vegherii și a rugăciunii, există, așa cum am spus, multe avantaje care țin de rugăciunea credincioasă, care acționează împotriva înșelăciunii și a puterii păcatului, lucru care nu este aplicabil lucrurilor formale și exterioare. Păcatul interior se străduiește să amăgească sufletul prin acest schimb de argumente false și corupte.

(4) Trebuie să adaug în final un alt lucru privitor la înșelăciunea păcatului, anume că *el hrănește sufletul*

cu o promisiune a unei împliniri mai depline a acestei discipline spirituale, dar nu în prezent, ci atunci când se va putea. Prin acest mijloc, ea induce sufletul să spună, așa cum Felix i-a spus lui Pavel: „De astă dată, du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema” (Faptele Apostolilor 24:25). Astfel, prin aceste mijloace, timpul prezent, singurul pe care îl avem sigur la îndemână, este pierdut pe veci.

Iată, așadar, care sunt câteva dintre căile și mijloacele prin care înșelăciunea păcatului încearcă să abată mintea de la rugăciune, o responsabilitate care este special gândită pentru a împiedica înaintarea și puterea legii păcatului, care țintește direct și imediat la distrugerea ei. Acest lucru este la fel de aplicabil altor discipline spirituale, dar aceasta este suficientă pentru a scoate la iveală natura amăgitoare a păcatului. Avem aici prima modalitate prin care ea încearcă să ia prin surprindere dorințele. Când păcatul are acest efect asupra unui credincios, se spune despre el că a fost „abătut”, amăgit și redirecționat de la ceea ce ar trebui să facă constant în mintea și în umblarea lui cu Domnul. Acest lucru ne învață să deosebim care este punctul de început al declinului nostru spiritual pe căile lui Dumnezeu. Avem aici un lucru de o mare importanță, și el ar trebui să ne preocupe profund. Când o boală sau o febră

se manifestă pentru prima dată, alergăm cu disperare după un mijloc vindecător. Atunci când a chemat Sionul înapoi la Sine, Dumnezeu i-a vorbit astfel: „Înhamă-ți caii cei iuți la car, locuitoare din Lachis; tu ai fost cea dintâi pricină de păcat pentru fiica Sionului, căci în tine s-au găsit nelegiuirile lui Israel” (Mica 1:13).

Punctul de plecare în drumul către păcatul săvârșit de noi este acea abatere a minții de la atenția cuvenită disciplinei rugăciunii. Grija și greutatea sufletului sunt atribuite minții, iar dacă ea eșuează în îndatorirea ei, întreg omul este trădat, căzând în păcat. Eșecul minții este asemenea eșecului străjerului din Ezechiel; întregul popor avea să fie pierdut prin neglijența lui (v. Ezechiel 33:2-11). Astfel, acest lucru ne conduce înapoi la nevoia cercetării de sine și la a lua în serios lucrurile la care suntem chemați. Mulți își împlinesc responsabilitățile automat, cu greu gândindu-se o clipă la ele, întrucât mințile lor sunt pline de alte lucruri. Această atitudine este o batjocură la adresa lui Dumnezeu și un mijloc de amăgire a propriilor suflete.

Nu ai vrea să ai măsura adevărată a propriei persoane, și să iei aminte la starea minții și a sufletului tău? Gândește-te dacă ai fost abătut și distras de vreuna dintre amăgirile menționate mai devreme. Dacă vei găsi

vreun declin spiritual în sufletul tău, vei vedea că el începe din acest punct. Într-un fel sau altul, mintea ta a devenit nepăsătoare, leneșă sau nesigură pentru că ai fost abătut și amăgit ca să nu mai te achiți de responsabilitatea rugăciunii. Gândește-te la îndemnul care se găsește în Proverbe 4:23, 25-27: „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții... Ochii tăi să privească drept, și pleoapele tale să caute drept înaintea ta. Cărarea pe care mergi să fie netedă, și toate căile tale să fie hotărâte: nu te abate nici la dreapta nici la stânga, și ferește-te de rău”. Nu ar trebui oare ca sufletul să exclame, „Dacă aș fi fost mai grijuliu! Dacă m-aș fi purtat cu mai multă înțelepciune în ce privește natura oribilă a păcatului! Dacă nu i-aș fi permis minții mele să fie umplută cu speranțe deșarte și cu gânduri nebune, printr-un abuz ticălos al harului Evangheliei! Dacă nu i-aș fi permis minții mele să fie umplută de lucruri lumești și să devină neglijentă în rugăciune! Dacă n-aș fi făcut toate acestea, n-aș fi fost astăzi atât de bolnav, slab, rănit și pângărit! Nepăsarea și mintea mea amăgită constituie punctul de început al păcatului și al nelegiuirii din sufletul meu”. Această mărturisire este suficientă pentru a îndrepta sufletul către mijloacele vindecării și recuperării. Acest lucru nu vine prin împlinirea unei mulțimi de responsabilități specifice, ci prin restaurarea sufletului și a

minții¹⁵. Aici se află mijlocul deosebit al ocrotirii sufletelor noastre după gândul și voia lui Dumnezeu, anume prin a avea o minte sănătoasă și statornică. Este un har deosebit să cunoaștem duhul de „putere, de dragoste și de chibzuință” (2 Timotei 1:7).

Cât de bine este să avem o minte stabilă, sănătoasă și hotărâtă în ce privește lucrurile lui Dumnezeu, una care să nu fie mișcată ușor, abătută, schimbată sau distrată, o minte incapabilă să plece urechea către gânduri corupte, către insinuări înșelătoare sau către strategii care o abat de la datoria ei. Exact acest lucru este ceea ce apostolul îi îndeamnă pe credincioși să facă:

„De aceea, preaiubiții mei frați, fiți tari, neclintiți, sporiți totdeauna în lucrul Domnului” (1 Corinteni 15:58).

Statornicia în mințile noastre constituie cauza întregii noastre credincioșii și rodnicii în ascultare. Petru ne spune: „Voi deci, preaiubiților, știind mai dinainte aceste lucruri, păziți-vă ca nu cumva să vă lăsați târați de rățăcirea acestor nelegiuiri, și să vă pierdeți tăria; ci creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3:17-18). Vinovăția deosebit de mare pe care o simt cei care s-au abătut de

¹⁵ Psalmul 23:3 – „îmi înviorează sufletul, și mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său”.

la credință provine din aceasta – ei nu sunt statornici, așa cum spune psalmistul: „Inima nu le era tare față de El, și nu erau credincioși legământului Său” (Psalmii 78:37). Pentru ca sufletul să fie sigur și mintea să nu fie abătută de la responsabilitatea ei, sănătatea și statornicia minții trebuie să fie marele mijloc ocrotitor.

Această statornicie a minții este caracterizată de trei lucruri: *în primul rând*, de o dorință puternică de a fi plăcuți lui Dumnezeu în toate lucrurile; *în al doilea rând*, de o înnoire zilnică a inimii în împlinirea acestui scop; și, *în al treilea rând*, de o hotărâre de a respinge orice lucru care împiedică atingerea aceluia obiectiv. Acesta este, însă, un subiect pe care îl voi dezvolta ceva mai târziu.

10

LEGEA PĂCATULUI ȘI SUPERFICIALITATEA

*Gânduri suplimentare pe tema înșelăciunii păcatului în
lucrarea lui de a abate mintea de la disciplinele spirituale –
Sunt necesare mai multe lucruri din partea minții celor
credincioși pentru a ajunge la ascultare – Acțiunile păcatului
în abaterea minții de la îndatoririle spirituale, prin înșelăciune*

Nu am ajuns încă la finalul descrierii primului mod prin care păcatul lucrează în toată înșelăciunea lui, anume prin abaterea minții de la datoria ei. Voi adăuga aici câteva căi suplimentare, și aceasta din două motive:

În primul rând, datorită importanței deosebite a acestui subiect. Dacă mintea este abătută, dacă ea devine pătată, slăbită și îndepărtată de la o împlinire strictă a datoriei și slujbei ei, întregul suflet, toată voința și inima, va deveni cu siguranță atras în păcat. De aceea, astfel de lucruri ar trebui să ne pună în gardă, așa cum citim în îndemnul apostolului:

„De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim îndepărtați de ele” (Evrei 2:1).

Avertismentul formulat aici țintește la eșecul minților noastre ce survine prin înșelăciunea păcatului, căci acest eșec conduce la pierderea vieții, puterii și sensibilității spirituale, și la pierderea prospețimii cunoașterii Cuvântului în noi. Nu există nicio cale de a preveni acest lucru decât să ne dăm toate silințele „să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit”; iar asta implică întreaga responsabilitate a minților noastre, în ascultarea de voia lui Dumnezeu.

În al doilea rând, pentru că acțiunile și lucrarea minții sunt spirituale, având nevoie de iluminare, asemenea conștiinței. Chiar dacă aceste acțiuni cauzează multă agitație și stârnire, conștiința neiluminată nu este suficient de sensibilă pentru a le observa cum se cuvine. În mod obișnuit, conștiința nu analizează eșecurile minții pentru a indica starea autentică a întregului suflet. Atunci când simțămintele devin atrase în păcat, sau când voia este leneșă în a-și da consimțământul, tocmai într-un astfel de moment conștiința fie tinde să cauzeze tulburare în suflet, nedându-i odihnă până când sufletul este recucerit, fie o ia pe drumul în jos, fiind coruptă și înșelată. De asemenea, am putea adăuga că o neglijență

anume a minții, care este spirituală în natura ei, se datorează întotdeauna unei lipse de spiritualitate. Minteaa noastră este denumită „duhul nostru” în Scriptură, ca aici: „căruia Îi slujesc în duhul meu, în Evanghelie” (Romani 1:9), și trebuie deosebită de suflet, care include și simțămintele. „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întrege, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Tesaloniceni 5:23)¹⁶. Aici se face mențiune atât la rațiune cât și la simțăminte. Este de asemenea corect să spunem că termenul „duh” este folosit uneori pentru a exprima daruri spirituale care acționează prin acea facultate a sufletului, și care sunt apoi recunoscute prin „minteaa” noastră (1 Corinteni 14:15).

Când vine vorba despre duh, acțiunile lui sunt secrete și ascunse, și nu pot fi scoase la iveală fără înțelepciune și sânguință spirituală. Haideți să nu insistăm aici asupra subiectului, chiar dacă este important pentru noi, întrucât tratează lucruri ascunse care sunt rareori luate în considerare.

Totuși, grija noastră în astfel de chestiuni este cea mai bună dovadă a faptului că suntem sinceri. De aceea,

¹⁶ Autorul nu intenționează să propună ideea că ființa omenească ar fi alcătuită din trup, duh și suflet, ci doar subliniază funcțiuni diferite din cadrul ființei omenești. - n.tr.

haideti să nu fim ca acela care și-a tăiat degetul, dar nu și-a luat niciun fel de precauții ca să evite răspândirea infecției care ar putea să ducă la moartea lui.

Vom analiza acum mintea în legătură cu responsabilitățile specifice și păcatele ei, astfel că ne vom îndrepta către două lucruri:

1) Vom arăta ce anume este cerut din partea minții unui credincios în legătură cu responsabilitățile ei specifice.

2) Vom analiza felul în care înșelăciunea păcatului acționează pentru a abate mintea de la ascultare.

Această discuție se va referi la păcate specifice, și ne va arăta cum să le evităm.

MINTEA CREDINCIOSULUI ȘI ÎNDATORIRILE EI SPECIFICE

Pentru a ne achita de vreo datorie cum se cuvine, nu este suficient să împlinim ceea ce este cerut, ci și să recunoaștem că responsabilitatea noastră este parte a unei reguli universale. În aceasta stă datoria deosebită a minții, anume să asculte de regula îndatoririlor, îngrijindu-se ca toate acestea să o respecte. Înaintarea noastră în ascultare constituie un indiciu al zidirii sau maturizării noastre. De aceea, nu este suficient să aducem

lemn și piatră pe șantier, lăsându-le în grămezi mari de materiale de construcții. Trebuie ca acestea să fie tăiate, șlefuite și potrivite construcției, după un plan anume. Ceea ce ne maturizează în credință nu ține de numărul îndatoririlor pe care le împlinim, pentru că, fără să respecte planul sau regula generală, ele nu rămân decât niște grămezi de îndatoriri. Dumnezeu a respins în mod expres o mulțime de îndatoriri atunci când ele nu au respectat regula Lui: „Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre?” (Isaia 1:11), și apoi în versetul 14: „Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi”.

Orice ascultare acceptabilă trebuie să se facă după regula lui Dumnezeu: „Și peste toți cei ce vor umbla după îndreptarul acesta și peste Israelul lui Dumnezeu să fie pace și îndurare” (Galateni 6:16). Asta înseamnă că îndatoririle trebuie să se conformeze autorității lui Dumnezeu pe calea ascultării consecvente. Când literele alfabetului sunt amestecate, ca într-o grămadă, ele n-au niciun sens, căci semnificația și utilitatea lor se vede când sunt așezate în ordinea corectă. Același lucru este aplicabil îndatoririlor noastre spirituale. Responsabilitatea deosebită a minții este să se asigure de faptul că noi umblăm „cu băgare de seamă” (Efeseni 5:15), adică să le îndeplinim exact, cu atenția și grija cuvenite. De aceea, trebuie să luăm aminte la această regulă în tot

cea ce facem. Noi umblăm în aceste responsabilități, dar trebuie să umblăm cu circumspecție, cu toată atenția minții.

(1) Există anumite lucruri către care această regulă ne îndreaptă mințile. De exemplu:

[1] În ceea ce privește obiectul îndatoririlor noastre, ele trebuie să fie complete. Conform legii, nu puteau fi folosite animale pentru jertfă dacă le lipsea un organ sau dacă erau nepotrivite în vreun fel. Ele trebuiau respinse, deopotrivă cu cele oarbe sau șchioape. Tot așa, responsabilitățile și disciplinele spirituale trebuie să fie complete în ce privește îndeplinirea lor. Chiar și a păstra o parte din turmă era un gest care făcea ca jertfele să fie respinse. Când Saul l-a scutit pe Agag și cele mai grase animale din turmă, el a făcut ca pacea să fie inutilă (v. 1 Samuel 15). Astfel, când oamenii dăruiesc pentru o cauză nobilă sau fac alte slujiri, dar nu le fac în proporția cerută de regula generală, pe care mintea o cunoaște și o acceptă, întreaga responsabilitate devine inacceptabilă.

[2] În ceea ce privește principiul responsabilității, ea trebuie să fie făcută cu credință și în puterea lui Hristos¹⁷, fără de care nu putem face nimic. Nu este suficient

¹⁷ Ioan 15:5 - „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic”.

ca persoana aceea să fie credincioasă, chiar dacă acel lucru este necesar pentru orice lucrare bună¹⁸, ci credința trebuie și ea să fie prezentă în orice responsabilitate pe care o înfăptuiește, căci întreaga ascultare este „ascultarea credinței” (Romani 1:5). Iată ce anume cere doctrina credinței, și aceasta este ceea ce harul credinței produce. Hristos este denumit în mod expres „viața noastră” (Coloseni 3:4) – viața noastră spirituală – Izvorul, Autorul și Cauza ei. Așa cum, în natură, nimic nu se poate face fără acțiunea reală a principiului vieții, tot așa, în viața spirituală nu putem face nimic decât dacă acel lucru este un act care să aibă viață spirituală în el. Altfel spus, nicio responsabilitate nu este acceptabilă înaintea lui Dumnezeu decât dacă este îndeplinită în puterea lui Hristos, care este viața noastră. Și este evident că acest lucru nu poate fi produs de noi decât prin credință.

Apostolul spune:

„Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu” (Galateni 2:20).

Nu doar că Hristos era viața lui, principiul de viață existent în el, ce îi conducea viața și îl făcea capabil să

¹⁸ Efeseni 2:10 – „Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele”.

îndeplinească toate acțiunile sale vitale, pe calea disciplinelor spirituale ale sfințeniei și ascultării, și cu credința în El. Atunci când împlinea în mod real acele responsabilități, el își extrăgea proviziile de har și putere de la Hristos, și aceasta în fiecare clipă. De aceea, un credincios trebuie să fie sârguincios într-o astfel de abordare a lucrurilor, anume să fie convins că, indiferent ce face pentru Dumnezeu, face în puterea lui Hristos. În aceasta constă umblarea spirituală a fiecărui credincios.

[3] În timp ce analizăm chestiunea regulii, maniera de înfăptuire a fiecărei responsabilități ar trebui și ea luată în considerare. Există două lucruri care îi sunt încredințate unui credincios prin lumină spirituală, de care el trebuie să se îngrijească cu atenție, și anume:

În primul rând, că fiecare îndatorire este împlinită pe calea și prin mijloacele pe care Dumnezeu le-a rânduit să fie realizate, inclusiv în aspectul exterior. Acest lucru trebuie luat în considerare atunci când împlinim responsabilități legate de închinarea înaintea lui Dumnezeu. Conținutul și felul exterior de a îndeplini această îndatorire se află și ele sub porunca lui Dumnezeu. Dacă nu înțelegem și nu ascultăm de acest lucru, întreaga îndatorire este inutilă. Nu îmi îndrept remarcile acestea către cei care sunt amăgiți prin înșelăciunea păcatului, sau care manifestă o neglijență totală față de

regula lui Dumnezeu în astfel de lucruri, închinându-se înaintea lui Dumnezeu după bunul lor plac. Le vorbesc acelor care, chiar dacă mărturisesc în general că fac ceea ce Dumnezeu le cere și așa cum le cere El, totuși nu se îngrijesc suficient de îndeplinirea acestor îndatoriri, și nu fac din autoritatea lui Dumnezeu cauza și rațiunea acțiunilor lor. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu Își cheamă adesea poporul să ia în considerare cum trebuie să facă ceea ce El le-a poruncit, și aceasta cu înțelepciune și grijă.

În al doilea rând, dorințele inimii și ale minții depind de împlinirea interioară a acestor îndatoriri. Poruncile lui Dumnezeu în aceste chestiuni sunt nenumărate, și fiecare omisiune transformă orice îndatorire într-o urâciune înaintea Lui. O jertfă făcută fără inimă, fără sare și fără foc nu are nicio valoare. Orice îndatorire atinge deopotrivă inima și mintea. Unde este hotărârea noastră de a ne achita de îndatoririle noastre înaintea lui Dumnezeu și de a ne păzi inimile concentrate pe El? Descoperim de asemenea că Dumnezeu cere atitudini speciale pentru responsabilități speciale: „Cine face milostenie, s-o facă cu bucurie” (Romani 12:8). Dacă acest lucru nu ne atrage atenția, totul este pierdut.

[4] Și mintea trebuie să participe la scopul acestor îndatoriri, cel mai important aspect al lor fiind să-I

aducă glorie lui Dumnezeu în Hristos. Există și alte obiective atașate îndatoririlor noastre, însă acestea sunt aduse de păcat, de fapt fiind vorba de două, ca să fim preciși: mai întâi, satisfacția de sine în legătură cu conștiințele noastre și, în al doilea rând, lauda oamenilor.

Auto-neprihănirea și lauda de sine sunt două păcate care se găsesc întotdeauna în cei care s-au îndepărtat de Dumnezeu în ce privește responsabilitățile și disciplinele lor spirituale. Prin păcatele lor, ei încearcă să-și satisfacă poftetele, iar prin îndatoririle lor, țintesc la mândrie și amăgire de sine. Minteaa unui credincios trebuie să se păzească împotriva unor astfel de lucruri, și să își păstreze privirea ațintită asupra gloriei lui Dumnezeu în toate lucrurile care sunt cuprinse în sfera ascultării: „să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10:31). Eu consider că aceste lucruri, și altele asemănătoare, ar trebui să ocupe mintea fiecărui credincios în orice face în umblarea lui cu Dumnezeu.

MODALITĂȚILE ÎN CARE ÎNȘELĂCIUNEA PĂCATULUI DISTRAGE MINTEA DE LA DISCIPLINELE SPIRITUALE

Înșelăciunea păcatului ține de a distra mintea de la a veghea pe calea Domnului, și de a ne determina să ne îndepărtăm de El.

Astfel, ea încearcă să dezbrace îndatoririle noastre de toată noblețea lor, prin a ne convinge mintea să nu se preocupe prea mult de ele.

În primul rând, ea face acest lucru prin a convinge mintea să fie mulțumită cu un nivel general și superficial al împlinirii îndatoririlor, abătând-o de la a face ceva în mod specific. De exemplu, ea încearcă să convingă sufletul să accepte scopul general de a face lucrurile pentru gloria lui Dumnezeu, fără a lua în considerare cum să împlinească acest obiectiv în orice îndatorire. Astfel, regele Saul credea că el își împlinise responsabilitatea și că făcuse voia lui Dumnezeu, astfel că a căutat gloria personală în războiul cu Amalec, pe când, în realitate, lipsa de preocupare în fiecare îndatorire a lui a făcut să Îl dezonoreze pe Dumnezeu și să aducă pierzarea lui și a familiei sale. Oamenii pot să fie convinși în ei înșiși de faptul că țintesc la gloria lui Dumnezeu, dar fără să aplice acest principiu acțiunilor lor specifice. Totuși, în loc să se îndrepte cu mintea în mod credincios spre promovarea gloriei lui Dumnezeu în fiecare îndatorire, sufletul se mulțumește cu ideea generală că face acest lucru. Astfel, mintea este abătută de la îndatorirea ei prin înșelăciunea păcatului.

Când un om călătorește, el observă calea pe care trebuie să meargă prin a consulta o hartă pe măsură ce

înaintează, fiind atent la fiecare curbă și fiecare intersecție, observând anumite marcaje care sunt puse pe cale. Altfel, el ar putea să rătăcească și să nu ajungă niciodată la finalul călătoriei lui.

Noi presupunem că, în general, avem ca obiectiv gloria lui Dumnezeu, și noi toți mărturisim acest lucru. Totuși, dacă nu manifestăm o grijă specială pentru fiecare îndatorire pe măsură ce călătorim în viețile noastre, nu vom atinge niciodată acest obiectiv. Un om care este satisfăcut cu un plan general, fără a acționa în fiecare îndatorire specifică din el, nu va atinge în niciun fel obiectivul aceluși plan. De asemenea, păcatul lucrează în minte în ce privește natura spirituală a responsabilităților noastre, la fel cum o face în ce privește obiectivul lor.

Principiul spiritual aflat la lucru în credințioșia noastră este că totul trebuie făcut în credința și puterea lui Hristos. Totuși, când oamenii presupun că ei sunt credincioși și că au credința adevărată, dar nu acționează prin credință în fiecare responsabilitate și nu trăiesc prin credință în Fiul lui Dumnezeu, mințile lor sunt în curând îndepărtate de adevărata modalitate de a se achita de responsabilitățile lor. Acțiunile spirituale sunt acelea în care noi exprimăm și folosim credința și ascultarea noastră. Noi suntem ceea ce suntem în felul acesta.

În al doilea rând, păcatul interior abate mintea de la cele două discipline spirituale pe care le-am menționat deja prin insinuarea unei satisfacții ascunse în ele atunci când datoria a fost împlinită. Aceasta este o descriere acceptabilă a conștiinței naturale. Când datoria este împlinită, chiar dacă ea poate să eșueze în aproape toate lucrurile legate de regula lui Dumnezeu, conștiința și convingerea vor rămâne totuși satisfăcute. În expediția lui împotriva lui Amalec, Saul a strigat către Samuel: „Fii binecuvântat de Domnul! Am păzit cuvântul Domnului” (1 Samuel 15:13). Saul era mulțumit în ce privește împlinirea responsabilităților sale, chiar dacă nu fusese suficient de atent pentru a împlini toată voia lui Dumnezeu în acea situație. Nu tot așa au stat lucrurile când Israelul s-a plâns înaintea Domnului: „La ce ne folosește să postim’ - zic ei - ,dacă Tu nu vezi?’ ,La ce să ne chinuim sufletul, dacă Tu nu ții seama de lucrul acesta?’ ,Pentru că’, zice Domnul, ,în ziua postului vostru, vă lăsați în voia pornirilor voastre și-i asupriți pe simbriașii voștri” (Isaia 58:3). Ei erau încântați de împlinirea responsabilităților lor și se așteptau ca Dumnezeu să fie plăcut impresionat de ei, dar El le-a arătat felul în care greșiseră și a descris faptele lor ca o urâciune. Aceeași acuzație este formulată împotriva lor în Isaia 48:1-2: „Ascultați lucrul acesta, casa lui Iacov, voi, care purtați

numele lui Israel și care ați ieșit din apele lui Iuda; voi, care ați jurat pe Numele Domnului și care Îl chemați pe Dumnezeuul lui Israel, dar nu în adevăr, nici cu neprihănire! Căci ei își trag numele de la cetatea sfântă și se bizuiesc pe Dumnezeuul lui Israel, al cărui Nume este Domnul oștirilor”. Înșelăciunea păcatului încearcă să atragă mintea către a se concentra pe realizarea acelei îndatoriri. Cei care sunt amăgiți spun în satisfacția lor ceva de genul: „Trebuie să ne rugăm, și ne vom ruga. Trebuie să dăruim, și vom dărui. Am făcut totul bine, așa că vom trece la alte îndatoriri”. Când manifestă o astfel de atitudine, mintea se îndepărtează de orice obligație de a împlini alte îndatoriri, lăsând sufletul pe marginea prăpastiei unde se găsesc multe rele.

În al treilea rând, îndatoririle devin în curând un obicei banal, lucru care caracterizează punctul culminant al păcatului interior, când acesta abate mintea complet de la responsabilitățile ei. Mințile oamenilor pot fi distrase chiar și atunci când îndatoririle sunt îndeplinite, căci chiar dacă acest lucru are loc, mintea este abătută de la însărcinarea și vegherea ei. Orice este făcut într-o astfel de atitudine a minții, nu este făcut pentru Dumnezeu. Isaia 5:25 ne arată că niciuna dintre jertfele aduse de evrei nu era pentru Dumnezeu, chiar dacă ei pretindeau acest lucru: „De aceea Se și aprinde Domnul de mânie

împotriva poporului Său, Își întinde mâna împotriva lui, și-l lovește de se zguduie munții, și trupurile moarte stau ca noroiul în mijlocul ulițelor. Cu toate acestea, mânia Lui nu se potolește, și mâna Lui este încă întinsă”. Ei nu s-au închinat cu credință și spre gloria lui Dumnezeu, așa că El a fost dezgustat de faptele lor. Putem vedea de asemenea textul din Osea 10:1-2: „Israel era o vie mănoasă, care făcea multe roade. Cu cât roadele sale erau mai multe, cu atât mai multe altare a zidit; cu cât îi propășea țara, cu atât înfrumuseța stâlpii idolești. Inima lor este împărțită: de aceea vor fi pedepsiți. Domnul le va surpa altarele, le va nimici stâlpii idolești”.

Acesta este principalul motiv pentru care cei care pretind credința realizează atât de puține lucruri atunci când se achită de responsabilitățile lor. Ei nu le fac într-o modalitate spirituală pentru că mințile lor sunt abătute de la o veghere atentă. Ei nu au părtășie cu Dumnezeu, acesta fiind însuși scopul creației lor, lucru care le-ar fi de folos. În felul acesta, multele îndatoriri ale închinării și ascultării sunt împlinite de o întreagă generație tristă de ipocriți, formalști și oameni lumești, care nu au viață sau lumină în ei, și care sunt respinși de Dumnezeu. Mințile lor devin cu totul abătute de la a acorda atenția cuvenită îndatoririlor lor, și acest lucru are loc prin puterea și înșelăciunea păcatului.

LUPTA ÎMPOTRIVA PĂCATELOR MINȚII

Așa cum este situația îndatoririlor, așa este și în cazul păcatelor lor. Există anumite lucruri legate de orice păcat pe care mintea unui credincios ar trebui să le cerceteze cu atenție, având în vedere obiectivul ocrotirii sufletului. Dumnezeu a rânduit și sfințit anumite lucruri spre muștrarea și cercetarea eficace a lucrărilor amăgitoare ale legii păcatului. Aceste rezultate sunt generate de legea harului. Păcatul răspunde prin a încerca, într-un fel înșelător, să abată mintea de la o cercetare adecvată a păcatelor. Iată câteva lucruri la care să reflectăm:

Primul și cel mai evident este *suveranitatea lui Dumnezeu*. El este marele Legiuitoar, care interzice toate păcatele. Iosif și-a amintit acest lucru în ispita lui imensă: „Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Geneza 39:9). Ceea ce nevasta lui Potifar i-a cerut era un păcat grav și un semn al lipsei de recunoștință față de stăpânul său, și exact acestea au fost lucrurile de care Iosif s-a folosit în pledoaria lui (v. 8-9). Totuși, argumentul suprem care a făcut ca inima lui să fie ca granitul împotriva aceluia păcat era că ar fi fost un păcat săvârșit împotriva lui Dumnezeu, care îl interzisesese în mod expres. Apostolul ne informează că, atunci când ne confruntăm cu orice lucru care este împotriva Legii lui Dumnezeu, trebuie să

privim întotdeauna către Domnul suveran și Legiuitorul nostru:

„Dacă judeci Legea, nu ești împlinitor al Legii, ci judecător. Unul singur este Dătătorul și Judecătorul Legii: Acela care are putere să mântuiască și să piardă” (Iacov 4:11-12).

Păstrează acest lucru în mintea ta pentru totdeauna: există un Legiuitor sfânt și neprihănit, înarmat cu putere și autoritate suverană. El este în măsură să mântuiască și să distrugă. De aceea, păcatul este denumit „răzvrătire împotriva Lui”, „lepădarea jugului Lui” sau „disprețuirea” suveranității Lui și a Legii Sale.

Mintea ar trebui să-și amintească acest lucru indiferent de felul de poftă, acțiune sau sugestie venită din partea legii păcatului, mai ales când este surprins de o ispită viguroasă și urgentă. Argumentul sună în felul următor: „Dumnezeu este Cel care a interzis acest lucru, El, Legiuitorul suprem, sub a Căruia suveranitate absolută slujesc, în dependență completă de El, prin a Căruia dispoziție mă află în starea prezentă, soarta mea veșnică depinzând de El”. Eva a menționat acest lucru la începutul ispitirii ei – „Dumnezeu a zis: ‚Să nu mâncați din el, și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți’” (Geneza 3:3) – dar nu și-a păstrat această convingere. În schimb, ea a abandonat porunca și i-a permis minții

ei să fie abătută de la poruncă prin subtilitatea Satanei, așa că a căzut în păcat. Așa se petrec lucrurile cu noi oridecâteori nu Îl ascultăm pe Dumnezeu.

Oridecâteori are de-a face cu un lucru rău, mintea ar trebui să se gândească atent la *înșelăciunea care se găsește în fiecare păcat* și la *pedeapsa care vine prin încălcarea Legii*. O abatere de la această învățătură și practică deschide calea către tot felul de spurcăciuni. Iov a mărturisit că avea această convingere:

„Căci mă temeam de pedeapsa lui Dumnezeu, și nu puteam lucra astfel din pricina măreției Lui” (Iov 31:23).

Iov continuă cu o listă a multor rele, dar își susține nevinovăția față de toate, chiar dacă ele erau de o așa natură încât ar fi putut foarte ușor să le comită fără frica pedepsei din partea oamenilor. Motivul care l-a determinat să se înfrâneze de la ele a fost, în esență, ideea că el a luat seama la faptul că Dumnezeu rânduise moartea și pierzarea ca pedeapsă a păcatului. Măreția și puterea lui Dumnezeu erau de o așa natură încât el putea să insiste în atenția lui pe cea mai mare pedeapsă, astfel că nimeni nu putea să îl contrazică.

Apostolul a spus același lucru atunci când i-a îndemnat pe credincioși să ia aminte la faptul că „grozav

lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu” (Evrei 10:31). În versetul anterior, el a îndreptat privirile către Dumnezeu, care a afirmat: „A Mea este răzbu-narea, Eu voi răsplăti” (v. 30). De aceea, putem spune că avem un Dumnezeu care răzbună păcatul și care nu îl va achita pe cel vinovat. În ciuda propovăduirii Nume-lui plin de har al lui Dumnezeu și a multor încurajări făcute sărmanilor păcătoși în Hristos, el adaugă urmă-toarele cuvinte în încheiere: „Domnul Își va judeca po-popul. Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeul celui viu” (cf. v. 30-31). Atunci când au fost făcute noile table pe care au fost scrise Poruncile, Moise a afirmat: „nu-l socotește pe cel vinovat drept nevinovat” (Exod 34:7). El a pus în mințile celor pe care i-a iertat o con-știentizare potrivită a pedepsei care vine din dreptatea Sa manifestată față de orice păcat. Tot așa, apostolul ne reamintește că „Dumnezeul nostru este un foc mistui-tor” (Evrei 12:29). De aceea, ar trebui să luăm aminte la sfințenia și judecata Lui dreaptă, căci El a rânduit o răs-plată sigură pentru păcat. Când oamenii uită acest lu-cru, ei ajung la culmea păcatelor lor:

„Și, măcar că știi hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri sunt vrednici de moarte, to-tuși, ei nu numai că le fac, dar îi și găsesc de buni pe cei ce le fac” (Romani 1:32).

Ce nădejde ar putea exista pentru ei? În sângele lui Hristos există odihnă pentru sufletele credincioase și smerite. Dar această odihnă nu ar trebui să ne îndepărteze mințile de la suveranitatea lui Dumnezeu care acționează ca mijloc de înfrânare a păcatului. Ambele lucruri – suveranitatea lui Dumnezeu și pedeapsa păcatului – sunt puse alături în cuvintele Mântuitorului nostru:

„Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă” (Matei 10:28).

Un alt lucru asupra căruia ar trebui să se îndrepte mintea este *prețuirea dragostei și a bunătății lui Dumnezeu*, lucruri împotriva cărora este comis orice păcat. Dacă sufletul îl înțelege corect, acesta este cel mai puternic motiv, cea mai bună motivație împotriva păcatului. Moise a insistat pe acest lucru înaintea poporului evreu:

„Pe Domnul Îl răsplățiți astfel! Popor nechibzuit și fără înțelepciune! Nu este El oare Tatăl tău, care te-a făcut, Te-a întocmit, și ți-a dat ființă?” (Deuteronom 32:6).

Cu alte cuvinte, el i-a întrebat: „Este acesta un răspuns corect față de dragostea veșnică și toate roadele ei, față de dragostea și grija Tatălui și a Răscumpărătorului

nostru, care ne-a făcut părtași tuturor acestor lucruri?”
Nu spune oare apostolul același lucru în 2 Corinteni 7:1?

„Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, preaiubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu”.

Tocmai pentru că am primit promisiunile, nu ar trebui ca acest lucru să stârnească în noi dorința după sfințenie, așa încât să ne străduim din greu să ne abținem de la păcat? Dar cum rămâne cu aceste promisiuni? „Eu [Dumnezeu] vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice” (2 Corinteni 6:17-18) – este o promisiune care include întreaga dragoste a lui Dumnezeu față de noi, atât aici, cât și în veșnicie. Dacă există vreo integritate spirituală în suflet, atâta vreme cât mintea rămâne atentă la acest adevăr, nu va putea exista nicio încercare de succes a legii păcatului de a o captura. În această privință, trebuie luate în considerare două lucruri:

[1] Ceea ce este statuat în general este aplicabil tuturor credincioșilor. Apostolul Ioan spunea:

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când

Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curăță, după cum El este curat” (1 Ioan 3:1-3).

În fapt, el aduce în atenția celor credincioși dragostea lui Dumnezeu și privilegiile lor, care decurg din ea: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu”. *Înfierea* constituie un rod uimitor al dragostei lui Dumnezeu, și ce privilegiu deosebit este ea! Lumea nu cunoaște nimic despre acest fel de dragoste la care noi suntem făcuți părtași, și ea nu se poate bucura de astfel de roade. Ce stare binecuvântată avem noi! „Lumea nu ne cunoaște”. Fără îndoială, noi nu putem înțelege pe deplin o astfel de dragoste, atât de binecuvântată și de glorioasă în efectele ei. De aceea, cum ar trebui să ne folosim de gândurile îndreptate către dragostea de nespus a lui Dumnezeu? Ioan ne spune că „oricine are nădejdea aceasta în El, se curăță”. Oricine a fost făcut părtaș acestei iubiri și care tânjește după o împlinire deplină a roadelor ei și după a fi făcut asemenea lui Dumnezeu în gloria Lui „se curăță” – adică se abține de la orice păcat.

[2] Fiecare credincios este părtaș roadelor dragostei lui Dumnezeu. Nu există niciun credincios care să cunoască dragostea și îndurarea lui Dumnezeu, și care să nu fie părtaș acestei experiențe, alături de frații lui.

Totuși, el a moștenit de asemenea o îndurare specială care îi aduce o bucurie mare, bucurie pe care niciun străin nu o cunoaște: „Cei nesocotiți glumesc cu păcatul, dar între cei fără prihană este bunăvoință. Inima își cunoaște necazurile, și niciun străin nu se poate amesteca în bucuria ei” (Proverbe 14:9-10). Aceste versete ne îndreaptă privirea către o aplicație specifică a dragostei și îndurării lui Dumnezeu față de sufletul celor cuprinși în legământul Lui. Acestea sunt îndurările date de Dumnezeu la care mintea ar trebui să se gândească în perioadele de ispită, căci o atenție acordată lor va păstra sufletul ocrotit în decursul atacurilor păcatului. Neglijarea lor ar fi o greșeală groaznică.

În 1 Împărați 11:9 se spune că Solomon a făcut un mare rău păcătuind împotriva îndurărilor speciale de care beneficiase, mai ales împotriva dragostei și a favorii lui Dumnezeu față de el: „Domnul S-a mâniat pe Solomon, pentru că își abătuse inima de la Domnul, Dumnezeul lui Israel, care i Se arătase de două ori”. Dumnezeu îi ceruse să își aducă aminte de favoarea Lui specială, și făcuse din aceasta un argument împotriva păcatului. Totuși, Solomon a neglijat acest lucru și a avut parte de o muștrare severă. Este adevărat că toate îndurările speciale ale lui Dumnezeu, mai ales dovezile dragostei Sale, sunt complet inutile și cheltuite fără folos

asupra noastră dacă nu le folosim cum se cuvine. Acesta este, așadar, un alt lucru asupra căruia mintea ar trebui să își îndrepte atenția pentru a putea să manifeste o opoziție eficace față de orice încercare de atac a legii păcatului asupra sufletului.

Un alt lucru important ce trebuie luat în considerare de minte este *sângele și mijlocirea lui Hristos*. Iată ce spunea apostolul:

„Căci dragostea lui Hristos ne strânge; fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit. Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei” (2 Corinteni 5:14-15).

În acest măreț adevăr există o putere constrângătoare, și ea este hotărâtoare și eficace, dacă ne gândim cum se cuvine la ea.

Ne-a mai rămas puțin timp pentru a vorbi despre *locuirea credinciosului de Duhul Sfânt*, cel mai mare privilegiu de care ne bucurăm în această lume. Gândește-te la cât de mult este El întristat de păcat, cum locașul Lui este pângărit de acesta, la felul în care mângâierile Lui sunt pierdute și disprețuite cu ocazia păcatului! Cred că este suficient să menționez acest lucru chiar și în treacăt, pentru a putea fi conștientizat.

CĂILE AMĂGIRII SUFLETULUI CĂTRE SUPERFICIALITATE

Având în vedere cele spuse până aici, putem spune că aceasta este datoria minții în ce privește păcatele și ispitele specifice: ea trebuie să acorde o atenție sârguincioasă acestor lucruri, să insiste constant asupra lor, să fie gata să se împotrivescă tuturor poftelor, acțiunilor, atacurilor și provocărilor păcatului. Vreau să ne îndreptăm astfel privirile către strategia și înșelăciunea păcatului interior. Păcatul interior se folosește de toate mijloacele pentru a abate mintea de la atenția cuvenită acestor lucruri, inclusiv prin a-i fura sufletului acest antidot și mijloc ocrotitor deosebit împotriva veninului păcatului. Păcatul încearcă să umple sufletul cu idei generale despre ascultare, așa încât sufletul să nu acorde atenție niciunui lucru în mod specific, pentru a se apăra împotriva atacurilor și ispitirilor lui. Am putea să aruncăm o scurtă privire asupra modului în care el face aceste lucruri:

(1) *Mintea devine leneșă spiritual și ratează să își împlinească menirea ca urmare a înșelăciunii păcatului.* În această privință, principala îndatorire a minții se găsește în cuvântul „veghere”, acesta fiind chiar avertismentul pe care Domnul nostru Isus Hristos l-a dat ucenicilor Săi cu privire la toate pericolele care vin de la Satana și de la păcat:

„Le zic tuturor: Vegheați!” (Marcu 13:37).

Altfel spus, Domnul îi îndeamnă să-și folosească toată sârguința și circumspecția, așa încât să nu fie luați prin surprindere și cuprinși de ispite. Uneori, o astfel de atitudine și disciplină este denumită *a trăi cu băgare de seamă*: „Așa vorbește acum Domnul oștirilor: Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre!” (Hagai 1:5, 7). „Dacă ar fi fost înțelepți, ar înțelege, și s-ar gândi la ce li se va întâmpla” (Deuteronom 32:29). Aici vedem un lucru care L-a determinat pe Dumnezeu să mustre poporul. Ceea ce este contrar acestor condiții indispensabile ale ocrotirii noastre poate fi descris ca lenevie spirituală. Aceasta este ceea ce și apostolul afirmă:

„Dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeași râvnă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde, așa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele” (Evrei 6:11-12).

Dacă nu ne vom exersa sârguința, vom deveni leneși și ne vom afla în pericolul de a nu moșteni promisiunile.

„De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu

dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos. Dar cine nu are aceste lucruri, este orb, umblă cu ochii închiși, și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate. De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1:5-11).

Mintea este îndepărtată de toate acestea prin înșelăciunea păcatului și prin lenevie. Această lenevie se manifestă prin patru lucruri:

În primul rând, prin *nepăsare*. Acesta este un eșec al minții de a se gândi profund la îndatoririle ei speciale. Apostolul a insistat mult înaintea credincioșilor evrei să se gândească atent la ele, pentru a nu deveni pierduți prin înșelăciunea păcatului. Ei se aflau într-un pericol spiritual pentru că deveniseră „greoi la pricepere” (Evrei 5:11); altfel spus, deveniseră leneși, neluându-și în serios și cu atenție responsabilitățile. O nepăsare ascunsă este gata să-și facă loc în suflet, orbindu-i față de grija pe care ar trebui să o manifeste și față de datoria lor.

În al doilea rând, printr-o *lipsă de dispoziție* a omului de a fi îndemnat să se achite de responsabilitatea sa.

„Leneșul își vâra mâna în strachină, și n-o duce înapoi la gură” (Proverbe 19:24).

Lenea manifestă o reticență în a lua aminte la avertismente, la chemări urgente și la îndemnurile Cuvântului și ale Duhului Sfânt, la judecățile lui Dumnezeu sau la orice mijloc de care Dumnezeu se folosește pentru a chema mintea înapoi la o imagine adecvată asupra stării sufletului. Aici avem dovada autentică a faptului că mintea este făcută leneșă prin înșelăciunea păcatului. Indiferent dacă vin printr-un cuvânt potrivit sau printr-o judecată presantă, chemările și avertismentele speciale nu conduc la scoaterea mâinii din oală, adică ele nu au succes în a readuce proaspete în minte îndatoririle speciale care trebuie împlinite.

În al treilea rând, prin *încercările firave și ineficace* de a se întoarce la datorie.

„Cum se învârtește ușa pe țâțânile ei, așa se învârtește leneșul în patul lui” (Proverbe 26:14).

Atunci când o ușă se mișcă pe balamalele ei, există o anumită deplasare, dar ea nu înaintează. Ea se mișcă înainte și înapoi, dar rămâne în același loc. Tot așa stau

lucrurile și cu omul leneș spiritual, în apatia lui. El face anumite mișcări sau străduințe firave către achitarea de responsabilitatea lui, dar nu înaintează deloc în împlinirea ei. Oricare ar fi locul de unde începe într-o zi, acolo îl vei găsi și în ziua următoare. Mai precis, ai putea spune că tot acolo era și cu un an în urmă, și poți prezice că anul viitor îl vei găsi în același loc. Eforturile lui sunt leșinate, reci și trecătoare. El nu face niciun progres, pentru că întotdeauna începe, dar nu-și termină nicio dată lucrarea.

În al patrulea rând, printr-o *lașitate în fața avertismentelor, dificultăților și descurajărilor*.

„Leneșul zice: Afară este un leu, care m-ar putea ucide pe uliță!” (Proverbe 22:13).

Orice greutate sau dificultate îl abate de la îndatorirea lui. El crede că este imposibil să obțină vreo acuratețe, exactitate și perfecțiune în datoria lui, așa că se mulțumește cu apatia, răceala și neglijența în loc să facă un efort de a evita păcatul. Când înșelăciunea păcatului i-a atras din nou mintea în această stare, i-a deschis și sufletul față de orice ispită și orice păcat. În Cântarea Cântărilor, soția pare că a fost copleșită de această stare (v. Cântarea Cântărilor 5:2-3), aducând tot felul de scuze pentru care nu putea să răspundă chemării soțului ei [Hristos în alegorie] și să se achite de datoria ei prin a

ieși să îl întâmpine: „Adormisem, dar inima îmi veghea... Este glasul preaiubitului meu, care bate: „Deschide-mi, soro, scumpo, porumbițo, neprihănită! Căci capul îmi este plin de rouă, cărlionții îmi sunt plini de picurii nopții’. Mi-am scos haina, cum să mă îmbrac iarăși? Mi-am spălat picioarele: cum să le murdăresc iarăși?”

(2) *Păcatul abate mintea prin a o surprinde atunci când ea nu veghează împotriva lui.* Mintea se clatină când este confruntată de vreo ispită urgentă, și este surprinsă când este ocupată cu gânduri diferite de cele care ar trebui să facă parte din mijloacele ei de apărare. Așa s-a întâmplat în cazul lui Petru. Frica lui luminează a lucrat alături de ispita pe care Satana o adusese asupra lui ca să îl cearnă, umplându-i mintea cu multe gânduri înfricoșătoare. Rezultatul a fost că el nu a luat în considerare avertismentul iubitor al lui Hristos și nici răul din acea ispită, ori vreun alt lucru către care ar fi trebuit să își îndrepte privirile spre ocrotirea sa (v. Luca 22:31-32, 55-62). El ar fi trebuit să își analizeze nebunia manifestată prin neglijarea acelor avertismente și să își aducă aminte de dragostea lui Hristos, lucru care, cu ajutorul Duhului Sfânt, l-ar fi păzit de căderea lui scandaloasă. Astfel, el a fost nevoit să iasă afară și să plângă cu amar. Aceasta este modalitatea obișnuită prin care lucrează înșelăciunea păcatului. Ea se năpustește dintr-o dată

asupra inimii și minții, abătând-o de la păcatul curent prin a lua mintea în stăpânire. Atunci, mintea fie va neglija toate lucrurile pe care le-am menționat deja, fie, dacă vreunul dintre ele pătrunde în ea, rămâne obsedată așa de mult de păcat, încât acel lucru nu mai are niciun efect asupra sufletului, permițându-i păcatului să se înrădăcineze acolo. Nu încape îndoială că acesta a fost modul prin care David a fost surprins când a căzut în marea lui nelegiuire. Păcatul și ispita i-au umplut și i-au stăpânit mintea atât de puternic cu obiectul prezent al poftei sale, încât a uitat complet de lucrurile care erau cândva înrădăcinate adânc în ea, spre ocrotirea sufletului său de nelegiuire.

Astfel, înțelepciunea sufletului în respingerea celor dintâi manifestări ale păcatului ține de această păzire, pentru că, prin a se juca cu păcatul, mintea poate fi abătută și îndepărtată de remediu, alergând astfel către rău.

(3) *Păcatul abate mintea folosindu-se de frecvența și lungimea argumentelor sale, luând-o prin surprindere.* Acest lucru se va petrece oridecâteori a fost observată o neglijență clară a sufletului și un eșec de a răspunde la o mustrare. Mintea ar trebui să alerge la harul lui Dumnezeu care să îi dea putere spirituală asupra păcatului. Prin harul lui Dumnezeu, toate aceste lucruri

previn biruința păcatului, însă voi vorbi despre aceste lucruri ceva mai târziu.

Iată, așadar, care este prima modalitate în care acționează legea păcatului în înșelăciunea ei împotriva sufletului. Ea distrage mintea de la atenția cuvenită rolului și slujbei ei, atât în ce privește îndatoririle pe care trebuie să le facă, cât și în ce privește împotrivirea față de păcat. Când astfel de lucruri se petrec, putem spune că omul respectiv este abătut, ispitit sau distras. Orice om este ispitit când este abătut de pofta sa, prin înșelăciunea păcatului care locuiește în el. Efectul total al acestei lucrări a înșelăciunii păcatului poate fi prezentat în câteva cuvinte, după cum urmează:

1. Un eșec de a manifesta și pune în aplicare o atitudine veghetoare a minții și duhului în orice îndatorire și împotriva oricărui păcat, chiar și în cele mai ascunse acțiuni ale lui.

2. Lipsa unei atenții speciale acordată acelor responsabilități care sunt gândite pentru a slăbi și distruge întreaga lege a păcatului, și pentru a-i scoate la lumină înșelăciunea.

3. O lenevie spirituală care se manifestă prin neîmplinirea responsabilităților noastre, lucru care încurajează păcatul.

Atâta vreme cât aceste lucruri ies învingătoare în sufletele noastre, vom fi conduși de pofte sau de înșelăciunea păcatului.

Nici nu este nevoie să adaug mai multe sfaturi spre prevenirea acestui rău manifestat în minte, căci ele au fost prezentate deja în această secțiune.

11

MOMELILE LEGII PĂCATULUI

*Păcatul își manifestă înșelăciunea prin a atrage
dorințele în capcană – Cum face el acest lucru –
Modalitatea de a preveni acest lucru rău*

Am ajuns la cel de-al doilea lucru atribuit lucrării înșelătoare a păcatului și, dacă este să folosim cuvintele apostolului, acesta este cel de a atrage în cursă. Atunci când este ispitit, despre un om se spune că este „atras de pofta [dorința] lui însuși și momit” (Iacov 1:14). Această acțiune pare să fie în mod specific aplicabilă dorințelor, ca instrument al abaterii minții. Minte este „abătută” de la responsabilitate, iar dorințele sunt „atrase” de păcat. Acolo unde păcatul învinge, omul este „atras” sau „momit”, așa cum implică acest termen. Aici se face referire la momeala pe care pescarul o folosește atunci când vrea să prindă un pește în cârlig. În ce privește efectul amăgirii păcatului, vom menționa acum două lucruri pe scurt:

1. Ce anume înseamnă a fi atras prin momeala păcatului și a avea simțămintele pătate de o dorință plăcută de a păcătui, și care sunt reacțiile simțămintelor față de momeală.

2. Ce curs ia păcatul, anume care este calea prin care el atrage, prinde în capcană și înfășoară sufletul.

MOMEALA PĂCATULUI

Trebuie spuse următoarele lucruri de la bun început despre această lucrare a păcatului de a momi:

(1) Atunci când dorințele sunt stârnite prin imagini frecvente ale obiectului propus, pe care înșelăciunea păcatului îl folosește ca momeală, acestea sunt în mod cert atrase și prinse în cursă. Când păcatul învinge iar dorințele îl urmează, el umple mintea de imagini, asemănări și ilustrații ale obiectului dorit, și face acest lucru continuu. Astfel de oameni „cugetă nelegiuirea și făuresc rele în așternutul lor!” Ei practică răul când sunt în măsură să facă acest lucru, „dacă le stă în putere” (Mica 2:1). De exemplu, Petru ne spune că lor „le scapără ochii de preacurvie și nu se satură de păcătuit” (2 Petru 2:14). Altfel spus, mințile și inimile lor sunt obsedate de prezentarea continuă a obiectului poftelor lor, ajungând la roadă când dorințele sunt înfășurate de păcat și încep să se îndrepte clar către împlinirea poftelor.

Ioan ne spune despre aceste pofte că „tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume” (1 Ioan 2:16). Pofta ochilor ține de orice lucru imaginat de acești oameni în sufletul lor. Aici nu se vorbește despre abilitatea trupească de a vedea, ci de ațintirea imaginației pe lucruri păcătoase. Ea este denumită „a ochilor”, pentru că acela este felul în care obiectul poftit este prezentat constant înaintea minții și a sufletului, la fel cum niște obiecte exterioare sunt aduse înaintea ochilor. Uneori, imaginea exterioară captată de ochi devine ocazia de a păcătui. Acesta este felul în care păcatul a învins în cazul lui Acan¹⁹. Mai întâi, el a văzut placa de aur și hainele babilonienilor, și le-a poftit. Apoi s-a complăcut în plăcerea și avantajul de a le avea, în imaginația lui, după care, în final, și-a îndreptat inima către acțiunea de a și le însuși. Inima poate să deteste un păcat și totuși, oricâteori cineva descoperă că imaginația minții este stârnită frecvent de păcat și îl tulbură, știe că dorințele lui sunt astfel momite și atrase spre păcat.

(2) Această atracție crește atunci când imaginația îi sugerează minții gânduri deșarte de care ea se bucură

¹⁹ Iosua 7:21 - „Am văzut în pradă o manta frumoasă de Șinear, două sute de sicli de argint, și o placă de aur în greutate de cincizeci de sicli; le-am poftit și le-am luat; iată, sunt ascunse în pământ în mijlocul cortului meu, și argintul este pus sub ele”.

în secret. Moraliștii descriu acest lucru ca fiind *cogitatio morosa cum delectatione* (un gând constant, însoțit de încântare și plăcere) care, odată îndreptat către obiectele interzise, este în fapt unul foarte păcătos. Astfel de situații pot să apară și atunci când consimțământul voinei nu a fost încă obținut în direcția păcatului, și chiar atunci când sufletul ar putea să nu ia în considerare încă să facă un astfel de lucru. Totuși, gândurile au început deja să-și facă loc în minte. Aceste gânduri rele, această „păstrare a gândurilor nelegiuite” (Ieremia 4:14) – care există în inimă – este descrisă de profet ca un lucru foarte păcătos, care trebuie tratat cu dezgust. Toate aceste gânduri sunt niște mesageri care duc păcatul încoace și încolo, transportându-l între imaginație și dorințe, inflamând imaginația și atrăgând dorințele. Acan s-a gândit la acea placă de aur, iar acest lucru l-a determinat să tânjească după ea și să o iubească. Iubind-o, gândurile lui au devenit infectate, prezentând înaintea imaginației minții ceva pe care îl ilustrează ca vrednic de prețuit. Astfel, puțin câte puțin, sufletul a devenit inflammat de păcat. În momentul când voința și-a cedat suveranitatea, păcatul a ajuns să fie conceput.

(3) O disponibilitate de a pleca urechea la scuzele păcatului, sau o dorință de a privi la recompensele acestuia care sunt disponibile odată ce păcatul a fost comis,

demonstrează cât de mult pot fi atrase și momite dorințele. Am demonstrat – și voi oferi și alte dovezi – că parte din planul păcatului, în înșelăciunea lui, este să aducă scuze pentru a minimiza gândurile îndreptate către păcat. El pune întrebări de felul acesta: „Nu-i așa că este o chestiune minoră?” sau „Nu-ți face griji, Dumnezeu îți dă îndurare”, sau „Nu-i așa că poți sta liniștit, pentru că poți renunța la momentul potrivit?” Acesta este limbajul unei inimi amăgite. Acolo unde există în suflet o disponibilitate de a asculta la astfel de șoapte care vin din înșelăciunea păcatului cu privire la orice păcat sau la orice acțiune condamnată de Dumnezeu, descoperi dova că dorințele sunt pe punctul de a fi amăgite. Când sufletul este dispus să fie ispitit, să fie curtat de păcat și să asculte la argumentele lui, își va pierde dragostea pentru Hristos și va deveni cuprins de păcate. Aceasta înseamnă a „te uita la vin când curge roșu și face mărgăritare în pahar; el alunecă ușor” (Proverbe 23:31). Aceasta este o imagine clară a contemplării plăcute asupra invitației de a păcătui, iar rezultatul acesteia ne este prezentat de înțelept în versetul 32: „el alunecă ușor, dar pe urmă ca un șarpe mușcă și înțeapă ca un basilisc”. Când înșelăciunea păcatului ajunge să învingă până într-un astfel de punct în orice om, acel om va fi atras, amăgit și cuprins de păcat. Voința n-a ajuns încă la a-și da acordul

în fapt în favoarea păcatului, dar întreg sufletul este aproape pierdut. Aș putea să vă ofer mult mai multe exemple ale acestei înfășurări a sufletului în păcat, dar acesta cred că este suficient.

MIJLOACELE PRIN CARE PĂCATUL ÎNFĂȘOARĂ DORINȚELE

Următoarea noastră întrebare este aceasta: „Cum sau prin ce mijloace ajunge înșelăciunea păcatului să momească și să înfășoare dorințele?” Voi menționa aici două sau trei dintre momelile acestuia:

(1) El se folosește de poziția lui în minte pentru a o distrage de la o veghere atentă. Înțeleptul spunea: „degeaba se aruncă lațul înaintea ochilor tuturor păsărilor” (Proverbe 1:17) sau „înaintea ochilor oricui are aripi”, așa cum ar putea fi tradus literal din ebraică. Dacă are ochi să vadă capcana și aripi să fugă de ea, nu va fi prins. În zadar își răspândește înșelăciunea păcatului capcanele și plasele ei pentru a prinde și înfășura sufletul, câtă vreme ochii minții sunt ațintiți asupra acțiunilor ei, așa încât să fie pregătit oricând să își agite aripile voinței și ale dorințelor, purtând sufletul departe și evitând capcana. Dar dacă ochii sunt încețoșați sau abătuți, aripile sunt de puțin ajutor în cazul în care sufletul ar dori să scape. Una dintre modalitățile prin care vânătorii

prind păsări în capcanele lor este aceea de a lansa lumini și zgomote false, care produc confuzie în prada lor. Când ei fac asta, folosesc oportunitatea de a-și arunca plasele asupra lor. Așa se petrec lucrurile și în cazul înșelăciunii păcatului: mai întâi ea distrage și abate mintea prin raționamente și pretenții false, așa cum am demonstrat, apoi aruncă o plasă asupra dorințelor, capturându-le.

(2) Folosindu-se de orice ocazie, legea păcatului prezintă păcatul ca fiind un lucru de dorit, apelând la partea coruptă a dorințelor noastre. El insistă asupra aceluși obiect printr-o mulțime de minciuni, cu care se înfățișează înaintea dorințelor noastre rele. Aceasta este asemena jocului momelii, despre care apostolul vorbește în 1 Ioan 2:16-17 ca fiind „poftă”²⁰.

Momeala trebuie să fie potrivită și atractivă, fiind apoi oferită sufletului înfometat, spre satisfacția lui. Iată felul în care păcatul se înfățișează înaintea sufletului, folosindu-se de imaginație. Apostolul denumeste acest lucru „plăcerile de o clipă ale păcatului” (Evrei 11:25), plăceri care, dacă nu sunt respinse așa cum a fost respinse de Moise, nu există nicio cale de scăpare în fața păcatului pe care ele îl reprezintă. De aceea, despre cei care trăiesc

²⁰ 1 Ioan 2:16-17 - „Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac”.

în păcat se spune că trăiesc „în plăceri și în desfătări” (Iacov 5:5). Desigur, această plăcere în păcat se manifestă mai mult sau mai puțin puternic în funcție de posibilitatea ca ea să satisfacă firea pământească, poftele și dorințele corupte. Trebuie să luăm aminte la acest avertisment: „nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele” (Romani 13:14).

Altfel spus, „nu permite minții, gândurilor ori dorințelor tale să insiste asupra lucrurilor păcătoase destinate satisfacerii poftelor firii pământești, hrănindu-le și bucurându-te de ele”. Pavel adaugă: „Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești” (Galateni 5:16).

Când oamenii se află sub puterea păcatului, despre ei se spune că împlinesc „voile [dorințele] firii pământești și ale gândurilor noastre” (Efeseni 2:3). De aceea, înșelăciunea păcatului încearcă să înfășoare dorințele prin a le propune, cu ajutorul imaginației, lucruri care apelează la poftele lor corupte, acum, când i s-a dat un anumit grad al libertății prin nepăsarea minții. Apoi păcatul se prezintă înaintea celor a căror minte se află într-o atitudine senzuală și lacomă, aducând cu el „vinul care licărește în pahar” – frumusețea unei curve, bogățiile lumii și așa mai departe – și face acest lucru chiar înaintea unor credincioși. Când spun că păcatul încearcă

să înfășoare sufletul, mă refer la faptul că el merge înaintea minții pentru prima dată, înaintea imaginației, cu scopul de a seduce inima prin a-i prezenta o frumusețe mincinoasă sau o satisfacere pretinsă a unor lucruri care sunt aparent legitime, dar care, în fapt, sunt păcătoase. După aceea, Satana își dă concursul printr-o ispită specială, care adesea aprinde dorințele și tulbură întreg sufletul.

(3) Înșelăciunea păcatului își continuă lucrarea prin a ascunde pericolul iminent cu care păcatul vine în suflet. Ea ascunde pericolul păcatului la fel cum moameala acoperă cârligul, sau capcana întinsă este acoperită de grăunțele pe care păsările sunt invitate să le ciugulească. Este imposibil ca păcatul să îi fure sufletului toată cunoștința pericolului cu care el se confruntă. Sufletul celui credincios nu va uita niciodată că „plata păcatului este moartea” (Romani 6:23), sau că este „hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri [păcate], sunt vrednici de moarte” (Romani 1:32). Totuși, iată ceea ce face păcatul: el pătrunde și ia în stăpânire mintea, dominând asupra dorințelor cu momelile și plăcerile păcatului, lucruri care abat mintea de la o contemplare realistă asupra pericolelor care pândesc în apropiere. Ceea ce Satana a făcut în prima ispită, păcatul a continuat tot timpul de atunci încolo. La început,

Eva s-a înarmat prin a-și reaminti de pericolul păcatului: „Să nu mâncați din el, și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți” (Geneza 3:3). Dar imediat ce Satana i-a umplut mintea cu frumusețea și aparenta utilitate a aceluia fruct care părea că o face înțeleaptă, ea a lăsat imediat deoparte gândurile practice legate de pericolul de a mânca din acel fruct, ca și cu privire la blestemul care avea să vină imediat asupra ei. Ea și-a liniștit conștiința cu nădejdea zadarnică și cu pretenția că pedeapsa nu avea să vină, pentru că șarpele îi spusese asta! La fel a fost sedus David prin înșelăciunea păcatului, comițând acea mare nelegiuire. Pofa lui a fost inflamată, iar gândurile serioase legate de vinovăție și pericolul nelegiuirii lui au fugit din mintea sa. De aceea, despre el se spune că a „disprețuit cuvântul Domnului, făcând ce este rău înaintea Lui” (2 Samuel 12:9). În toate acestea, el nu a luat în considerare cu seriozitate răul care se găsea în inima lui și pericolul care avea să vină prin încălcarea Legii.

Atunci când păcatul presează din greu asupra sufletului, el folosește o mulțime de viclenii pentru a ascunde dinaintea sufletului groaza Domnului, implicațiile și rezultatele nelegiuirilor, și în mod special acea nebulie specială către care mintea este sedusă.

Nădejdea iertării este folosită pentru a acoperi întreaga mașinațiune, fiind promisă o pocăință viitoare

ușoară. Iată care sunt lucrurile care copleșesc dorințele: urgența prezentă a poftei, ocazia și oportunitatea unică de a păcătui, surpriza produsă de plăcerea dulce, ușurința de a păcătui și un fals echilibru în fața îndatoririlor. Aceste lucruri țintesc imaginația în obținerea obiectului ei, stârnind în ea o hotărâre disperată de a face orice spre a se bucura de poftă și plăcere. Legea păcatului are mii de ticăloșii în vistieria ei, cu mult mai multe decât pot fi socotite!

(4) Când păcatul interior pătrunde în dorințe prin a pluti pe marea plăcerilor păcatului și prin a ascunde implicațiile dezastruoase ale acestuia, el continuă să lanseze motive în minte pentru a o concentra pe păcatul propus, așa încât acesta să fie conceput și născut. Vom spune mai multe despre acest lucru în următoarea parte a acestei cărți. Aici mă voi rezuma la a oferi câteva sfaturi pentru a ne păzi împotriva lucrării oribile a înșelăciunii păcatului. Vrei să fii momit și înfășurat de păcat? Dorești să fii predispus la a permite nașterea păcatului în tine? Vrei să te îndrepti în jos, pe calea care duce la moarte? Atunci acordă atenție deosebită dorințelor tale.

Dorințele și sentimentele joacă un rol deosebit în ascultarea noastră, iar în Biblie li se dă în mod obișnuit numele de „inimă”. Ele constituie un element cheie în umblarea noastră cu Dumnezeu, și nu trebuie tratate

superficial. Înțeleptul spunea: „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții” (Proverbe 4:23) sau, așa cum ar putea fi tradus mai literal, „păzește-ți inima mai presus de orice altă lucrare în care îți dai toată silința”. Putem să exprimăm aceste lucruri și într-o notă militară: „Înainte de orice altă veghere, păzește-ți inima în siguranță”.

Există multe lucruri la care trebuie să veghezi – viața ta, averile tale, reputația și familia ta. Totuși, spune înțeleptul, mai presus de toate aceste lucruri, păzește-ți inima și dorințele, pentru ca ele să nu fie înfășurate de păcat. Fără o astfel de păzire nu există siguranță. Dacă îți salvezi totul, cu excepția inimii, ai pierdut totul, și pierdut va fi pe veci. Trebuie să răspunzi mod cert prin această întrebare: „Ce să fac și cum să mă achit de această responsabilitate?”

PĂZIREA INIMII

[1] Păzește-ți bine sentimentele și dorințele.

(a) Acesta este sfatul apostolului din Coloseni 3. La începutul capitolului găsim o referire la omorârea păcatului, pe care el o prezintă în aceste cuvinte: „omorâți mădulele voastre care sunt pe pământ” (v. 5), altfel spus, „preveniți lucrarea și înșelăciunea păcatului care se războiește în mădulele voastre”. Pentru a ne

pregăti în acest sens, Pavel ne dă următorul sfat minunat în versetul 2: „gândiți-vă [îndreptați-vă dorințele, cf. lit. KJV] la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ”. Atunci când îți ațintești gândurile și dorințele asupra lucrurilor cerești, vei fi capabil să omori păcatul. Ațintește-ți dorințele doar asupra celor de sus. Lasă ca lucrurile cerești să aibă efect asupra ta, și te vei bucura de victorie prin ele. Ele vin de sus, așa că sunt mesageri binecuvântați și puternici, potriviți pentru dorințele tale. Și ce gânduri aduc acestea! Dumnezeu se află în ele în toată frumusețea și gloria Lui, la fel ca Domnul Isus Hristos, care este „deosebit din zece mii” și „plin de farmec” (Cântarea Cântărilor 5:10, 16); harul și gloria sunt prezente acolo, ca și taina revelată a Evangheliei, care aduce cu ea atât de multe binecuvântări. Când dorințele tale sunt pline de astfel de lucruri – și este datoria ta să le umpli cu ele – îți vor aduce o mare fericire. Așadar, ce acces are păcatul în sufletul tău, cu toate plăcerile lui spoite și cu toate otrăvurile lui îndulcite și momelile sale veninoase? Cum ar trebui să fii dezgustat de toate propunerile lui și să le răspunzi astfel: „Afară, lucruri oribile!” Cum putem să comparăm plăcerile seci și trecătoare ale păcatului cu marea răsplată care vine de sus? Acesta este argumentul pe care Pavel insistă în 2 Corintheni 4:17-18: „Căci întristările noastre ușoare de o clipă

lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt veșnice”.

(b) În ceea ce privește obiectul real al dorințelor tale, fie ca acesta să fie crucea lui Hristos, căci ea are o putere deosebită în a împiedica întreaga lucrare a păcatului interior.

„În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume” (Galateni 6:14).

Pavel s-a lăudat și s-a bucurat în crucea lui Hristos. Inima lui era îndreptată către ea și iată care au fost efectele acestui gest: crucea a răstignit lumea față de el, făcând-o un lucru mort și neatractiv. Momelile și plăcerile păcatului sunt smulse astfel din lume, odată cu lucrurile care ne-ar pângări în această lume, anume cu „pofa firii pământești, pofa ochilor și lăudăroșia vieții” (1 Ioan 2:16). Acestea sunt lucrurile ce există în lume și de care păcatul se folosește pentru a-și arunca toate momelile prin care amăgește și ne înfășoară sufletele. Dacă inima ta este plină de crucea lui Hristos, ea va omorî tot ceea ce găsești de nedorit în ea. Ea îndepărtează toată frumusețea aparentă de pe fața păcatului, așa încât în

acesta nu este lăsat nimic plăcut sau atrăgător. Este ca și cum Pavel ar fi spus, „ea mă răstignește față de lume și face ca inima, simțămintele și dorințele să fie moarte față de toate aceste lucruri”. Ea dezrădăcinează poftele și dorințele corupte, nelăsând niciun principiu care să lucreze în firea pământească.

De aceea, lucrează din greu la umplerea inimii tale cu tot ce este crucea lui Hristos. Gândește-te la întristările pe care El le-a îndurat, la blestemul pe care l-a purtat în trupul Său, la sângele pe care l-a vărsat, la strigătele pe care le-a scos, la dragostea pentru sufletul tău în toate acestea, și la taina harului lui Dumnezeu. Meditează asupra ticăloșiei, rușinii și pedepsei păcatului așa cum sunt ilustrate la Cruce, lucruri care au condus la vărsarea sângelui lui Hristos și la moartea Lui. Dacă Hristos a fost răstignit pentru păcatele tale, n-ar trebui ca inima ta să fie răstignită împreună cu El față de păcat? Vei hrăni păcatul în inima ta sau vei apleca urechea la cuvintele lui amăgitoare, acel păcat care L-a rănit, L-a străpuns și L-a omorât pe dragul tău Domn Isus? Să te ferească Dumnezeu! Umples dorințele inimii tale cu această cruce a lui Hristos, așa încât să nu mai existe loc pentru păcat. Lumea L-a alungat cândva din casă și L-a forțat să se nască într-un staul, atunci când a venit ca să

ne mântuiească. Așa că alungă lumea din inima ta, acum, că El a venit pentru a te sfinți.

[2] Ai grijă la tăria dorințelor tale având ochii îndreptați mereu către lucrurile cerești. Dacă nu le acorzi o atenție constantă și nu ești stimulat de ele, și dacă nu apleci urechea către multele avertismente împotriva păcatului, ești pe punctul de a te îndrepta către declin. Apoi păcatul, așteptând răbdător, va folosi orice circumstanță și orice slăbiciune pentru a combate aceste lucruri. În Scriptură avem multe exemple triste ale celor care și-au pierdut prima dragoste atunci când au permis dorințelor lor să fie copleșite de păcat. Aceste mărturii ar trebui să stârnească gelozia inimii tale, așa încât să nu ajungi și tu în aceeași decădere spirituală. De aceea, manifestă gelozie pentru dorințele tale. Cercetează-le strict și judecă-le. Întreabă-te întotdeauna de ce anume devin dorințele tale agitate, și îndreaptă energia lor către împlinirea responsabilităților tale.

12

CONCEPEREA PĂCATULUI

Zămislirea păcatului prin înșelăciunea lui – În ce constă conceperea lui – Este necesar consimțământul voinței – Natura acestui acord – Căile și mijloacele prin care el este obținut – Alte avantaje folosite de înșelăciunea păcatului: ignoranța și eroarea

Al treilea lucru care demonstrează succesul înșelăciunii păcatului în lucrarea progresivă a acestuia este zămslirea sau concepția lui. Atunci când mintea este abătută de la îndatorirea ei și când sentimentele și dorințele sunt înfășurate de păcat, acestea fac următorul pas, dând naștere păcatului în interiorul sufletului: „Apoi pofta, când a zămslit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făcut, aduce moartea” (Iacov 1:15). În lipsa consimțământului voinței, nașterea păcatului în suflet nu s-ar putea produce. Mai apoi, fără acel consimțământ, păcatul n-ar putea fi comis. Așadar, când voința își dă acordul, nu mai există nimic din suflet care să împiedice înfăptuirea concretă a aceluia păcat. Este adevărat că, prin mijloace și

căi diverse, Dumnezeu împiedică producerea acestor păcate ce se nasc în suflet, rezultatul curviei spirituale, făcându-le să fie ca niște lucruri avortate din pânțe, așa încât nici cea mai mică parte a aceluia păcat nu este comisă, chiar dacă a fost concepută sau dorită. Totuși, nu se găsește nimic în suflet care să cerceteze păcatul odată ce voința și-a dat consimțământul. Când un nor este plin de apă gata să cadă pe pământ, un vânt suflă uneori peste el și îl alungă. Tot așa se petrece și când voința este gata să dea naștere păcatului, dar Dumnezeu o abate de la planul ei folosind un vânt sau altul. Este însă necesar să nu uităm că norul era plin de apă ca și cum era pe punctul de a se revărsa spre pământ, iar sufletul era la fel de plin de păcat ca și cum l-ar fi comis în realitate. Această concepție a poftei sau păcatului depinde de puterea ei de a obține acordul voinței, care trebuie să aplece urechea la vicleniile și înșelătoriile ei. În felul acesta, sufletul este dezbrăcat de puritatea lui față de Dumnezeu în Hristos, așa cum indică apostolul în 2 Corinteni 11:2-3: „Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată. Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit-o pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credințioșia care este față de Hristos”.

PĂCATUL ȘI CONSIMȚĂMÂNTUL VOINȚEI

Pentru a clarifica această chestiune, trebuie să observăm următoarele aspecte:

1. *Voința controlează principiul ascultării sau neascultării.* Acțiunile noastre morale sunt bune sau rele în măsura în care au parte de consimțământul voinței. Un teolog din vechime se referea la acest adevăr în felul următor: „orice păcat este comis atât de intenționat încât, dacă nu ar fi astfel, nu ar mai fi păcat”. Forma pe care o îmbracă acțiunile noastre în nelegiuiri izvorăște din voința noastră. Astfel, cunoaștem toți că păcatul este o abatere de la Legea lui Dumnezeu.

2. *Există două aspecte care caracterizează consimțământul voinței față de păcat.*

(1) Consimțământul trebuie să fie deplin, absolut, complet și clar definit. Acest lucru se petrece oridecâteori convingerile din minte sunt copleșite și când voința nu este caracterizată de o dominație a principiului harului, care să slăbească păcatul. Având consimțământul minții, sufletul aleargă către păcat ca un vapor în pânzele căruia vântul suflă cu putere deplină, fără a mai putea fi oprit de ceva. Sufletul aleargă la păcat asemenea unui cal care se avântă în bătălie. Iată de ce, așa cum spune apostolul, oamenii au „minteă întunecată, fiind

străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor. Ei și-au pierdut orice pic de simțire, s-au dedat la desfrânare și săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție” (Efeseni 4:18-19). Tot așa a fost voința lui Ahab complet dedicată uciderii lui Nabot. El a săvârșit acel păcat cu toată hotărârea lui, plănuiind totul și dându-și consimțământul complet. Acest lucru i-a adus atât de multă satisfacție, încât s-a vindecat complet de depresia minții sale. O astfel de situație ne vorbește despre acel consimțământ al voinței care privește la păcatul manifestat în cei neregenerați, și este legat întru totul de concepția păcatului la care ne referim aici.

(2) Consimțământul voinței vine însoțit de o reticență interioară și de aversiune față de lucrurile spirituale. Acesta este felul în care Petru a devenit implicat în lepădarea de Stăpânul său. Voința lui a fost implicată acolo. Acțiunea lui a fost una voluntară, pentru că el a ales să facă acel lucru în momentul respectiv. Păcatul n-ar fi fost produs dacă n-ar fi fost conceput mai întâi în inimă. Chiar în acel moment, în voința lui locuia un principiu contrar dragostei sale pentru Hristos. Ceea ce l-a salvat de căderea totală a fost credința existentă în el. Puterea voinței sale a fost interceptată, iar acțiunile ei normale au fost suspendate prin îndemnul cu forță

venit din partea ispitei. Odată ce aceste lucruri s-au petrecut în voința lui, acestea i-au slăbit hotărârea de a nu păcătui. Chiar dacă voința și-a dat consimțământul, ea nu l-a dat cu acea plăcere manifestată în acțiunile voinței din cei neregenerați.

3. Deși poate exista un consimțământ prevalent al voinței care să fie suficient pentru concepția anumitor păcate, din partea unui credincios nu poate exista un consimțământ absolut, total și deplin al voinței față de orice păcat, și aceasta din următoarele motive:

(1) În voința credinciosului există un principiu care este ațintit către „bine” și către tot ceea ce este bine. „Vreau să fac binele” (Romani 7:21). Principiul harului din voință îl îndreaptă să facă acest lucru. În general, el iese biruitor împotriva principiului păcatului, așa încât voința sa este dominată de har. În voința fiecărui credincios, stăpânirea și dominația o are harul, nu păcatul. Spre încurajarea noastră, este bine să știm că acest consimțământ dat păcatului în voință, fiind contrar înclinației și legii harului, nu este și nu poate fi unul total, absolut și complet.

(2) În lupta voinței cu păcatul nu există doar un principiu stăpânitor, ci și o reținere interioară a acesteia de a-și da consimțământul față de păcat. Este adevărat

că sufletul nu este conștient întotdeauna de această reținere a harului, întrucât a fost măturat de actul prevalent al voinței de a dori să păcătuiască, și își pierde conștientizarea dorinței după Duhul Sfânt. Acest lucru conduce la o reticență temporară a voinței de a umbla după principiile harului. Totuși, regula generală rămâne aceeași în toate lucrurile și în toate momentele: „Duhul pofteste împotriva firii pământești” (Galateni 5:17). El face acest lucru în majoritatea timpului, chiar dacă nu întotdeauna cu același grad de succes. Faptul că un principiu contrar iese învingător în anumite momente, cu privire la o acțiune specifică, nu dovedește că celălalt principiu n-ar fi existent acolo. La fel de adevărat este că lucrurile acționează asemănător și de partea harului.

Oridecâteori harul acționează în voință, păcatul pofteste împotriva lui, deși acea poftă poate să nu fie cunoscută de către suflet din cauza înșelăciunii principiului contrar al păcatului interior. Totuși, harul este suficient pentru a împiedica acele acte păcătoase să ajungă la rodire. Vedem același lucru în împotrivirea harului manifestată în suflet față de acțiunile păcatului. Chiar dacă sufletul poate să nu fie conștient de lucrarea harului, aceasta este suficientă pentru a împiedica acțiunea păcatului să ajungă la obiectivul lui. Există multă înțelepciune spirituală în a face o deosebire corectă între împotrivirea

spirituală a principiului harului din voință, manifestată față de păcat, și muștrările care vin înaintea sufletului din partea conștiinței, aflată sub convingerea păcatului.

4. Observați că acțiunile repetate ale păcatului sub consimțământul voinței pot produce o predispoziție în aceasta către mai multe acțiuni păcătoase, care pot să aducă în suflet condițiile disponibilității de a repeta acel păcat. Aceasta este o situație foarte periculoasă a sufletului, și trebuie să veghem cu atenție împotriva ei.

5. Acest consimțământ al voinței pe care tocmai ce l-am descris poate fi analizat din două perspective:

(1) Prin prisma acțiunilor ei în circumstanțele specifice, în legătură cu cauzele, mijloacele și atractivitatea de a păcătu;

(2) Prin intermediul circumstanțelor specifice ale aceluia păcat concret.

În primul caz, există un consimțământ teoretic al voinței în orice eșec de a preveni păcatul. La fel de adevărat este că orice neglijență față de responsabilitățile creștine creează posibilitatea păcatului, și orice ureche aplecată față de ispită deschide o ușă pentru aceasta.

Pe scurt, așa cum am spus mai devreme, acest proces va include toate abaterile minții de la îndatoririle

ei și toate capturările simțămintelor și ale dorințelor prin intermediul păcatului. Acolo unde acțiunea voinței nu există nici teoretic și nici formal, nu va putea exista niciun păcat. Trecând mai departe, ceea ce vreau să spun prin a mă referi la consimțământul voinței în legătură cu un anume păcat, din perspectiva acestuia, este că păcatul poate fi prevenit prin mijloacele rânduite de Dumnezeu.

CONCEPEREA PĂCATULUI

Acest lucru ne conduce la analiza conceperii păcatului. Haideți să analizăm acum modalitatea în care înșelăciunea păcatului are succes în obținerea consimțământului voinței, fiind capabilă în felul acesta să dea naștere păcatului respectiv în suflet. Astfel, observați următoarele lucruri:

1. Voința este o dorință sau un apetit rațional – „rațional” pentru că este ghidată de minte, și „apetit” pentru că este stimulată de sentimente și dorințe. Astfel, în felul de a acționa al voinței, ea este influențată în mare măsură de ambele compartimente ale sufletului.

2. Voința nu va alege nimic și nu își va da consimțământul cu privire la nimic dacă obiectul nu are „o înfățișare a binelui” – adică vede ceva „bun” în el în acel moment. Voința nu-și poate da consimțământul față de

nimic, atâta vreme cât consideră că acele lucruri sunt rele pentru suflet. „Binele” este cuvântul cheie. Astfel, orice îi este adus înaintea pentru a-și da consimțământul, trebuie să aibă înfățișarea sau aparența de a fi fie bun în sine, fie bun pentru suflet în circumstanțele prezente.

3. Putem vedea acum motivul pentru care nașterea păcatului este o consecință a faptului că mintea este abătută, iar dorințele sunt tulburate. Ambele au o influență profundă asupra deciziilor voinței, ca și asupra conceperii fiecărui păcat, în mod specific.

Am văzut felul în care mintea este abătută prin înșelăciunea păcatului și felul în care dorințele sunt înfășurate de acesta. Ceea ce ne rămâne de analizat sunt rezultatele acestor două lucruri. Aș vrea să vă dau câteva exemple ale motivelor corupte și înșelătoare speciale pe care le-am analizat mai devreme, apoi să vedem felul în care ele procedează în obținerea consimțământului voinței de a păcătui:

(1) Voința este amăgită prin raționamente corupte. Primul argument este că harul ar fi preamărit prin iertarea aceluia păcat. Cel de-al doilea argument este că îndurarea ar fi întotdeauna la dispoziția păcătoșilor. Așa cum am arătat, acest lucru amăgește mintea, deschizând o cale pentru acceptul voinței prin a ascunde

de ea răul față de care ea are o aversiune naturală. În inimile lumefști, acest fel de a acționa tulbură atât de mult dorințele lor, încât ele încep să creadă că libertatea lor constă în a fi „robi ai stricăciunii” (2 Petru 2:19).

Otrava acestei erori pângărește și corupe uneori chiar mințile credincioșilor. Acesta este și motivul pentru care descoperim în Scriptură atât de multe avertismente față de o astfel de gândire.

Am putea chiar să ne îndreptăm către Scriptură, pentru a primi mai multă lumină asupra subiectului folosirii și abuzului doctrinei harului Evangheliei. Există o taină a harului care comportă două aspecte: umblarea cu Dumnezeu și venirea înaintea lui Dumnezeu. Scopul esențial al păcatului este acela de a schimba doctrina și taina harului în legătură cu anumite realități.

„Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 2:1-2).

Aici, în câteva cuvinte, descoperim întreg scopul și felul legitim de a folosi Evanghelia. Ioan spune, „vă scriu aceste lucruri”. Ce anume avea el în vedere? Răspunsul se găsește în 1 Ioan 1:2: „viața a fost arătată, și noi am văzut-o și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată”.

Acestea sunt lucrurile legate de Persoana lui Hristos și de lucrarea Sa de mijlocire. Apoi, în versetul 7, descoperim că iertarea, curățarea și ispășirea păcatului sunt obținute prin sângele lui Hristos.

Dar care este motivul pentru care Ioan le scrie aceste lucruri? Ce ne învață ele și la ce ne conduc? Răspunsul este acesta: „La o abținere universală față de păcat”. El explică aceste lucruri în felul următor: „vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți” (v. 2:1). Prin urmare, acesta este singurul obiectiv adecvat și adevărat al doctrinei Evangheliei. Din nefericire, nu ne este dat ca în această lume să ne putem abține de la toate păcatele: „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi” (v. 1:8). Ce putem face în acest caz? În lumina faptului că păcătuiți, există eliberare oferită în Evanghelie pentru sufletele și cunoștințele noastre? „Da”, spune Ioan. „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre” (v. 2:1-2). Există odihnă deplină pentru noi în lucrarea de mijlocire și ispășire făcută de Hristos.

Iată, așadar, care este ordinea și metoda doctrinei Evangheliei, în felul în care ea trebuie aplicată sufletelor noastre: *mai întâi*, ea ne păzește de păcat, *după care*, în cazul în care am păcătuit, ne eliberează. Totuși, tocmai

aici ne confruntăm cu înșelăciunea păcatului, care, dacă ar fi să ne exprimăm în felul acesta, vine înaintea noastră cu un „vin nou turnat în burdufuri vechi”, așa încât acestea se sparg, iar vinul este vărsat și nu ne mai este de niciun folos. Păcatul schimbă metoda și ordinea aplicării adevărului Evangheliei. El înlocuiește cea de-a doua aplicație cu prima, după care o exclude complet pe prima. „Dacă cineva păcătuiește, există oferită o iertare”, ceea ce va face să sune ca și cum Evanghelia ar permite ca păcatul să se infiltreze liber în mințile noastre, pentru că avem iertarea la dispoziție. Când venim la Dumnezeu prin credință, păcatul ne permite să avem gândul că vom fi eliberați de El, în timp ce Evanghelia ne spune că există iertare pentru păcate, spre încurajarea noastră. Când venim la Dumnezeu și vrem să umblăm cu El, păcatul ne propune doar cea de-a doua parte, anume că există iertare pentru păcate. Evanghelia ne propune prima parte – cu scopul de a ne păzi de păcate – căci harul lui Dumnezeu ne-a fost descoperit în mântuire cu acel scop.

Acum, însă, întrucât mintea a fost tulburată de înșelăciunea păcatului, ea este abătută de la slujba ei de veghere împotriva păcatului și de la adevăratul scop al Evangheliei. Iar păcatul are mai multe căi de a obține consimțământul voinței în această chestiune:

[1] Voința este surprinsă în cazul ispitei. Ispita este reprezentarea unui lucru bun, când, în fapt, el este rău. Atunci când ispita cade asupra sufletului, înarmată cu urgența și oportunitatea ei, principiul harului aflat în voință se ridică pentru a o respinge și pentru a o detesta. Totuși, dintr-o dată, mintea este înșelată de păcat, iar ispita lovește asupra voinței cu toate motivațiile ei corupte și amăgitoare, bazate pe un apel mincinos la harul și îndurarea Evangheliei. Acest lucru tulbură, după care reduce la tăcere împotrivirea voinței, apoi promite pacea prin a deschide ușa către ispită. Prezentând răul ca fiind bine, păcatul este astfel conceput, chiar dacă el nu a fost comis în mod concret până în acel moment. În felul acesta, sămânța lui Dumnezeu este sacrificată lui Moloh²¹, iar armele lui Hristos sunt abuzate, fiind puse în slujba celui rău.

[2] Păcatul influențează voința într-un mod inconștient. El își introduce otrava rațiunii corupte puțin câte puțin, până copleșește voința. Totuși, obiectivul învățăturii Evangheliei în sfințenie și ascultare este ca sufletul să fie făcut sfânt și ascultător, după modelul Evangheliei: „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum

²¹ pentru a consulta două referințe importante legate de acest zeu păgân, vedeți Amos 5:26 și Faptele Apostolilor 7:43.

din inimă de îndreptarul învățaturii, pe care ați primit-o. Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii” (Romani 6:17-18). Apostazia de la Evanghelie se petrece în principal prin a arunca sufletul în matrița gândirii false, așa încât păcatul să poată fi comis în siguranță, bazându-se tocmai pe har și iertare. Astfel, sufletul se complăce în lenevie și neglijență spirituală, nemaîngrijindu-se să împlinească responsabilitățile specifice sau să evite anumite păcate. Sufletul nu se mai consideră un prunc, înțarcându-se de la taina legii harului, făcându-se să simtă că mântuirea a venit dintotdeauna asupra lui. În felul acesta, păcatul convinge sufletul nostru că nu există îndatoriri de împlinit și că suntem oricum niște slujitori nevrednici. De aici înainte, nu ne mai bizuim pe îndurarea suverană, prin sângele lui Hristos. Nu ne mai îndreptăm atenția către îndatoririle noastre cu sârguință, pentru că ne simțim siguri în ce privește îndurarea lui Dumnezeu. Astfel, felul în care percepem libertatea este distorsionat. Aceasta este ceea ce încearcă să facă înșelăciunea păcatului asupra sufletului, corupând voința de fiecare dată când îi cere consimțământul pentru păcat.

(2) Mintea amăgită merge înaintea voinței pentru a-i obține acceptul de a păcătui, propunându-i avantajele care vin de pe urma acțiunii păcătoase. Și există un

fel în care mintea este abătută. Ea prezintă înaintea voinței un lucru absolut rău, dar îl maschează sub aparența de lucru bun pentru suflet. Așa s-au petrecut lucrurile cu Eva. Lăsând deoparte legea, legământul și avertismentele lui Dumnezeu, ea a reflectat dintr-o dată asupra avantajelor de a mânca din fructul interzis, începând să cântărească brusc plăcerile și fericirea care ar putea să vină asupra ei prin păcat, gândindu-se la ele pentru a obține acordul voinței (Geneza 3:6). În astfel de condiții, ce altceva putea să facă, decât să mănânce din acel fruct? „Iată”, se gândea Eva, „fructul este bun la gust, plăcut ochilor, și de dorit să mă facă înțeleaptă”. Voința ei și-a dat consimțământul, iar păcatul s-a născut. Ascultarea a fost lepădată, și singurul lucru care a rămas înaintea ochilor ei au fost plăcerile păcatului. Așa a fost și cu Ahab în 1 Împărați 21. El a spus: „Via lui Nabot este aproape de casa mea, așa că o voi face o grădină de verdeturi; de aceea, trebuie să o am” (v. 1 Împărați 21). Mintea lui amăgită a impus aceste gânduri asupra voinței sale până când l-au făcut să fie obsedat de lăcomia lui. Astfel, a ajuns să mintă și să ucidă, spre pierzarea totală a lui și a familiei sale. Iată felul în care vinovăția și corupția se ascund sub poleiala falsă a avantajelor și plăcerilor păcatului. Iată felul în care păcatul se naște în suflet. Atunci când mintea este câștigată, emoțiile și dorințele

sunt amăgite și înfășurate, înaintând către conceperea păcatului în suflet, după ce obțin consimțământul voinței. Acest lucru se petrece în două feluri:

[1] Prin anumite impulsuri și surprize grăbite, acestea fiind agitate, stimulate și forțate prin provocări și ispite urgente. Într-o astfel de situație, sufletul este incendiat, atrăgând voința către a-și da consimțământul la ceea ce trebuie făcut. Cu siguranță că așa s-a întâmplat în cazul lui David și Nabal. Provocarea energetică venită din partea aceluși om rău l-a agitat pe David stârnindu-l la mânie și la dorința răzbunării (v. 1 Samuel 25:13)²². El s-a hotărât rapid să distrugă întreaga familie, nemaifăcând diferență între cei nevinovați și cei vinovați (v. 33-34)²³. Pentru o vreme, răzbunarea și crima fuseseră concepute, propuse și hotărâte în sufletul lui, până când, în harul Său, Dumnezeu l-a abătut, prin Abigail, de la împlinirea acelor dorințe din inima lui. Dorințele corupte ale lui David au surprins voința lui și au căpătat consimțământul din partea acesteia, lucru care a dus la conceperea multor păcate oribile în mintea lui. La fel a fost și

²² 1 Samuel 25:13 – „Atunci David le-a zis oamenilor săi: Fiecare dintre voi să-și încingă sabia! Și fiecare și-a încins sabia. David și-a încins și el sabia, și aproape patru sute de inși s-au suit după el. Au mai rămas doar două sute la calabalăcuri”.

²³ 1 Samuel 25:33-34 – „Binecuvântată să fie judecata ta și binecuvântată să fii tu, că m-ai oprit în ziua aceasta să vărs sânge, și mi-ai oprit mâna! Dar viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel, care m-a oprit să-ți fac rău, că, dacă nu te-ai fi grăbit să vii înaintea mea, n-ar mai fi rămas nimic din ce este al lui Nabal, până la lumina zilei de mâine”.

în cazul lui Asa, când acesta a devenit mândru și l-a întemnițat pe profetul Hanani (v. 2 Cronici 16:7-10)²⁴. Tot așa a fost și cu Petru, când s-a lepădat de Domnul lui, fiindu-i frică. Sufletul trebuie să fie avertizat de faptul că păcatul este conceput nu doar prin amăgirea dorințelor, ci și prin faptul că el are nevoie de consimțământul voinței. Desigur, acest lucru aduce o anumită vinovăție asupra sufletului, chiar și când păcatul, în sine, nu este dus până la capăt.

[2] Odată momite, dorințele își atrag acordul voinței prin seducții repetate, așa încât păcatul să capete putere fără ca acestea să conștientizeze pericolul crescând din suflet. Putem lua exemplul fiilor lui Iacov (v. Geneza 37:4). Ei l-au urât pe fratele lor Iosif fiindcă tatăl lor îl favoriza. Sentimentele lor au fost momite, apoi au existat alte lucruri care le-au atras sentimentele și dorințele și mai mult, precum visul lui. Toate acestea au fost acumulate în inimile lor, și au continuat asaltul lor asupra voinței până când acestea au hotărât moartea

²⁴ 2 Cronici 16:7-10 - „În vremea aceea, Hanani, văzătorul, s-a dus la Asa, împăratul lui Iuda, și i-a zis: „Pentru că te-ai sprijinit pe împăratul Siriei, și nu te-ai sprijinit pe Domnul, Dumnezeul tău, de aceea a scăpat oastea împăratului Siriei din mâinile tale. Etiopienii și Libienii nu alcătuiau oare o oaste mare, cu o mulțime de care și călăreți? Și totuși Domnul i-a dat în mâinile tale, pentru că te sprijinisei pe El. Căci Domnul își întinde privirile peste tot pământul, ca să îi sprijine pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui. Ai lucrat ca un nebun în privința aceasta, căci de acum vei avea războaie”. Asa s-a mâniat pe văzător, și l-a pus la închisoare, pentru că era înfuriat împotriva lui. Tot în același timp Asa a apăsat și pe unii din popor”.

băiatului. Acțiunile lor greșite și durerea provocată tatălui lor bătrân, la care s-a adăugat vinovăția care a căzut asupra sufletelor lor, toate aceste lucruri au fost pur și simplu uitate. Ura și invidia care s-au născut în inimile lor împotriva lui nu au încetat decât când aceste simțăminte au căpătat consimțământul voinței lor de a-l distruge într-un fel sau altul. Această progresie a sentimentelor lor corupte din suflet și a dorinței lor către păcat este descrisă bine de înțeleptul Solomon în Proverbe 23:31-35:

„Nu te uita la vin când curge roș și face mărgăritare în pahar; el alunecă ușor, dar pe urmă ca un șarpe mușcă și înțeapă ca un basilisc. Ochii ți se vor uita după femeile altora, și inima îți va vorbi prostii. Vei fi ca un om culcat în mijlocul mării, ca un om culcat pe vârful unui catarg. „M-a lovit... dar nu mă doare!... M-a bătut... dar nu simt nimic! Când... mă voi trezi? Mai vreau vin!”

Iată felul în care păcatul lucrează în mod obișnuit spre distrugerea sufletelor, chiar și atunci când acestea par să o ducă bine în umblarea lor cu Dumnezeu. Odată ce le-a momit și l-a atras într-o ispită, aducând voința în situația de a se complăce în obiectul ispitei, o altă ispită își face apariția, fie îndreptând sufletul către neglijarea unei îndatoriri, fie către refuzul de a se supune re-

velației Cuvântului. Oamenii nu se îndepărtează niciodată total de Dumnezeu de la prima ispită cu care se confruntă.

Cred că această scurtă introducere este suficientă pentru a ilustra cea de-a treia acțiune a înșelăciunii păcatului. Ea obține consimțământul voinței pentru conceperea păcatului și, în felul acesta, o mulțime de păcate sunt concepute în inimă, acestea pângărind gradual sufletul sau făcându-l să se simtă tot mai puțin vinovat, de parcă păcatele respective nu au fost comise niciodată.

IGNORANȚA ȘI EROAREA CA AVANTAJE ALE PĂCATULUI

Pe lângă ceea ce am spus legat de înșelăciunea păcatului interior ca o dovadă a puterii și eficacității sale formidabile, doresc să menționez acum una sau două modalități speciale prin care el acționează în felul acesta amăgitor. Ele constituie avantaje de care păcatul se folosește determinând sufletul să evite să fie expus luminii Cuvântului și a Duhului Sfânt.

1. Păcatul se folosește de întunecimea minții pentru a-și atinge scopul. Umbrele unei minți total întunecată – complet lipsită de harul mântuitor – constituie locul de muncă al păcatului. Iată de ce efectele lui sunt denumite „lucrările întunericului” (Efeseni 5:11; Romani 13:12).

Păcatul lucrează și dă naștere acțiunilor sale cu ajutorul întunericului moral. Lucrările poftei care se desfășoară la acoperământul unei minți întunecate sunt, ca să zic așa, ținutul de sus al Iadului, căci el este așezat ușă în ușă cu spurcăciunea, oroarea și confuzia. Din nefericire, există un întuneric parțial care rămâne și în cei credincioși, căci ei „cunosc în parte” (1 Corinteni 13:12). Chiar dacă există un principiu al luminii mântuitoare în aceștia, întrucât „luceafărul de dimineață” a răsărit în inimile lor (v. 2 Petru 1:19), din viețile lor nu sunt eliminate deplin toate umbrele întunericului. De aceea, există două efecte principale ale întunericului care rămâne în cei credincioși:

(1) Necunoașterea sau o împotrivire față de voia lui Dumnezeu, fie în legătură cu legea păcatului, în general, fie în circumstanța stării specifice a minții atunci când se confruntă cu legea păcatului.

(2) Eroarea sau greșelile care rezultă din aceasta, când minciuna este considerată adevăr și când se face confuzie între întuneric și lumină.

Legea păcatului se folosește de aceste două lucruri pentru a-și crește puterea în suflet.

Dacă există vreo *ignoranță* despre vreun lucru legat de voia lui Dumnezeu, putem fi siguri că păcatul se

va folosi de aceasta pentru a-și atinge scopurile. Chiar dacă Abimelec nu era un credincios, era totuși un om cu o oarecare integritate morală în căile și acțiunile lui. El s-a considerat astfel într-un apel solemn făcut la Dumnezeu, Cel ce cercetează toate inimile, chiar atunci când circumstanțele erau împotriva lui: „Abimelec, care nu se apropiase de ea, a răspuns: ‚Doamne, vei omorî Tu oare chiar și un neam nevinovat? Nu mi-a spus el că este soră-sa? Și n-a zis ea însăși că el este frate-său? Eu am lucrat cu inimă curată și cu mâini nevinovate’. Dumnezeu i-a zis în vis: ‚Știu și Eu că ai lucrat cu inimă curată: de aceea te-am și ferit să păcătuiești împotriva Mea. Iată de ce n-am îngăduit să te atingi de ea” (Geneza 20:4-6). Totuși, pentru că nu știa că preacurvia și curvia erau un păcat – un păcat atât de mare, încât un om onest moral nu putea să se pângărească cu ea – pofta l-a grăbit pe calea către Sara, așa cum citim în acea relatare.

Dumnezeu a deplâns mai târziu faptul că poporul Său „piere din lipsă de cunoștință” (Osea 4:6). Nemaștiind gândul și voia lui Dumnezeu, aceștia alergau către rău la fiecare îndemn al legii păcatului. Indiferent care ar fi responsabilitatea ce trebuie împlinită sau păcatul pus înaintea oamenilor spre a fi comis, dacă există vreo ignoranță în mintea lor sau vreun aspect al întunericului, păcatul nu va pierde nicio clipă în misiunea lui de a

se folosi de acest avantaj. Mulți oameni, necunoscându-și responsabilitățile și, fiind incapabili să-și învețe familiile, se bazează în întregime pe predicarea publică, ajungând astfel la o neglijență grosolană față de această îndatorire, și aceasta prin înșelăciunea păcatului. Atâta vreme cât omul nu cunoaște voia lui Dumnezeu și nu își cunoaște îndatorirea, legea păcatului se va folosi de acest avantaj. Putem vedea astfel cât de importantă este cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu, cea pe care El o consideră acceptabilă. Cât de minunat este când vedem suflete sărmene care nu au prea multe cunoștințe intelectuale, și totuși pot să umble cu Dumnezeu! Se pare că ei știu suficient cât să țină la distanță legea păcatului, pe când alții, având capul plin de cunoștință, deschid larg ușa înaintea poftelor lor prin ignoranța lor, chiar ar face acest lucru fără să-și dea seama.

Eroarea sau erezia constituie cel mai rău efect al întinericului minții, oferind legii păcatului o ușă larg deschisă. Fără îndoială, în orice erezie există ignoranță, însă ignoranța în sine nu este o erezie, așa că cele două trebuie deosebite. Aș putea să vă dau multe exemple în acest sens, dar mă rezum la a spune că există mulți oameni zeloși pentru anumite erori, oameni care caută în același timp să sufoce și să persecute adevărul. Păcatul interior nu poate să aibă de partea lui un aliat mai mare decât

erezia. Zi după zi, ceas după ceas, există o revărsare a mâniei, batjocurii, vorbelor rele, răzbunării, amenințărilor cu moartea și pierzarea, toate acestea în numele zelului! De aceea, vedem atât de mulți păcătoși care se bucură de notorietatea lor în zilele noastre, găsindu-și plăcerea în ipocrizia lor atunci când își proclamă propria rușine. În întunericul și zelul lor pretins, păcatul stă așezat în liniște în sufletele lor, umplând amvoanele, casele, întâlnirile de rugăciune, străzile și orașele cu cât de multe roade poate, roade precum invidia, răutatea, mânia, ura, acuzațiile false, vorbirea de rău și altele ca ele.

Rezultatul este că sfântul, binecuvântatul și blândul Duh al lui Dumnezeu se retrage de la aceștia, abandonându-i pentru a sta față în față cu propriul rău, cu necazul și mânia meritate, cu un duh lumesc de care legea păcatului se bucură și pe care îl agită în ei. Păcatul nu locuiește nicăieri într-o siguranță mai mare ca în oamenii aflați într-o astfel de stare. De aceea, spun eu, el se folosește în mod deosebit de acest avantaj specific pentru a-i umple pe păcătoși cu înșelăciune, crescând în felul acesta puterea lui asupra sufletelor lor.

2. Legea păcatului va folosi orice lucru care îi va permite să lucreze spre atingerea obiectivului ei, contrar lucrării Cuvântului și a Duhului harului. Aș vrea să vorbesc

despre una dintre ticăloșiile ei, anume despre minimizarea vinovăției asociată acesteia. Ea pledează constant că păcatul în cauză nu este atât de rău, nu este atât de murdar și nici atât de fatal cum cred unii. Această scuză poate fi analizată în două feluri:

(1) *În sens absolut.* Legea păcatului lansează multe pledoarii susținând că răul cu care ea este asociată nu este atât de grav pe cât insistă conștiința. Traectoria pe care ea o recomandă poate fi urmată fără a se ajunge la pierzare. Ea susține cu insistență aceste lucruri atunci când aceste argumente se află la lucru în suflet, și face aceasta luând sufletul prin surprindere, când el nu are odihna sau libertatea de a-i cântări sugestiile în balanța sanctuarului spiritual interior. Adesea, legea păcatului va insista asupra voinței spunându-i să se elibereze de sabia Duhului – „hai”, spune ea, „lasă aceste probleme deoparte, căci vor muri de la sine, lucru care se va petrece foarte probabil în curând! Nu este nevoie să fii atât de aspru în lucrarea de omorâre a păcatului. Vei avea suficient timp să te ocupi de aceste lucruri ceva mai târziu, căci au o importanță neînsemnată”.

(2) *În sens comparativ.* Acesta este un teren vast de lucru, unde înșelăciunile și ticăloșiile legii păcatului gândesc și lucrează. Cât de subtilă este vorbirea ei! Ea

argumentează în felul următor: „Acesta poate fi un lucru rău care ar trebui abandonat, și este adevărat că sufletul ar trebui să vegheze împotriva lui. Totuși, nu este prea rău, pentru că îl vezi și în viețile altora, chiar în viețile sfinților lui Dumnezeu de astăzi și de odinioară”. Prin scuze de felul acesta, legea păcatului caută să alunge adevărul pentru a-și păstra locul în suflet, căutând în realitate pierzarea sufletului. Cât de puțin am luat și luăm în seamă acest fel de a amăgi al legii păcatului.

13

PIEDICI ÎN CALEA PĂCATULUI

*Câteva lucruri prin care înfăptuirea păcatului
conceput poate fi împiedicată*

Înainte de a continua cu ultima dovadă a puterii deosebite a legii păcatului, să punem deoparte ceea ce am observat deja și să reanalizăm acest verset din Scriptură care ne aduce la temelia înșelăciunii păcatului, anume, Iacov 1:15. Apostolul ne spune că „pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea”. Aceasta ne arată că ar trebui să analizăm felul în care păcatul este conceput în inimă și felul în care el este înfăptuit în practică. Odată ce așezăm concepția păcatului în contextul consimțământului voinței și recunoaștem, așa cum ar trebui, că înfăptuirea păcatului este ceea ce țintește legea păcatului, suntem fericiți să aflăm că nu este necesar ca acestea să se urmeze una pe cealaltă. Există o lume de păcat zămislită în pânțele voinței și al inimii omului, dar care nu

ajunge niciodată la fructificare. De aceea, sarcina noastră de aici este să cercetăm pentru a vedea cum are loc acest lucru. Și iată răspunsul meu:

1) Faptul că acest lucru se petrece nu se datorează în niciun fel păcatului sau legii păcatului. Atunci când acesta este conceput în suflet, el tânjește să ajungă la rodire, adică la păcatul faptic. Când nu ajunge să rodească, el poartă, în majoritatea cazurilor, doar o mică parte din vinovăția lui. O voință hotărâtă să păcătuiască nu este totuna cu a păcătui în practică. În dorința păcatului de a se realiza în practică nu lipsește nimic. Totuși, nu trebuie să ne temem, pentru că prevenirea și abandonul dorinței de a păcătui ne sunt la îndemână.

2) Există două lucruri necesare oricărei persoane care a conceput păcatul pentru ca acesta să ajungă la rodire: în primul rând, puterea, și mai apoi o disponibilitate continuă de a păcătui, care nu se stinge decât după ce fapta este făcută. Acolo unde există acestea două, păcatul făptuit va fi rezultatul inevitabil.

De aceea, este evident că ceea ce împiedică păcatul conceput să fie produs în realitate trebuie să afecteze fie puterea păcătosului, fie voința acestuia. Această lucrare vine de la Dumnezeu, iar El a rânduit două modalități pentru ca ea să fie realizată:

(1) Prin providența Lui, atunci când El împiedică puterea de a păcătui.

(2) Prin harul Lui, când abate sau schimbă voința din dorința ei de a păcătui.

LUCRAREA LUI DUMNEZEU DE ÎMPIEDICARE A PROGRESIEI PĂCATULUI

Nu prezint aceste două metode ale providenței lui Dumnezeu ca și cum ar fi exclusive, căci în dispensația harului există multă înțelepciune a providenței, după cum există mult har în dispensația providenței. Le-am separat pentru că ele sunt deopotrivă importante: providența, în acțiunile exterioare care privesc puterea creației, iar harul, comun sau special, care lucrează cu putere în voință. Să începem cu prima:

Când păcatul este conceput, Domnul împiedică înfăptuirea lui practică prin providența Lui, îndepărtând sau slăbind puterea care îi este absolut necesară.

[1] Viața este temelia oricărei puteri și principii acțiunilor ei. Când viața încetează, odată cu ea încetează să existe și puterea. Dumnezeu însuși, vorbind despre temelia veșnică a puterii Sale, Își atribuie titlul de „Dumnezeul cel viu”, un titlu care se găsește în Biblie de 30 de ori. Dumnezeu împiedică adesea puterea păcatului

prin a scurta și chiar prin a lua viețile aceloră în care păcatul a fost conceput. Așa a făcut El în cazul armatei lui Sanherib după ce acesta a blasfemiat, spunând: „Care dintre toți dumnezeii acestor țări și-au izbăvit țara din mâna mea, pentru ca și Domnul să izbăvească Ierusalimul din mâna mea?” (2 Împărați 18:35). Dumnezeu avertizase că îi va tăia puterea pentru ca acest împărat să nu facă ce își propusese (v. și 2 Împărați 19:28)²⁵. Și El a procedat astfel prin a lua viețile soldaților fără de care era imposibil ca păcatul conceput de împărat să ajungă la împlinirea concretă. Această dispensație providențială în obstrucționarea păcatului conceput în inimă a fost descoperită și de Moise în cazul lui faraon:

„Vrăjmașul zicea: ‚Îi voi urmări, îi voi ajunge, voi împărți prada de război; Îmi voi răzbuna pe ei, voi scoate sabia, și-i voi nimici cu mâna mea!’ Dar Tu ai suflat cu suflarea Ta, și marea i-a acoperit; ca plumbul s-au afundat în adâncimea apelor” (Exod 15:9-10).

Aici vedem cum conceperea păcatului este descrisă complet, și tot așa și mijlocul de prevenire a punerii lui în practică. Dumnezeu a procedat în același fel cu acele grupuri de câte 50 de soldați, împreună cu căpitaniii lor,

²⁵ 2 Împărați 19:28 - „Pentru că ești furios împotriva Mea și pentru că trufia ta a ajuns până la urechile Mele, de aceea voi pune belciugul Meu în nările tale, și zăbala Mea între buzele tale, și te voi face să te întorci pe drumul pe care ai venit”.

care veniseră să îl aresteze pe Ilie (2 Împărați 1:9-12)²⁶. Focul s-a coborât din cer și i-a mistuit când aceștia erau pe punctul de a-l captura pe profetul Lui. Aș putea menționa multe situații asemănătoare. Doresc să adaug un comentariu privitor la vârstele înaintate pe care oamenii le aveau la început. Având înaintea lor sute de ani de trăit, oamenii aveau timp suficient pentru a pune în practică păcatele pe care le concepuseră în inimă. Ca rezultat, pământul s-a umplut de violență, nedreptate, viol și crimă, așa încât „orice făptură își stricase calea pe pământ” (Geneza 6:12-13). Pentru a preveni un astfel de potop de păcat, Dumnezeu a scurtat durata pelerinajului oamenilor pe acest pământ, reducând lungimea vieților lor.

Dincolo de această lege generală, Dumnezeu scurtează frecvent viețile acelor care concep lucruri foarte rele și violente în inima lor, prevenind punerea acestora în practică: „Oamenii setoși de sânge și de înșelăciune

²⁶ 2 Împărați 1:9-12 – „A trimis la el pe o căpetenie de cincizeci cu cei cincizeci de oameni ai lui. Căpetenia aceasta s-a suit la Ilie, care ședea pe vârful muntelui, și i-a zis: ‚Omule al lui Dumnezeu, împăratul a zis: ‚Pogoară-te!’” Ilie i-a răspuns căpeteniei peste cincizeci: ‚Dacă sunt un om al lui Dumnezeu, să se pogoare foc din cer și să te mistuie, pe tine și pe cei cincizeci de oameni ai tăi!’ Și s-a pogorât foc din cer și l-a mistuit pe el și pe cei cincizeci de oameni ai lui. Ahazia a trimis din nou la el altă căpetenie peste cincizeci cu cei cincizeci de oameni ai lui. Căpetenia aceasta a luat cuvântul, și i-a zis lui Ilie: ‚Omule al lui Dumnezeu, așa a zis împăratul: ‚Grăbește-te de te pogoară!’ Ilie le-a răspuns: ‚Dacă sunt un om al lui Dumnezeu, să se pogoare foc din cer și să te mistuie, pe tine și pe cei cincizeci de oameni ai tăi!’ Și s-a pogorât foc din cer și l-a mistuit, pe el și pe cei cincizeci de oameni ai lui”.

nu vor ajunge nici jumătate din zilele lor” (Psalmul 55:23). Ei ar face mult rău dacă ar avea timp să-și pună în aplicare planurile sângeroase și păcătoase, concepute în mințile lor. Psalmistul ne spune că: „Suflarea lor trece, se întorc în pământ, și în aceeași zi le pier și planurile lor” (Psalmul 146:4). El are multe gânduri despre păcat, dar acum a fost tăiat de pe fața pământului. Un alt comentariu se găsește în Eclesiastul 8:12-13:

„Totuși, măcar că păcătosul face de o sută de ori răul și stăruiește multă vreme în el, eu știu că fericirea este pentru cei ce se tem de Dumnezeu și au frică de El. Dar cel rău nu este fericit și nu-și va lungi zilele, întocmai ca umbra, pentru că n-are frică de Dumnezeu”.

Oricât de lungă ar fi viața unui om rău, el moare la vremea potrivită și nu trăiește pentru a vedea răul pe care îl plănuise. Acum, am spus că până și credincioșii pot să conceapă păcate, din cauza puterii și înșelăciunii acestora. Previne Dumnezeu vreodată producerea și împlinirea practică a acelor păcate prin a-i îndepărta de pe pământ, așa încât să nu ajungă la finalul procesului de a păcătui? Răspunsul meu este următorul:

În primul rând, Dumnezeu nu ia viața și nici nu o scurtează într-un fel judiciar vreunuia dintre cei care sunt ai Lui. De aceea, ne putem întreba de ce Dumnezeu

nu acționează pentru a preveni producerea în practică a vreunui păcat specific pe care un credincios l-a conceput și l-ar fi putut produce în mod obișnuit. Iată două explicații la aceasta:

(a) Această intervenție ar fi contrară scopului declarat al răbdării lui Dumnezeu față de cei care sunt ai Lui: „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9). Scopul îndelungii răbdări a lui Dumnezeu față de cei credincioși, este ca, înainte ca ei să plece din această lume, să își vină în fire și să își recunoască toate păcatele cunoscute, pocăindu-se de ele. Aceasta este regula neschimbătoare a răbdării lui Dumnezeu manifestată în legământul harului, lucru departe de a servi ca o încurajare spre păcat, ci le dă un motiv să se păzească cu atenție de el. Legământul este parte a harului Evangheliei și a îndurării manifestată prin sângele lui Hristos. Această dispensație despre care vorbim nu le va permite credincioșilor să fie tratați arbitrar.

(b) Răul conceput în inimă conține în el întreaga natură a păcatului, așa cum afirmă Mântuitorul în exemplele de mai jos:

„Ați auzit că s-a zis celor din vechime: ‚Să nu ucizi; oricine va ucide, va cădea sub pedeapsa judecății’.

Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecății; și oricine îi va zice fratelui său: ‚Prostule!’ va cădea sub pedeapsa Soborului; iar oricine-i va zice: ‚Nebunule’, va cădea sub pedeapsa focului gheenei. Așa că, dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului, și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul. Caută de te împacă degrabă cu pârâșul tău, câtă vreme ești cu el pe drum; ca nu cumva pârâșul să te dea pe mâna judecătorului, judecătorul să te dea pe mâna temnicerului, și să fii aruncat în temniță. Adevărat îți spun că nu vei ieși de acolo până nu vei plăti cel din urmă bănuț. Ați auzit că s-a zis celor din vechime: ‚Să nu preacurvești’. Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui. Dacă deci ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul dintre mădularele tale, și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă. Dacă mâna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, taie-o și leapădă-o de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul dintre mădularele tale, și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă” (Matei 5:21-30).

A fi zdrobit sub vinovăția lui pentru a-i preveni progresul ulterior implică faptul că nu va mai exista vreo po-căință viitoare. Dumnezeu nu scurtează viețile copiilor

Lui ca instrument al judecății. El nu îi alungă pe cei pe care i-a cunoscut mai dinainte: „știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce Îl iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său. Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați” (Romani 8:28-29). David s-a rugat în același fel, cerând răbdarea lui Dumnezeu, așa încât o astfel de acțiune a lui Dumnezeu să nu fie aplicată situației lui: „Abate-Ți privirea de la mine, și lasă-mă să răsuflu, până nu mă duc și să nu mai fiu” (Psalmul 39:13).

În al doilea rând, există anumite cazuri când Dumnezeu le ia viețile copiilor Săi pentru a preveni căderea lor într-o vinovăție ulterioară. Iată două exemple:

(a) Atunci când asupra acestei lumi vine o încercare sau ispită mare, Dumnezeu știe că unii dintre copiii Lui nu vor fi în măsură să stea în picioare sau să se ridice împotriva ei, ci ar putea să Îl dezonoareze și să se pângărească pe ei înșiși. De aceea, El îi scoate din această lume pentru a-i scuti de neazuri ulterioare, așa cum se spune în Isaia 57:1: „din pricina răutății [care vine] este luat cel neprihănit”. Altfel spus, cei credincioși sunt separați nu doar de pedeapsă și judecată, ci și de răul ispitelor și al încercărilor, lucruri care se dovedesc adesea a fi mai rele

decât pedeapsa și judecata. Astfel, un căpitan aflat în război îl va trimite pe un soldat acasă, eliberându-l de responsabilitățile lui, dacă știe că, din cauza vreunei neputințe, nu este potrivit și nu rezistă stresului și încleștării cu vrăjmașul care se apropie.

(b) Există apoi situația acelor care ar alege să facă ceva inacceptabil pentru El, prin ignoranță sau prin a nu cunoaște gândul și voia Lui. Așa se pare că s-au petrecut lucrurile în cazul regelui Iosia. Și nu încapă îndoială că Dumnezeu procedează adesea în felul acesta. Există cazul acelor dintre copiii Lui pe care, atunci când sunt implicați în lucruri care nu Îi sunt plăcute, de regulă prin întunecimea și ignoranța minților lor, Dumnezeu îi scoate din această lume, luându-i la Sine, unde nu vor mai păcătui niciodată, pentru a-i opri din a continua să producă rău și răni. În multe cazuri, Dumnezeu nu are nicio alternativă, ci trebuie să îi abată pe ai Săi de la păcat prin a le lua viețile, așa cum vom vedea mai târziu.

[2] În providența Lui, Dumnezeu împiedică împlinirea păcatelor concepute în inimă prin luarea sau diminuarea puterii acelor care concep astfel de păcate. Chiar dacă ei continuă să trăiască, nu mai se află în posesia acelei puteri fără de care le este imposibil să facă ceea ce doreau în inimile lor să facă. Avem mai multe

exemple ale acestui fel de a lucra al lui Dumnezeu. De pildă, Dumnezeu a procedat în felul acesta cu cei care se apucaseră să construiască turnul Babel (v. Geneza 11). Orice avuseseră aceștia în minte, era un semn al apostaziei lor, al îndepărtării lor de Dumnezeu. Și exista un lucru vital pentru ca ei să ducă la îndeplinire proiectul lor, anume o singură limbă. De aceea, Dumnezeu a afirmat: „Iată, ei sunt un singur popor, și toți au aceeași limbă; și iacă de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând” (v. 6). Dacă nu ar fi fost împiedicați, acești oameni ar fi continuat să își pună în aplicare planul lor rău. Care a fost acțiunea pe care Dumnezeu a ales-o pentru a împiedica punerea în aplicare a păcatului conceput în inima lor? A adus El asupra oamenilor un potop pentru a-i distruge, așa cum a făcut cu lumea cea veche? A trimis îngerul lui pentru a-i lovi, după cum s-a petrecut ulterior cu armata lui Sanherib? Le-a luat viețile? Nu! Ei au continuat să trăiască, dar Dumnezeu le-a „încurcat limba” (v. 7), astfel că n-au mai putut să-și continue lucrarea. El a îndepărtat un element vital al puterii lor, anume comunicarea. La fel a procedat El cu sodomiiții în Geneza 19:11²⁷. Aceștia erau ocupați cu satisfacerea poftelor lor murdare,

²⁷ Geneza 19:11 – „Iar pe oamenii care erau la ușa casei i-au lovit cu orbire, de la cel mai mic până la cel mai mare, așa că degeaba se trudeau să găsească ușa”.

așa că Dumnezeu i-a lovit cu orbire și nu puteau găsi ușa casei unde intenționau să folosească violența pentru a-și pune în practică planurile lor stricate. Viețile lor au continuat, ca și dorința lor de a păcătui, însă le-a fost luată puterea. Modalitatea de lucru a lui Dumnezeu în cazul lui Ieroboam (v. 1 Împărați 13:4)²⁸ a urmat același model. Regele și-a întins mâna pentru a se atinge de profet, dar aceasta s-a uscat și a devenit inutilă. Avem aici o ilustrație categorică, una care revelează acțiunea eficace a providenței lui Dumnezeu în lume, acțiune care a oprit poporul de păcat care ar fi putut să ne copleșească dacă pânțele păcatului s-ar fi deschis către această lume.

Tot astfel, Dumnezeu îi lovește pe oameni în puterea lor morală, împiedicându-i să ducă păcatul la culme. Prin acest mijloc, multe ticăloșii care au fost concepute de oameni răi împotriva Bisericii lui Dumnezeu au fost dezbrăcate de puterea lor, așa încât cei care le-au conceput nu au mai fost în stare să își aplice planurile. Unii au fost loviți în trupurile lor de boli înfricoșătoare, așa încât nu au mai putut să slujească poftelor lor și nici să își împlinească țelurile nebune. Alții au fost lipsiți de instrumentele prin care căutau să-și facă lucrarea.

²⁸ 1 Împărați 13:4 - „Când a auzit împăratul cuvântul pe care-l strigase omul lui Dumnezeu împotriva altarului din Betel, a întins mâna de pe altar, zicând: „Prindeți-l! Și mâna, pe care o întinsese Ieroboam împotriva lui, s-a uscat și n-a putut s-o întoarcă înapoi”.

An după an, în mințile oamenilor a fost conceput suficient păcat pentru a dezlădăcina generația celor neprihăniți de pe fața pământului. Folosindu-se de toate puterile lor și de toată tăria voinței lor, oamenii păcătoși ar fi ieșit învingători dacă Dumnezeu nu i-ar fi lovit și nu le-ar fi limitat puterile și faima.

„Pun la cale nelegiuiri și zic: ‚Iată-ne gata, planul este făcut!‘ O prăpastie este înăuntrul și inima fiecăruia” (Psalmul 64:6).

Toate lucrurile sunt la locul lor, planul este bine creionat, iar sfaturile lor sunt adânci și secrete. Cine poate să îi mai împiedice din a împlini dorința inimilor lor?

„Dar Dumnezeu aruncă săgeți împotriva lor: deodată iată-i loviți. Limba lor le-a pricinuit căderea; și toți cei ce-i văd, clatină din cap” (Psalmul 64:7-8).

Dumnezeu se întâlnește cu ei, doborându-i pentru a-i împiedica să își pună planurile în aplicare. Dumnezeu îi tratează în felul acesta zi după zi, de-a lungul anului, lăsându-i controlat pradă păcatelor lor. Ei se laudă în toate zilele lor cu nelegiuirea pe care au comis-o, și devin foarte împovărați dacă nu pot să păcătuiască. Profetul ne spune că este „vai de cei ce cugetă nelegiuirea și făuresc rele în așternutul lor; când se crapă de ziuă o înfăptuiesc, dacă le stă în putere” (Mica 2:1). Dacă au puterea aceasta, vor încerca să își ducă la îndeplinire

planurile păcătoase. Prorocul afirmă: „Iată că în tine, toți voievozii lui Israel își întrebuițează puterea ca să verse sânge” (Ezechiel 22:6).

Iată care este măsura păcatelor și a puterii lor. Ei nu pot comite vreun lucru mai rău, ci doar continuă în păcatul lor. Înfrânarea lor ține de faptul că li s-a tăiat puterea. Trupurile lor nu le mai slujesc necurăției pe care și-o doreau, nici nu se mai pot folosi de mâinile lor pentru răzbunarea, violul și stricăciunile pe care le doresc, după cum nu se mai pot arunca în persecutarea celor sfinți, pentru că le lipsesc instrumentele.

Cu toate acestea, ei continuă să trăiască greu împovărați de păcatul conceput, fiind agitați și torturați de el în toate zilele vieții lor. De aceea, ei devin față de propriile persoane și față de ceilalți „ca marea înfuriată, care nu se poate liniști, și ale cărei ape aruncă afară noroi și mâl” (Isaia 57:20).

Este posibil ca, în anumite cazuri, în decursul unor ispite spontane sau a unor greșeli, Dumnezeu să împiedice producerea practică a păcatelor ce se găsesc în inimile lor. Avem un exemplu al acestui fel de a lucra al lui Dumnezeu, când Iosafat a hotărât să construiască vapoare și să le trimită la Ofir după aur. Dumnezeu a zdrobit vapoarele cu un vânt puternic, așa încât el să nu își

pună planurile în aplicare (v. 1 Împărați 22:48)²⁹. Totuși, felul în care Dumnezeu tratează aceeași problemă în cazul copiilor Lui nu se aseamănă cu felul în care El intervine în cazul altora, și aceasta din următoarele motive:

În primul rând, gândiți-vă la situația ispitelor deosebit de mari. Dacă cei necredincioși, ca urmare a forței ispitei și a vicleniei Satanei, sunt momiți și atrași departe de puterea legii harului, într-un fel sau altul, Dumnezeu le va slăbi puterile așa încât să nu mai poată face ce își plănuiseră.

Aceasta este modalitatea normală prin care Dumnezeu rezolvă problema în cazul oamenilor răi. Cârligul lui Dumnezeu se află în viețile lor zilnice, chiar dacă ei se luptă împotriva mâinii Lui care îi înfrânează: „Fiii tăi, leșinați, zăceau în toate colțurile ulițelor, ca cerbul într-un laț, plini de mânia Domnului, și de muștrarea Dumnezeului tău” (Isaia 51:20). Năvodul lui Dumnezeu cade asupra lor, așa încât sunt plini de furie pentru că nu pot duce la îndeplinire toată ticăloșia, după dorința lor.

În al doilea rând, Dumnezeu îi lasă pe copiii Lui să se lupte cu păcatele lor, care caută tot felul de modalități de a le împlini, însă adeseori eșuând în încercarea

²⁹ 1 Împărați 22:48 - „Iosafat a făcut corăbii din Tars ca să meargă la Ofir să aducă aur; dar nu s-au dus, căci corăbiile s-au sfărâmat la Ețion-Gheber”.

lor de a păcătui. Totuși, spre dezamăgirea lor momentană, El îi trezește punându-le în inimă gânduri cu privire la starea lor, arătându-le ce anume se apucaseră să facă, așa încât aceștia renunță la păcat încă din pânțele lui, făcând aceasta într-o mulțime de modalități, către care ne vom îndrepta atenția ceva mai târziu.

Lipsa de putere a unor oameni de a comite păcatele concepute în inimă conduce la o schimbare a inimii și la o îndepărtare de seducțiile păcatului.

[3] În providența Lui, Dumnezeu împiedică producerea păcatului conceput în inimă prin a Se împotrivi păcătoșilor folosind forțe exterioare.

El îi lasă în viață și le lasă puterea de a face ceea ce doresc, însă ridică o altă putere care îi înfrânează, îi forțează și îi condamnă.

Avem un astfel de exemplu în 1 Samuel 14:44-45³⁰. Saul jurase că Ionatan avea să moară și, atât cât ținea de el, era hotărât să îlucidă. Dar, imediat după exprimarea hotărârii lui Saul, Dumnezeu a stârnit duhul poporului, și aceștia au protestat împotriva mâniei și a

³⁰ 1 Samuel 14:44-45 – „Și Saul a zis: ‚Dumnezeu să Se poarte cu toată asprimea față de mine, dacă nu vei muri, Ionatane!’ Poporul i-a zis lui Saul: ‚Ce! Să moară Ionatan, el, care a făcut această mare izbăvire în Israel? Niciodată! Viu este Domnul, că un păr din capul lui nu va cădea la pământ, căci cu Dumnezeu a lucrat el în ziua aceasta’. Astfel poporul l-a scăpat pe Ionatan de la moarte”.

furiei lui Saul, așa încât Ionatan a fost scăpat. Puteți vedea și exemplul din 2 Cronici 26:16-20³¹, unde regele Ozia dorea să aducă personal o jertfă, lucru interzis de Lege. În acel caz, 80 de preoți i s-au împotrivit și l-au alungat din templu. Am putea să menționăm aici și ajutorul pe care Dumnezeu l-a dat spre eliberarea poporului Lui în fața persecutorilor acestuia. El a arătat mânia Lui împotriva înțelepților din Edom în felul următor:

„Oare, zice Domnul, nu îi voi pierde Eu în ziua aceea pe cei înțelepți din Edom, și priceperea din muntele lui Esau? Vitejii tăi, Temane, se vor înspăimânta, pentru ca toți cei din muntele lui Esau să piară în măcel” (Obadia 8-9).

Puteți citi și textul din Apocalipsa 12:16³², unde balaurul și cei care acționau la ordinele lui au încercat cu toată furia să distrugă Biserica. Apoi Dumnezeu a venit în ajutorul ei, deschizând pământul. Până și oameni din

³¹ 2 Cronici 26:16-20: „Dar când a ajuns puternic, inima i s-a înălțat și l-a dus la pieire. A păcătuit împotriva Domnului, Dumnezeului său, intrând în Templul Domnului ca să ardă tămâie pe altarul tămâierii. Preotul Azaria a intrat după el, cu optzeci de preoți ai Domnului, oameni de inimă, care s-au împotrivit împăratului Ozia, și i-au zis: ‚N-ai drept, Ozia, să aduci tămâie Domnului! Dreptul acesta îl au preoții, fiii lui Aaron, care au fost sfințiți ca s-o aducă. Ieși din sfântul locaș, căci faci un păcat! Și lucrul acesta nu-ți va face cinste înaintea Domnului Dumnezeu’. Ozia s-a mâniat. În mână avea o cădelniță. Și cum s-a mâniat pe preoți, i-a izbucnit lepra pe frunte, în fața preoților, în Casa Domnului, lângă altarul tămâierii. Marele preot Azaria și toți preoții și-au îndreptat privirile spre el, și iată că era plin de lepră pe frunte. L-au scos repede afară, și el însuși s-a grăbit să iasă, pentru că Domnul îl lovise”.

³² Apocalipsa 12:16 – „Dar pământul i-a dat ajutor femeii. Pământul și-a deschis gura și a înghițit râul, pe care-l aruncase balaurul din gură”.

lume, care nu aveau legătură directă cu planurile Sata-nei, au împiedicat împlinirea lor prin opoziția pe care au manifestat-o față de el. Un exemplu de acest fel se găsește în Osea 2:6-7, unde Dumnezeu Și-a confruntat poporul necredincios³³. Ei umblau după nelegiuirile lor, alergând după „ibovnicii” sau idolatrii lor. Dumnezeu i-a lăsat pentru o vreme să acționeze în nebunia lor, însă a pus un zid în jurul lor pentru a le împiedica planurile și poftele.

[4] Dumnezeu împiedică punerea în practică a păcatelor concepute în inimă prin a îndepărta obiectele lor. Un exemplu izbitor al acestei lucrări a providenței lui Dumnezeu se găsește în Faptele Apostolilor 12:1-11³⁴.

³³ Osea 2:6-7 – „De aceea iată, îi voi astupa drumul cu spini, i-l voi astupa cu un zid, ca să nu-și mai afle cărările. Va alerga după ibovnicii ei, dar nu-i va ajunge; îi va căuta, dar nu-i va găsi. Apoi va zice: ‚Hai să mă întorc iarăși la bărbatul meu cel dintâi, căci eram mai fericită atunci decât acum!’”

³⁴ Faptele Apostolilor 12:1-11 – „Cam pe aceeași vreme, împăratul Irod a pus mâinile pe unii din Biserică, pentru ca să-i chinuiască; și l-a ucis cu sabia pe Iacov, fratele lui Ioan. Când a văzut că lucrul acesta le place Iudeilor, a mai pus mâna și pe Petru. Erau zilele praznicului Azimilor. După ce l-a prins și l-a băgat în temniță, l-a pus sub paza a patru cete de câte patru ostași, cu gând ca după Paște să-l scoată înaintea norodului. Deci Petru era păzit în temniță, și Biserica nu înceta să înalțe rugăciuni către Dumnezeu pentru el. În noaptea zilei când avea de gând Irod să-l înfățișeze la judecată, Petru dormea între doi ostași, legat de mâini cu două lanțuri; și niște păzitori păzeau temnița la ușă. Și iată, un înger al Domnului a stat lângă el pe neașteptate, și o lumină a strălucit în temniță. Îngerul l-a deșteptat pe Petru, lovindu-l în coastă, și i-a zis: ‚Scoală-te, iute!’ Lanțurile i-au căzut jos de pe mâini. Apoi îngerul i-a zis: ‚Încinge-te și leagă-ți încălțările. Și el a făcut așa. Îngerul i-a mai zis: ‚Îmbracă-te în haină, și vino după mine’. Petru a ieșit afară, și a mers după el, fără să știe dacă ce făcea îngerul este adevărat. I se părea că are o vedenie. După ce au trecut de straja întâia și a doua, au ajuns la poarta de fier, care dă în cetate, și ea li s-a

Sosise ziua când Irod credea că îl va putea executa pe Petru, care era închis în temniță, dar Dumnezeu a trimis un înger pentru a-l scoate din cătușele sale. În același fel, Mântuitorul însuși a fost scos din asaltul ucigaș al evreilor înainte să Îi vină ceasul (v. Ioan 8:59 și 10:39)³⁵.

Istoria este plină de situații asemănătoare. Ușile închisorilor au fost deschise și ființe sărmene ce fuseseră alese să moară au fost frecvent salvate din ghearele morții.

În lume, acolo unde bărbații și femeile fuseseră hotărâți să comită adulter, păcatul unuia este adesea împiedicat și oprit prin îndepărtarea sau moartea celuilalt. În Apocalipsa 12:14, Bisericii ilustrată acolo prin femeie i-au fost date aripi care au purtat-o în pustie, dezarmându-l și dezamăgindu-l astfel pe diavolul în furia lui³⁶.

[5] Dumnezeu înfrânează păcatul printr-o abatere a gândurilor oamenilor care l-au conceput în inimile lor. În Geneza 37:24, frații lui Iosif l-au aruncat pe acesta

deschis singură; au ieșit, și au trecut într-o uliță. Îndată, îngerul a plecat de lângă el. Când și-a venit Petru în fire, a zis: „Acum văd cu adevărat că Domnul l-a trimis pe îngerul Său, și m-a scăpat din mâna lui Irod și de la tot ce aștepta poporul Iudeu”.

³⁵ Ioan 8:59; 10:39 – „La auzul acestor vorbe, au luat pietre ca să arunce în El. Dar Isus S-a ascuns, și a ieșit din Templu, trecând prin mijlocul lor. Și așa a plecat din Templu... La auzul acestor vorbe, căutau iarăși să-L prindă; dar El a scăpat din mâinile lor”.

³⁶ Apocalipsa 12:14 – „Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, ca să zboare cu ele în pustie, în locul ei unde este hrănită o vreme, vremi, și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui”.

într-o groapă cu intenția de a-l înfometa până la moarte³⁷. În timp ce se aflau acolo, satisfăcuți de ceea ce făcuseră, Dumnezeu a trimis un grup de negustori, lucru care le-a abătut gândurile de la uciderea fratelui lor, hotărându-se ca, în loc să îl omoare, să îl vândă (v. 25-27)³⁸.

Cunoaștem finalul acestei întâmplări, așa că ne putem imagina cum au ajuns ei sub influența sfatului suveran și infinit de înțelept al lui Dumnezeu.

Tot așa, când Saul l-a vânat pe David și era gata să îl distrugă, Dumnezeu i-a agitat pe filistenii, stârnindu-i să invadeze țara, ceea ce i-a abătut gândurile lui Saul și l-a determinat să acționeze diferit (v. 1 Samuel 23:27)³⁹.

Acestea sunt doar câteva exemple ale felului în care Dumnezeu a găsit de cuviință să împiedice producerea păcatului care se născuse în inima unor oameni, prin a Se ridica împotriva lor și prin a lucra, în providența Lui, împotriva puterii păcătoșilor.

³⁷ Geneza 37:24 – „L-au luat și l-au aruncat în groapă. Groapa aceasta era goală: nu era apă în ea”.

³⁸ Geneza 37:25-27 – „Apoi au șezut să mănânce. Ridicându-și ochii, au văzut o ceată de Ismaeliți venind din Galaad; cămilele lor erau încărcate cu tămâie, cu leac alinător și smirna, pe care le duceau în Egipt. Atunci Iuda le-a zis fraților săi: „Ce vom câștiga să-l ucidem pe fratele nostru și să-i ascundem sângele? Veniți mai bine să-l vindem Ismaeliților, și să nu punem mâna pe el, căci este fratele nostru, carne din carnea noastră”. Și frații lui l-au ascultat”.

³⁹ 1 Samuel 23:27 – „un sol a venit și i-a spus lui Saul: „Grăbește-te să vii, căci au năvălit Filistenii în țară”.

AVANTAJELE PENTRU CREDINȚĂ ȘI BISERICĂ

Haideți acum să aruncăm o privire scurtă asupra avantajelor deosebite pentru credință și pentru Biserică, avantaje pe care Dumnezeu le creează în felul acesta.

În primul rând, această lucrare a lui Dumnezeu ne oferă o ușă deschisă către înțelegerea providenței lui Dumnezeu, care trebuie adorat întotdeauna. Există multe căi, asemenea celor descrise mai sus, care pot să împiedice producerea și revărsarea păcatului în lume. Dumnezeu este Cel care creează bariere și care închide stăvilarele corupției omului așa încât acestea să nu se reverse într-un potop de spurcăciuni, copleșind creația prin anarhie și confuzie. Așa cum era situația în zilele din vechime, așa vedem că este și în zilele noastre: „toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (Geneza 6:5). Faptul că pământul nu este plin ochi de violență și răutate, cum era înainte de Potop, se datorează mâinii puternice a lui Dumnezeu, care lucrează hotărâtor în împiedicarea păcatului. Este un lucru minunat că nu toate străzile și nu toate locurile sunt pline de violență, sânge, violuri, necurății și orice răutate care poate să se nască în inima omului.

O, frumusețea infinită a înțelepciunii și providenței divine în guvernarea acestei lumi!

Păstrarea zilnică a lumii noastre nu necesită nimic altceva decât puterea și înțelepciunea care au acționat în ziua creației.

În al doilea rând, dacă privim la preocupările noastre, ele ne vor forța într-o modalitate specială să adorăm înțelepciunea și puterea providenței lui Dumnezeu, manifestate prin împiedicarea progresului păcatului născut în inimile oamenilor. Faptul că trăim în pace și liniște în casele noastre și că ne putem odihni în paturile noastre, faptul că putem duce o viață liniștită – toate țin de acest adevăr. Ce om n-ar fi pângărit sau distrus, ce casă nu ar fi demolată, și cine ar fi acea persoană al cărei sânge să nu curgă, dacă oamenii răi ar putea dispune liber de toată puterea lor spre punerea în aplicare a tuturor păcatelor pe care inimile lor le-au zămislit? Pierzarea noastră ar fi avut loc deja de o mie de ori. Suntem, așadar, îndatorați providenței lui Dumnezeu pentru că El împiedică păcatul care ne-ar distruge în mod cert viețile, familiile, averile, libertățile și orice alt lucru ne este drag. Putem spune aceasta, așa cum s-a exprimat psalmistul:

„Sufletul meu este între niște lei: stau culcat în mijlocul unor oameni care varsă flăcări, în mijlocul unor oameni ai căror dinți sunt sulițe și săgeți, și a căror limbă este o sabie ascuțită” (Psalmul 57:4).

Și care este eliberarea despre care se vorbește aici?

„Dumnezeule, zdrobește-le dinții din gură! Smulge, Doamne, măselele acestor pui de lei” (Psalmul 58:6).

El împiedică acest foc așa încât să nu mistuie totul, sau îl stinge când este pe punctul de a izbucni. El le frânge săgețile și sulițele, așa încât să nu fim răniți de ele. Pe unii dintre cei răi, El îi aruncă în propriile gropi și în propriile planuri distrugătoare. Pe alții, El îi lipsește de puterea lor sau de instrumentele fără de care nu pot merge înainte. În cazul altora, El le taie drumul așa încât să nu mai poată avea oportunitățile pe care și le-au dorit, sau îi abate către alte obiecte ale poftelor lor. Foarte adesea, El îi determină pe cei răi să se întoarcă unul împotriva altuia. De aceea, putem spune alături de psalmist:

„Cât de multe sunt lucrările Tale, Doamne! Tu pe toate le-ai făcut cu înțelepciune, și pământul este plin de făpturile [bogățiile] Tale” (Psalmul 104:24).

Tot astfel, putem afirma alături de profet:

„Cine este înțelept, să ia seama la aceste lucruri! Cine este priceput, să le înțeleagă! Căci căile Domnului sunt drepte; și cei dreți umblă pe ele, dar cei răzvrățiți cad pe ele” (Osea 14:9).

În al treilea rând, dacă acestea sunt căile prin care Dumnezeu împiedică progresia păcatului ce se naște în inimile oamenilor răi, putem vedea clar cât de ticăloasă este starea lor și în ce chinuri perpetue își petrec zilele. Ei sunt într-adevăr asemenea unei mări tulburate, care nu se poate odihni. Atunci când încearcă să îi oprească pe alții de la experimentarea păcii, ei înșiși nu au parte de pace.

Principiul păcatului interior ajunge să nu mai fie slăbit sau împiedicat în ei, iar dorința de a păcătuți nu le este îndepărtată. Ei poartă în sine un pântece de păcat care este capabil să zămislească monștri în orice clipă. Da, ei își forjează continuu nebunia în fiecare clipă a zilei. Ei plănuiesc întotdeauna cum să își satisfacă o poftă sau alta. Ei devorează fie prin răutate și răzbunare, fie prin necurăția lor, călcându-i în picioare pe alții în ambiția lor sau bălăcărindu-se în lăcomie, și toate acestea stau înaintea lor. Multe dintre păcatele și nebuniile lor li se nasc în dureri. Totuși, zi după zi, Dumnezeu îi umple de dezamăgire și le pecetluiește pântecelul de păcat. Unii sunt plini de ură față de poporul lui Dumnezeu în toate zilele vieții lor, dar nu primesc niciodată măcar o oportunitate de a-și exprima acea mânie.

Iată cum îi descrie David:

„Se întorc în fiecare seară, urlă ca niște câini și dau ocol cetății. Da, din gura lor țâșnește răul, pe buzele lor sunt săbii; căci zic: ‚Cine aude?’” (Psalmul 59:6-7).

Totuși, ei nu sunt în măsură să își împlinească planurile. Ce torturi îndură aceste sărmane creaturi! Invidia, răutatea, mânia, răzbunarea și toate aceste răutăți le străpung inimile prin faptul că nu le pot împlini. Dar apoi, când Dumnezeu pune la lucru providența Lui înțeleaptă în împiedicarea puterii lor sau prin a li se opune cu o forță deosebită, El îi lovește în păcatele lor și îi trimite în mormintele lor plini de planurile nelegiuirilor lor. Alții nu se grăbesc la fel când sunt ispitiți de puterea poftelor pe care nu sunt în măsură să le satisfacă. Totuși, ei simt acut insatisfacție, zi după zi. Dacă le ies planurile, devin mai răi și mai drăcești decât înainte. Dacă nu, se umplu de dezgust și nemulțumire.

Iată soarta celor care nu-L cunosc pe Domnul și nici puterea harului Său. Nu invidiați starea celor răi. Disprețuiți spectacolul lor spoit pe dinafară, căci inimile lor sunt pline de anxietate, necaz și tulburare.

În al patrulea rând, puteți vedea stăvilarele poftelor oamenilor revărsându-se asupra Bisericii și asupra tuturor lucrurilor ei, și vă întrebați cum de astfel de lucruri par să iasă învingătoare? Sfinții lui Dumnezeu nu ar trebui să cadă pradă disperării. Domnul are multe

modalități minunate și puternice de a distruge planurile celor răi, dându-le sâni sterpi și făcându-i să își avorteze planurile încă din pânțele. El poate să le oprească furia oricând dorește. Psalmistul spunea: „omul Te laudă chiar și în mânia lui, când Te îmbraci cu toată urgia Ta” (Psalmul 76:10). Cu cât mai mare este mânia lor, cu atât mai multă laudă vine asupra Aceluia care confruntă acea mânie cu o putere mai mare decât puterea combinată a tuturor creaturilor păcătoase, înfrânând până și cel mai neînsemnat strop de mânie pe care acestea au conceput-o. „El frânge mândria domnitorilor, El este înfricoșat pentru împărații pământului” (v. 12).

Pe unii, El îi va lovi și îi va distruge, pe alții îi va înfricoșa, împiedicând astfel manifestarea răcnetelor lor. El îi poate lovi în cap și le poate zdrobi dinții, legând în lanțuri mânia lor. Cine I se poate împotrivi?

În al cincilea rând, cei care au beneficiat în vreun fel de căile deja menționate știu cu siguranță cui datorează ocrotirea lor și nu privesc la aceste lucruri ca fiind ceva neobișnuit. Când concepi păcatul în inima ta, îți slăbește Dumnezeu puterea de a păcătuți, îți refuză oportunitatea de a practica păcatul, îndepărtează obiectul poftii tale sau abate gândurile tale către alte lucruri? Dacă vreunul dintre aceste lucruri se petrece, pot ști sigur că ai primit îndurare. Chiar dacă Dumnezeu poate

să nu lucreze întotdeauna în providența Lui într-o modalitate care este o expresie a legământului harului, totuși, în felul Lui de a lucra se găsește întotdeauna îndurare, având în ea un indiciu al Autorului acelei lucrări de înfrânare a păcatului. Dacă Dumnezeu nu se ocupa de tine în felul acesta, până acum ai fi ajuns un subiect de groază pentru propria persoană, o rușine pentru familia ta și te-ai fi aflat sub pedeapsa vreunor păcate notorii pe care le-ai fi conceput și înfăptuit în viața ta. Dincolo de aceasta, există și o vinovăție suplimentară legată de păcatul care este produs în faptă, mai mult decât înțelegem noi prin vinovăția atribuită la concepția lui. Se poate ca alții să fi fost ruinați prin lucruri asemănătoare sau atrași într-o tovărășie cu păcatul, aduși astfel la pierzare veșnică, pe când, în cazul tău, toate acestea sunt prevenite prin providența lui Dumnezeu. Veșnicia va fi martoră a faptului că există ceva special legat de îndurarea ce se găsește în acțiunile providenței lui Dumnezeu.

De aceea, nu trebuie să privești la aceste acțiuni ale Lui ca la un accident. Mâna lui Dumnezeu se află la lucru, o mână îndurătoare, dacă nu este disprețuită. Așadar, poți ști că, prin acest act, Dumnezeu le face bine oamenilor, adică ție și altora, lumea este un loc mai bun și tu nu ești atât de rău pe cât ai putea fi.

În al șaselea rând, putem vedea din acest lucru utilitatea deosebită a autorităților din această lume, care sunt lăsate prin rânduiala specială a lui Dumnezeu. Între multe alte lucruri, autoritățile civile au rolul special dat de providența sfântă a lui Dumnezeu de a împiedica punerea în practică a păcatelor din inimile oamenilor prin frica de lege, care ridică sabia. Dumnezeu aduce frică în inimile oamenilor prin acest mijloc, și veți putea găsi menționat acest aspect în Romani 13:3-4:

„Dregătorii nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei dar să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele, și vei avea laudă de la ea. El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar, dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune și să îl pedepsească pe cel ce face rău”.

Prin frică și groază, autoritățile civile închid pân-tecele de păcat oprind și prevenind revărsarea păcatului din acesta. Pe vremea când nu era niciun împărat în Israel și nimeni care să mustre poporul, oamenilor nu le era frică de nimeni, așa că existau multe conflicte între ei, așa cum puteți observa în ultimele capitole ale cărții Judecători. Cele mai mari îndurări și binecuvântări din această lume, dincolo de Evanghelie și legământul harului, sunt revărsate către noi prin acest instrument. Fără îndoială, aceasta este lucrarea adecvată a

magistraților, anume să trudească, în providența lui Dumnezeu, la împiedicarea producerii păcatelor zămislite în inimile oamenilor.

Așadar, aceste lucruri acționează astfel încât Dumnezeu, în providența Lui, previne producerea păcatului prin ridicarea de obstacole în calea păcătoșilor. Totuși, chiar și așa, păcatul nu este distrus, ci doar oprit în pânțece.

Oamenii nu sunt împovărați de păcat, iar inimile și conștiințele lor nu sunt străpunse de vinovăția lui. Ei rămân copleșiți de puterea lui, dar nu sunt în măsură să o satisfacă sau să o stăpânească.

LUCRAREA LUI DUMNEZEU ASUPRA VOINȚEI PĂCĂTOSULUI

Dumnezeu împiedică producerea păcatului conceput în inimă prin a lucra în voința păcătoșului, făcând astfel ca păcatul să se topească în pânțece. Există două căi prin care Dumnezeu previne producerea păcatului conceput în inimă, prin lucrarea asupra voinței păcătoșului: prin harul Lui restrictiv, care înfrânează, și prin harul Lui înnoitor.

Dumnezeu lucrează uneori prin harul care înfrânează, alteori prin harul care înnoiește. Primul dintre

acestea se găsește în mod obișnuit deopotrivă în cei regenerați și cei neregenerați, în timp ce cel de-al doilea este specific celor credincioși. Există o diversitate de căi prin care Dumnezeu lucrează în ambele modalități.

Lucrarea harului restrictiv asupra voinței păcătosului

Dumnezeu lucrează prin harul Lui restrictiv folosind anumite săgeți ale convingerii specifice ațintite asupra inimii și conștiinței păcătosului cu privire la un păcat anume care a fost zămislit în inima acestuia. Această lucrare a lui Dumnezeu zguduie și schimbă mintea în legătură cu lucrul care a captivat-o. În consecință, mâinile îi cad jos, iar armele poftei sale se predau. În felul acesta, păcatul plănuit este abandonat. Felul în care Dumnezeu împlinește această lucrare – prin atingeri, lovituri și mustrări urgente ale Duhului sau prin raționamente, argumente și tulburări ale conștiințelor oamenilor – ne este necunoscut. Așa cum am spus mai devreme, această lucrare este făcută într-o varietate de căi. Felul în care ea se petrece este însă dincolo de abilitatea noastră de a o descrie (v. Iov 9:10; Romani 11:33)⁴⁰. Oricare ar fi lumina ce poate fi aruncată asupra acestui subiect, ea trebuie să izvorască din Scriptură, sursa de unde extragem tot ceea

⁴⁰ Iov 9:10 – „El face lucruri mari și nepătrunse, minuni fără număr”. Romani 11:33 – „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!”

ce trebuie să spunem despre felul de acțiune al lui Dumnezeu.

Putem să privim la lucrarea lui Dumnezeu în cazul lui Esau și Iacov. Esau s-a gândit îndelung la uciderea fratelui său și și-a păstrat hotărârea de a-l ucide, ca un păcătos înverșunat (v. Geneza 27:41)⁴¹. Când a sosit prima oportunitate, el s-a ridicat pentru a da curs mâniei sale intenționate, iar Iacov a concluzionat că fratele lui avea de gând „să lovească pe mame și pe copii” (Geneza 32:11). O oportunitate s-a ivit înaintea acestui om păcătos și rău, așa încât el avea acum ocazia să ducă până la capăt păcatul care pe care îl născuse și hrănise în inima lui vreme de 20 de ani. Acum avea puterea deplină de a-și împlini planul.

În mijlocul acestor evenimente, Dumnezeu a pătruns în inima lui pe neștiute și, prin lucrarea eficace a Duhului și puterii Sale, l-a abătut de la planul său, făcând ca păcatul pe care el l-a hrănit în inimă să se topească. Rezultatul a fost că Esau a căzut pe gâtul aceluia pe care dorea să îlucidă! Într-o situație asemănătoare, chiar dacă detaliile sunt specifice, vedem felul în care Dumnezeu a lucrat în sirianul Laban în relație cu fratele

⁴¹ Geneza 27:41 – „Esau a prins ură pe Iacov, din pricina binecuvântării cu care-l binecuvântase tatăl său. Și Esau zicea în inima sa: ‚Zilele de bocet pentru tatăl meu sunt aproape, și apoi am să-lucid pe fratele meu Iacov’”.

său Iacov (Geneza 31:24)⁴². Printr-un vis, adică o vedenie de noapte, Dumnezeu l-a oprit să-i vorbească aspru. Același lucru îl citim în Mica 2:1⁴³. Răul pe care aceștia îl gândiseră în paturile lor, intenționau să îl pună în aplicare în zorii zilei. Dumnezeu a intervenit printr-un vis și a îndepărtat păcatul (v. și Iov 33:15-17)⁴⁴.

În același fel, citim următoarele despre felul cum Dumnezeu a lucrat în poporul Său: „El a stârnit pentru ei mila tuturor celor ce îi țineau prinși de război” (Psalmul 106:46). De regulă, oamenii îi tratează cu asprime pe cei pe care îi iau captivi în vreme de război. Aici, însă, Dumnezeu a schimbat inimile oamenilor cu privire la starea prinșilor de război. În felul acesta, Dumnezeu previne zi de zi nașterea unei lumi de păcat. El ascute săgețile convingerii în duhurile oamenilor pentru a le schimba starea. Inimile lor nu sunt schimbate în ceea ce privește păcatul lor, dar mințile sunt mereu orientate cu privire la anumite păcate. Am putea spune că acești oameni sparg vasul pe care l-au confecționat, îndreptându-și atenția către altcineva! Acum, că am observat

⁴² Geneza 31:24 – „Dar Dumnezeu S-a arătat noaptea în vis lui Laban, Arameul, și i-a zis: „Ferește-te să îi spui o vorbă rea lui Iacov!”

⁴³ Mica 2:1 – „Vai de cei ce cugetă nelegiuirea și făuresc rele în așternutul lor; când se crapă de ziuă o înfăptuiesc, dacă le stă în putere”.

⁴⁴ Iov 33:15 – „El vorbește prin visuri, prin vedenii de noapte, când oamenii sunt cufundați într-un somn adânc, când dorm în patul lor. Atunci El le dă înștiințări, și le întipărește învățăturile Lui, ca să îl abată pe om de la rău și să-l ferească de mândrie”.

câte ceva din căile prin care Dumnezeu face această lucrare, trebuie să luăm în considerare următoarele aspecte:

În primul rând, trebuie să observăm că mijlocul prin care Dumnezeu se folosește de harul restrictiv pentru a împiedica producerea păcatului ține de anumite argumente și motivații pe care le pune în mintea păcătosului. Prin acestea, omul este convins să renunțe la planurile sale și își schimbă gândurile cu privire la păcatul pe care îl gândise. În mintea lui îi sunt prezentate motivele care stau împotriva înfăptuirii aceluși păcat, motive care îl constrâng să renunțe atât la planurile cât și la obiectivele sale. Aceasta este calea obișnuită prin care lucrează harul restrictiv – prin argumente și motive care împiedică producerea practică a păcatului din inimă.

În al doilea rând, trebuie să observăm că argumentele și motivele, în ele însele, nu sunt suficiente pentru a împiedica sau opri vreun plan de a păcătuți sau pentru a face așa încât păcatul conceput în inimă să fie abandonat, atâta vreme cât păcătosul are puterea și oportunitatea de a-l pune în practică. Argumentele, în ele însele, nu sunt echivalentul harului restrictiv, căci, dacă așa ar sta lucrurile, administrarea și comunicarea harului, ca atare, ar fi lăsată la îndemâna fiecărui om despre care ar

trebui să credem că este capabil să producă gânduri utile împotriva păcatului. De aceea, nimic legat de har, ba chiar de harul comun, nu le este de vreun folos acelor care pier, cu excepția situației în care harul produce o schimbare de la Dumnezeu. Prin puterea Duhului Sfânt, Dumnezeu folosește argumente eficace și puternice, transformându-le într-un act al harului, în vreme ce, prin natura lor, ele n-ar fi decât niște simple argumente. Lucrarea Duhului Sfânt, pe care Domnul Îl trimite să însoțească aceste convingeri și motivații, este ceea ce dă forță lucrării pe care noi o denumim „harul restrictiv”.

Dacă acceptați aceste lucruri ca prezumții ale discuției noastre, putem continua acum să analizăm câteva dintre argumentele care duc la împiedicarea producerii păcatului din inimă.

În primul rând, Dumnezeu oprește mulți oameni de pe căile lor către producerea păcatului, folosindu-se de un argument preluat din dificultatea, dacă nu chiar din imposibilitatea de a face ceea ce ei își doresc. Ei se gândesc cum să facă acel lucru, dar Dumnezeu pune o piedică și un zid în jurul lor, așa încât simt că le-ar fi prea greu să realizeze ceea ce își doresc, așa că ar fi mai bine să își abandoneze gândurile. De exemplu, Irod l-ar fi omorât de prima dată pe Ioan Botezătorul, ca urmare a provocării predicării sale, dar s-a temut de mulțime,

pentru că aceștia îl recunoșteau ca profet (v. Matei 14:5). El concepuse crima în mintea sa și era liber să o înfăptuiască, dar Dumnezeu a ridicat aceste gânduri în inima lui: „Dacă îlucid, oamenii vor stârni o revoltă în apărarea lui. Este prea respectat de oameni, iar răscoala lor mă va costa viața sau împărăția”. El s-a temut de oameni și nu a îndrăznit să continue cu lucrul rău pe care îl concepuse în inima lui, și asta din cauza dificultăților pe care le-a prevăzut pe cale. Iar Dumnezeu s-a folosit de acest argument, care a fost foarte eficient în acel moment.

Noi știm că oamenii își pot asuma cele mai mari riscuri pentru a-și satisface poftele, așa cum a făcut Irod ceva mai târziu. Fariseii erau în aceeași situație:

„Drept răspuns, Isus le-a zis: ‚Vă voi pune și Eu o întrebare; și dacă-Mi veți răspunde la ea, vă voi spune și Eu cu ce putere fac aceste lucruri. Botezul lui Ioan de unde venea? Din cer, sau de la oameni?’ Dar ei vorbeau între ei și ziceau: ‚Dacă vom răspunde: ‚Din cer’, ne va spune: ‚Atunci de ce nu l-ați crezut?’ Și dacă vom răspunde: ‚De la oameni’, ne temem de norod, pentru că toți îl socotesc pe Ioan drept proroc’. Atunci I-au răspuns lui Isus: ‚Nu știm!’ Și El, la rândul Lui, le-a zis: ‚Nici Eu nu vă voi spune cu ce putere fac aceste lucruri!’” (Matei 21:24-27).

Acești oameni disprețuiau lucrarea lui Ioan, dar, de frica oamenilor, nu îndrăzneau să spună acest lucru. Veți

citi în versetele 45-46 din același capitol că, fiind sub influența aceluiași argument, s-au înfrânat de lauciderea Mântuitorului nostru, Domnul Isus Hristos, care îi provocase mult printr-o pildă care vorbea despre ei: „După ce au auzit pildele Lui, preoții cei mai de seamă și Fariseii au înțeles că Isus vorbește despre ei, și căutau să-L prindă; dar se temeau de noroade, pentru că ele îl socoteau drept proroc”. Ei nu au îndrăznit să Îlucidă pentru că se temeau de o revoltă a poporului, văzând că Ioan fusese considerat ca profet și că oamenii Îl ascultau pe Hristos cu bucurie (Marcu 12:37)⁴⁵.

Astfel, Dumnezeu copleșește inimile unui număr foarte mare de oameni din lume, și face acest lucru zilnic, determinându-i să renunțe la încercările lor de a pune în practică păcatele pe care le-au zămislit în propriile inimi. Fără îndoială, în cazul în care ei ar încerca să facă acest lucru, li se va părea imposibil să realizeze ce și-au propus, tocmai din cauza dificultăților care le stau în cale. Mare parte a păcii din această lume este datorată lucrării puternice a Duhului Sfânt în inimile oamenilor. Multe curvii, violuri și crime sunt împiedicate prin lucrarea Lui. Oamenii ar comite păcate extrem de grave zi după zi dacă nu li s-ar părea imposibil să le facă.

⁴⁵ Marcu 12:37 – „gloata cea mare Îl asculta cu plăcere”.

În al doilea rând, Dumnezeu folosește un argument preluat din *ab incommodo*, adică din inconveniențele, relele și necazurile care vin asupra oamenilor atunci când caută să păcătuiască. Când încearcă să facă ceea ce își propun, le stă în cale un neajuns sau altul, un necaz, un lucru rău, un lucru din viața temporară sau din veșnicie.

În mâna Duhului lui Dumnezeu, acest argument constituie o forță deosebită prin care El construiește baraje care li se împotrivesc poftelor oamenilor. Această lucrare previne dezordinea și confuzia care fură din frumusețea a ceea ce rămâne din lucrările mâinilor lui Dumnezeu. Pavel statuează argumentul acesta în *Romani 2:14-15*:

„Când Neamurile, măcar că n-au lege, fac din fire lucrurile Legii, prin aceasta ei, care n-au o lege, își sunt singuri lege; și ei dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor; fiindcă despre lucrarea aceasta mărturisesc cugetul lor și gândurile lor, care sau se învinovătesc sau se dezvinovătesc între ele”.

Dacă se poate spune despre cineva din lume că se dedică umblării și împlinirii tuturor păcatelor pe care poftele lor le pot concepe, atunci avem de-a face cu cei care sunt lipsiți de Legea lui Dumnezeu și care nu știu că Legea îi denunță pentru răutatea lor. Apostolul spune

că, deși nu sunt în posesia Legii, acești oameni demonstrează lucrarea eficace a ei. Ei fac multe lucruri pe care Legea le poruncește și se abțin de la multe lucruri pe care ea le interzice, demonstrând în felul acesta puterea și lucrarea ei. Dar cum se face că lucrurile stau așa? Simplu, prin gândurile lor, care îi acuză sau îi scuză. Motivele și argumentele care se luptă în conștiințele lor în legătură cu păcatul și consecințele acestuia dau naștere unei astfel de lucrări. Acestea îi conving să se abțină de la multe lucruri pe care inimile lor le-ar face fără opreliște. Conștiința este ca un fel de judecată preliminară a omului de către propria persoană, ceva care anunță judecata lui viitoare înaintea lui Dumnezeu. În felul acesta a fost oprit Felix din dorința lui de a păcătuia atunci când a tremurat în fața predicării de către Pavel a neprihănirii și judecății viitoare (Faptele Apostolilor 24:25)⁴⁶. Iov ne spune că, atunci când ne gândim la pedeapsa pe care Dumnezeu ne-o poate da, acest lucru are o influență puternică asupra minților noastre, împiedicându-ne să păcătuiim: „Făcusem un legământ cu ochii mei, și nu mi-aș fi oprit privirile asupra unei fecioare. Dar ce soartă mi-a păstrat Dumnezeu de sus? Ce moștenire mi-a trimis Cel Atotputernic din ceruri? Pieirea nu-i oare pentru cel

⁴⁶ Faptele Apostolilor 24:25 - „Dar, pe când vorbea Pavel despre neprihănire, despre înfrânare și despre judecata viitoare, Felix, îngrozit, a zis: „De astădată, du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema”.

rău, și nenorocirea pentru cei ce fac fărădelege?” (Iov 31:1-3). Am scris anterior despre felul în care Dumnezeu folosește această lucrare în legătură cu poporul Său, atunci când aceștia au frânt funiile dragostei sale și au aruncat pentru o vreme jugul harului său.

În al treilea rând, Dumnezeu face aceeași lucrare prin a produce un argument eficient de tipul *ab inutili*, argument care vorbește despre inutilitatea lucrului dorit. În felul acesta, frații l-au scutit pe Iosif, lucru care i-a oprit din a-l ucide (v. Geneza 37:26-27). „Ce vom câștiga”, au spus ei, „să îl ucidem pe fratele nostru și să îi ascundem sângele?” În fapt, ei spuneau că nu vor câștiga nimic prin uciderea lui, căci nu avea să le aducă nici satisfacție și nici vreun avantaj. Felurile în care Dumnezeu împiedică păcatul ce s-a născut în inimă și izvoarele acestor argumente sunt atât de multe și de variate, încât este imposibil să le enumerăm aici pe toate. Nu există nimic din prezent sau din viitor, nimic care să țină de această viață sau de cealaltă, nimic de dorit sau de respins, nimic bun sau rău, care n-ar putea fi folosit ca teme al unui argument prin care păcatul să fie împiedicat, la un anumit moment sau altul.

În al patrulea rând, Dumnezeu împlinește lucrarea Sa de împiedicare a păcatului prin argumente preluate *ab honesto*, din ceea ce este bun și cinstit, din ceea

ce este plăcut, vrednic de laudă și acceptabil. Aceasta este calea înaltă pe care El umblă cu sfinții aflați în ispită sau în momentul concepției păcatelor lor. El aduce în mod eficace în mințile lor gânduri despre toate acele izvoare și motive care îi îndeamnă în ascultare, gânduri care se găsesc și sunt propuse în Evanghelie, unele la un anumit moment, altele la un altul. El le reamintește acestora de dragostea, îndurarea și blândețea Lui, de dragostea Lui veșnică și de roadele acesteia, la care au fost făcuți părtași. Le reamintește de sângele Fiului Său, de cruce și suferințele Lui, și de lucrarea mijlocirii făcută de El. Dumnezeu le reamintește de responsabilitatea inimilor lor, în lumina dragostei Lui, a cinstei și Numelui Său. El le reamintește de dragostea Duhului și de toate mângâierile suave pe care le-au experimentat deja, ca și de privilegiile care le-au fost încredințate. Le reamintește de Evanghelie, de frumusețea și gloria ei, așa cum a fost descoperită în sufletele lor. Le reamintește de excelența și aspectul plăcut al ascultării, și despre împlinirea responsabilităților pe care le datorăm lui Dumnezeu – despre acea pace, liniște și serenitate a minții de care s-au bucurat până acum.

Pe de altă parte, El le reamintește de provocarea păcatului când ei își spun în inimile lor: „Nu voi face acel lucru abominabil pe care sufletul meu îl urăște”. El le

reamintește de rănilile pe care I le-au făcut Domnul lui Isus Hristos și de ocară adusă Numelui Lui. Le reamintește de întristarea Duhului Sfânt, în care ei sunt pecetluiți pentru ziua răscumpărării. El le reamintește de faptul că au pângărit locuința Lui. Le reamintește de ocară, dezonoarea și scandalul pe care îl aduc asupra Evangheliei și a mărturiei ei. Le reamintește de terori, întunericul, rănilile și lipsa păcii pe care le pot aduce asupra sufletelor lor.

Prin aceste lucruri și prin considerații asemănătoare, Dumnezeu atacă legea păcatului în inimă, așa încât ea să nu treacă la producerea răului pe care l-a conceput. Aș putea să vă dau multe alte exemple din Scriptură, dar această carte ar fi prea groasă. Mă voi limita la unul sau două exemple. De pildă, Iosif s-a împotrivit primei sale ispite cu acest gând: „Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Geneza 39:9). El s-a confruntat cu răul de a păcătui împotriva lui Dumnezeu, a Dumnezeului lui, și doar acest gând l-a ferit de cea mai neînsemnată înclinație de a cădea pradă ispitei respective. El și-a spus că acela ar fi fost un păcat împotriva lui Dumnezeu, Căruia Îi datorează toată ascultarea, Dumnezeuul vieții lui și al tuturor îndurărilor de care a avut parte. De aceea, nu s-a putut pleca sub jugul păcatului. Un alt argument a fost

cel prin care Abigail l-a convins pe David (v. 1 Samuel 25:31), iar el a renunțat la răzbunare și crimă. Și argumentul a fost de aceeași natură, căci David a recunoscut că sfatul venea din partea Domnului (v. 32)⁴⁷. Nu voi adăuga alte exemple, căci toate motivațiile și îndatoririle din Scriptură, făcute eficace prin har, sunt exemple ale acestui fel de a lucra al lui Dumnezeu.

Mărturisesc că Dumnezeu lucrează uneori tainic în inimile oamenilor, cu propriul Său deget, fără a folosi argumente ca acelea pe care le-am discutat, pentru a opri progresia păcatului. Astfel, El i-a spus lui Abimelec: „te-am ferit să păcătuiești împotriva Mea” (Geneza 20:6). Astfel, acest lucru nu putea fi făcut prin vreunul dintre argumentele menționate mai devreme, pentru că Abimelec nu știa de faptul că ceea ce el plănuia era un păcat. De aceea, el a pledat că ceea ce voia să facă era „lucrat cu inimă curată” (v. 5).

Dumnezeu i-a răsturnat voința și i-a reorientat gândurile, așa încât să nu treacă la punerea în aplicare a planului său, dar Scriptura nu ne descoperă prin ce căi sau mijloace.

⁴⁷ 1 Samuel 25:31-32 – „atunci nu va avea domnul meu nici muștrări de cuget și nici nu-l va durea inima că a vărsat sânge degeaba și că s-a răzbunat singur. Și când va face Domnul bine domnului meu, adu-ți aminte de roaba ta. David i-a zis Abigailei: „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel, care te-a trimis astăzi înaintea mea!”

Tot așa, nu știm felul în care Dumnezeu a schimbat inima lui Esau atunci când ieșise pentru a se ridica împotriva fratelui său, ca să îl ucidă (v. Geneza 33:4)⁴⁸. Se poate ca Dumnezeu să fi stârnit în el un izvor proaspăt de dragoste naturală, sau să îl determine să se gândească la durerea acelei acțiuni asupra tatălui său bătrân, pe care îl iubea atât de mult. Poate că, după ce devenise mare și bogat, a lăsat deoparte diferențele dintre el și fratele său, nemaigândindu-se că acestea ar fi importante. Nu cunoaștem cauza reală a schimbării comportamentului său. Poate că Dumnezeu a făcut acest lucru printr-un act imediat și puternic al Duhului Său asupra inimii lui, fără vreun alt instrument. Chiar dacă lucrurile pe care le-am menționat sunt, în ele însele, slabe și firave, totuși, când sunt folosite de Duhul lui Dumnezeu pentru un astfel de scop, devin în mod cert eficace și constituie mijloace ale harului Său restrictiv.

Lucrarea asupra voinței păcătosului prin harul înnoitor

Dumnezeu împiedică uneori producerea păcatului conceput în inimă prin harul Său mântuitor real și spiritual, fie prin convertirea păcătoșilor, fie prin proviziile de har pe care le dă acestora după convertire.

⁴⁸ Geneza 33:4 - „Esau a alergat înaintea lui; l-a îmbrățișat, i s-a aruncat pe grumaz, și l-a sărutat. Și au plâns”.

În primul rând, am putea să spunem că aceasta este parte din taina harului și a dragostei lui Dumnezeu. El îi întâlnește uneori pe oameni în momentul apogeului hotărârii lor de a păcătui, confruntându-i cu cele mai puternice acțiuni ale harului Său. În felul acesta, El Își manifestă puterea harului, dându-i sufletului o lecție în ce privește legea păcatului, când situația necesită un astfel de efort încât omul ce s-ar fi aruncat cu totul într-o poftă fierbinte trebuie oprit. Lucrând în felul acesta, El topește poftele oamenilor, uscându-le de la rădăcină, așa încât ei renunță la străduința de a înfăptui păcatul pe care l-au gândit în inima lor. În schimb, ei experimentează rușine și întristare la gândul de a păcătui.

Un exemplu al acestui fel de a lucra al lui Dumnezeu, util pentru toate generațiile, se poate vedea în viața lui Pavel. În inima lui, Pavel era plin de răutate, blasfemie și dorință de persecuție. Conceperea acestor lucruri în inima lui conduseseră la nebunie și violență, ca și la o dorință de a le practica fără opreliști. Vedem aceste lucruri relatate în Faptele Apostolilor 9. Mai târziu, Pavel prezintă aceeași întâmplare în Faptele Apostolilor 26:9-12⁴⁹ și în 1 Timotei 1:13. În toiul umblării lui violente

⁴⁹ Faptele Apostolilor 26:9-12 – „Și eu, ce-i drept, credeam că trebuie să fac multe lucruri împotriva Numelui lui Isus din Nazaret, și așa am și făcut în Ierusalim. Am aruncat în temniță pe mulți sfinți, căci am primit puterea aceasta de la preoții cei

după păcat, o voce din cer a închis pânțele și a uscat sânii, iar Pavel a strigat: „Doamne, ce vrei să fac?” (Faptele Apostolilor 9:6). El a înțeles că aceasta este calea folosită de Dumnezeu și cu alții, în care li se împotrivesc prin harul Lui, care aduce convertire chiar în momentul apogeeului păcatului și al nebuniei lor. El se privea pe sine ca un model al felului în care Dumnezeu îi tratează și pe alții:

„Îmi mulțumesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere, și m-a pus în slujba Lui, măcar că mai înainte eram un hulitor, un prigonitor și batjocoritor. Dar am căpătat îndurare, pentru că lucram din neștiință, în necredință!... Dar am căpătat îndurare, pentru ca Isus Hristos să-Și arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga Lui răbdare, ca o pildă celor ce ar crede în El, în urmă, ca să capete viața veșnică” (1 Timotei 1:12-13, 16).

În zilele noastre avem o sumedenie de astfel de exemple. Mulți oameni care erau hotărâți să meargă într-un loc sau altul, să batjocorească propovăduirea Cuvântului, care doreau să se afle chiar în locul în care

mai de seamă; și, când erau osândiți la moarte, îmi dădeam și eu votul împotriva lor. I-am pedepsit adesea în toate sinagogle și îmi dădeam toată silința ca să-i fac să hulească. În pornirea mea nebună împotriva lor, îi prigoneam până și în cetățile străine. În acest scop, m-am dus la Damasc, cu putere și învoire de la preoții cei mai de seamă”.

plănuiau să slujească poftelor lor și Satanei, au ajuns să stea la picioarele lui Dumnezeu!

Această metodă de a trata cu păcătoșii este descrisă și în Iov 33:15-18: „El vorbește prin visuri, prin vedenii de noapte, când oamenii sunt cufundați într-un somn adânc, când dorm în patul lor. Atunci El le dă înștiințări și le întipărește învățăturile Lui, ca să-l abată pe om de la rău și să-l ferească de mândrie, ca să-i păzească sufletul de groapă și viața de loviturile săbiei”. Avem apoi cazul lui Dionisie Areopagitul, care ne oferă un alt exemplu al acestei lucrări a harului și dragostei lui Dumnezeu. Ni se spune că Pavel a fost târât fie de el, fie înaintea lui, ca un propovăduitor al „unor dumnezei străini”, lucru care, în Atena, aducea cu el pedeapsa cu moartea. În mijlocul acestei situații, Dumnezeu l-a confruntat pe Dionisie cu harul convertirii, iar păcatul lui s-a uscat încă din pânțele, așa că s-a alipit de Pavel și de învățătura lui (Faptele Apostolilor 17:18-34). O situație asemănătoare, de data asta față de Israel, se găsește în Osea 11:7-10:

„Poporul Meu este pornit să se depărteze de Mine; și dacă sunt chemați înapoi la Cel Preaînalt, niciunul dintre ei nu caută să se ridice. ,Cum să te dau Efraime? Cum să te predau Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Țeboimul? Mi se zbate inima

în Mine, și tot lăuntru Mi se mișcă de milă! Nu voi lucra după mânia Mea aprinsă, nu-l voi mai nimici pe Efraim; căci Eu sunt Dumnezeu, nu un om. Eu sunt Sfântul în mijlocul tău, și nu voi veni să prăpădesc. Ei Îl vor urma pe Domnul, ca pe un leu care va răcni; căci El însuși va răcni, și copiii vor alerga tremurând de la apus”.

Nu este nevoie să adaug alte exemple. Dumnezeu găsește plăcere ca fiecare generație să fie convinsă de acest adevăr dacă doar privește la propriile experiențe, și descoperă exemple ale lucrării și îndurării Lui printre ei. Nu trece o zi fără ca vreun om să fie copleșit de furia planurilor rele ale inimii lui, dorind să înainteze în păcatul său, dar să fie oprit în calea lui de puterea harului, care aduce convertirea.

În al doilea rând, Dumnezeu nu doar că împiedică păcatul prin același har, ci El face acest lucru și printr-o revărsare mai deplină a acestui har, adică prin harul Lui special care vine în ajutorul celui credincios. Aceasta este, evident, calea normală prin care El se împotrivesc păcatului din copiii Lui. Am văzut deja felul cum, prin înșelăciunea păcatului, și aceștia pot să ajungă în situația de a concepe anumite păcate în inimile lor. Apoi Dumnezeu pune o opreliște înaintării lor în înfăptuirea păcatului, sau mai degrabă prevalenței legii păcatului în ei, prin a le da ajutorul special și necesar,

spre ocrotirea și eliberarea lor. Asaf remarcă cu privire la propria persoană: „Totuși, era să mi se îndoiaie piciorul, și erau să-mi alunece pașii! Căci mă uitam cu jind la cei nesocotiți, când vedeam fericirea celor răi” (Psalmul 73:2-3). El se afla pe marginea prăpastiei necredinței și a gândurilor de disperare legate de providența lui Dumnezeu în guvernarea lumii. Dar acum, el fusese recuperat, așa cum se petrece cu mulți credincioși. Aceștia se pot afla adesea pe buza prăpastiei, la ușa vreunei nebunii sau nelegiuiri, moment când Dumnezeu intervine în puterea harului Său ajutorător, aducându-le inimile înapoi în starea de ascultare.

Aceasta este o lucrare specială a lui Hristos, prin care Își descoperă credincioșia față de cei care sunt ai Lui: „El... poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispițiți” (Evrei 2:18). Aici nu avem de-a face cu o putere absolută, ci cu una îmbrăcată în îndurare, o putere care produce un simțământ profund stârnit de compasiunea față de suferința sărmanilor credincioși aflați sub ispită.

Dar cum manifestă și exersează El această abilitate îndurătoare față de noi? În Evrei 4:16 citim că El ne dă „ajutor la vreme de nevoi”, adică un ajutor venit la momentul potrivit spre eliberarea noastră, când ne aflăm pe punctul de a fi copleșiți de păcat și ispită. Când pofta a fost concepută în inima noastră și este gata de a

da naștere păcatului, în practică, și când sufletul stă pe buza prăpastiei, în locul în care este gata să cadă în vreo nelegiuire, Hristos ne trimite ajutor, odihnă, eliberare și siguranță. Vedem în această lucrare grija și credincioșia deosebită ale lui Hristos față de sfinții Lui sărmani. El nu le va permite să fie îngrijorați de puterea păcatului, nici să fie purtați pe căi care dezonorează Evanghelia. El nu îi va umple de rușine și ocară, așa încât să devină inutili în această lume. El face un pas înainte prin a aduce ajutorul mântuitor și intervenția harului Său, oprind drumul lor către păcat și făcând așa încât ucenicii Lui să fie „mai mult decât biruitori” (Romani 8:37). Iar acest ajutor le este promis cu toată credincioșia:

„Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Corinteni 10:13).

Ispitele ne testează, și fac acest lucru spre binele nostru. În felul acesta, Domnul împlinește multe obiective sfinte. Când suntem testați până la culmea abilităților noastre, ca și cum următorul atac ar putea să ne facă să cedăm, ne este oferită o cale de scăpare. Întrucât acest ajutor poate să vină în moduri diferite, așa cum am spus în altă parte, îl voi menționa aici doar pe cel

mai important – anume proviziile de har care fac sufletul capabil să suporte, să reziste și să iasă biruitor. Atunci când Dumnezeu începe să trateze un suflet în dragostea Lui, El nu va înceta să adauge provizii după provizii ale harului Său, până ce este împlinită întreaga lucrare a credincioșiei, dragostei și harului Lui. Găsim un astfel de exemplu în Isaia 57:17-18. În acest pasaj, sârmanii păcătoși erau atât de profund luați în captivitate de puterea poftelor lor, încât prima și a doua lucrare a lui Dumnezeu în ei nu au fost suficiente pentru a-i elibera. Totuși, El nu a renunțat. El a continuat să îi caute în dragostea Lui, și nu s-a oprit decât după ce aceștia au fost recuperați.

Iată, aşadar, o descriere a celui de-al doilea fel în care Dumnezeu împiedică producerea păcatului conceput în inimă, anume prin a lucra în voința păcătosului. El face acest lucru fie prin convingerea obișnuită, fie printr-un har special, așa încât păcătoșii, prin voința lor, abandonează dorința de a păcătui care îi cuprinsese anterior.

Acesta nu este un lucru mărunț, căci Dumnezeu Își proclamă gloria prin el și onorează Evanghelia Lui în lume, pe când ucenicii Săi ar fi putut să păteze întreaga frumusețe a acestora dacă ar fi fost lăsați să producă tot răul pe care îl concepuseră în inimile lor.

SUFERINȚA, CA MIJLOC DE ÎNFRÂNARE A PĂCATULUI

În al treilea rând, dincolo de cele două căi pe care le-am discutat, rămâne una mai specială care acționează deopotrivă asupra puterii și voinței păcătosului. Aceasta este calea suferințelor, și vom încheia acest capitol cu câteva gânduri legate de suferință. Aș putea spune că suferințele lucrează în multe căi pentru a limita sau înfrâna păcatul conceput în inimă. Ele lucrează providențial asupra puterii ființei omului. Când acesta a conceput în mintea lui un păcat, și se află în plină umblare după acea dorință, Dumnezeu trimite adesea o suferință trupească, sub forma unei boli, și îi diminuează puterea. Astfel, omul poate fi zdrobit de o pierdere a vreunor averi într-o vreme de abundență, lucru care îl îndepărtează din umblarea după poftele sale, chiar dacă este posibil ca inima lui să nu le fi abandonat cu totul. Puterea omului este slăbită, așa încât nu mai poate înfăptui răul pe care îl avea în minte. În acest sens, acest mod de a lucra al lui Dumnezeu ține de prima cale prin care El împiedică producerea păcatului.

Uneori, suferințele deosebite lucrează, chiar dacă nu întotdeauna imediat și direct, în a pregăti terenul pentru planul plin de har și pentru intenția lui Dumnezeu, care le trimite. Prin suferință, El îl aduce pe acel om

în teritoriul harului și al puterii Lui, al dragostei și blândității Sale, lucruri care îi vor abate hotărât inima de la păcat: „Până ce am fost smerit, rătăceam; dar acum păzesc Cuvântul Tău” (Psalmul 119:67). Ca urmare a predominanței harului înnoitor și ajutător, această cale lucrează în prevenirea păcatului asemenea celei de-a doua căi pe care am descris-o.

Iată, așadar, câteva dintre căile pe care Dumnezeu găsește de cuviință să le folosească pentru a opri înaintarea păcatului atât în cei credincioși cât și în cei necredincioși. Dacă dorim să mergem mai departe în identificarea căilor Lui către perfecțiune, vă reamintesc că aceasta este doar o mică parte din ceea ce cunoaștem despre El.

14

PUTEREA PĂCATULUI ÎN VIEȚILE CREDINCIOȘILOR

Puterea păcatului este dovedită și prin efectul pe care îl are în viețile credincioșilor – Mai întâi, manifestată în păcatele lor concrete – În al doilea rând, manifestată în declinurile lor spirituale

Vom trece acum la o altă dovadă a adevărului trist pe care vrem să îl demonstrăm. După ce am tratat prima parte a subiectului nostru prin argumente mai ample, voi încerca să fiu mai scurt în ce privește argumentele care ne rămân. Ne vom concentra acum pe dovada că această lege a păcatului și-a descoperit de-a lungul veacurilor ceva din puterea și forța ei prin roadele sale triste chiar și în cei credincioși. Astfel, există două feluri de roade:

1. Erupțiile reale și mari ale păcatului în viețile lor;
2. Declinul lor spiritual din starea de ascultare și părtășie cu Dumnezeu, de care se bucurau cândva.

Potrivit regulii lăsată de apostolul Iacov, pe care am analizat-o mai devreme, ambele roade sunt rezultatul acestei legi a păcatului, și țin de cea de-a patra etapă a manifestării ei. Ambele sunt dovezi convingătoare ale forței și puterii ei.

MANIFESTĂRILE ERUPTIVE ALE LEGII PĂCATULUI

Atunci când ne gândim la manifestările eruptive înfricoșate ale păcatului, care își fac loc în viețile credincioșilor, avem suficiente dovezi în favoarea puterii și a forței legii păcatului. Dacă aș fi fost nevoit să analizez acest subiect în detaliu, ar fi trebuit să relatez toate eșecurile triste și scandaloase ale sfinților care sunt prezentate în Sfânta Scriptură. Aspectele lor particulare ne sunt cunoscute suficient de bine, așa că nu mai este nevoie să le menționez aici, după cum nu este nevoie să vorbesc despre rezultatele îngrozitoare care au venit odată cu ele. Aș vrea să fac însă doar câteva remarci care au caracter practic.

(1) Majoritatea acestor manifestări eruptive au avut loc în viețile unora care nu aveau un statut social modest, care nu erau niște credincioși obișnuiți, ci oameni care se înălțaseră mai sus decât alții în generația lor și în umblarea lor cu Domnul. Așa a fost situația lui

Noe, a lui Lot, David, Ezechia și alții. Printre oameni, ei erau niște giganți spirituali, întrecându-i pe toți în sfințenie adevărată. Este un lucru cert că, în astfel de condiții, căderea rapidă a acestor oameni ai lui Dumnezeu în păcate abominabile, așa cum s-a petrecut cu fiecare dintre ei, reflectă puterea deosebită a păcatului interior. Un instrument obișnuit n-ar fi putut să îi îndepărteze în felul acesta de pe calea ascultării. Legea păcatului conține o otrăvă pe care nu o poate birui nici cea mai athletică constituție spirituală, și în fața căreia niciun antidot nu poate sta!

(2) Acești oameni nu au căzut în păcate mari la începutul umblării lor cu Dumnezeu, când aveau o experiență relativ mică a bunătății Lui și a dulceții și plăcerii ascultării, și când nu erau atât de conștienți de puterea și ticăloșiile păcatului, cu toate argumentele acestuia, cu toate motivațiile otrăvite și cu toate surprizele aduse de el. Ei au ajuns să cadă în păcat după o umblare îndelungată cu Dumnezeu și după o obișnuință cu toate lucrurile pe care le-am enumerat mai sus, ca și având o dorință de a veghea cu atenție asupra căilor lor. Prin comparație cu viețile oamenilor din acea perioadă a istoriei lumii, Noe a umblat neprihănit cu Dumnezeu vreme de sute de ani înainte de a fi surprins de păcat (v. Geneza 9). Neprihănitul Lot pare că se apropia de sfârșitul zilelor sale când s-a pângărit cu acele spurcăciuni

despre care ni se vorbește în Biblie. Într-o viață scurtă, David a avut parte de experimentarea bogată a harului și a părtășiei spirituale cu Dumnezeu, poate mai mult decât oricine altcineva, însă a fost pus la pământ de legea păcatului. Așa au stat lucrurile și în cazul regelui Ezechia, un om de o calitate deosebită. Acești oameni cunoșteau bine puterea și înșelăciunea păcatului, fiind înarmați bine împotriva ei, pentru că fuseseră biruitori asupra ei vreme de mulți ani. Văzând că legea păcatului a izbutit împotriva lor, avem o dovadă vie a forței și puterii ei nemăsurate, o putere prea mare pentru orice om, căci ea nu poate învinsă decât de Duhul Celui Atotputernic.

Cine poate găsi o provizie mai mare de har inerent decât cea descoperită în acești oameni? Cine a avut o experiență mai bogată cu Dumnezeu și cine a gustat mai mult din curăția căilor Lui, din dulceața dragostei Sale și din părtășia cu El, dacă nu aceștia? Cine putea fi mai bine echipat în a se împotrivi păcatului și mai determinat să facă aceasta, dacă nu ei? Totuși, putem constata cu groază felul în care acești sfinți au căzut în capcana păcatului interior.

(3) Dumnezeu a permis căderea lor cu un scop: ca noi să învățăm să ne păzim de acest vrăjmaș puternic. Toți aceștia au căzut după ce primiseră îndurări minunate și uimitoare din mâna lui Dumnezeu, lucru care ar

fi trebuit să atragă din partea lor o obligație puternică la ascultare, veghere și sânguință atentă. Noe tocmai fusese scăpat din acel potop de ape prin care a văzut lumea necredincioasă pierind din cauza păcatelor ei, el fiind ocrotit printr-un miracol uluitor pe care toate veacurile îl admiră. Deși pierzarea lumii i-a reamintit de păstrarea și ocrotirea sa specială prin grija și mâna nemijlocită a lui Dumnezeu, el a căzut în beție. El tocmai fusese martor al unor lucruri care l-ar face pe orice om sănătos la minte să tremure, văzând cum Iadul s-a pogorât asupra păcătoșilor necurați, potopul fiind, dincolo de crucea lui Hristos, cea mai mare dovadă pe care Dumnezeu a dat-o cu privire la judecata viitoare. El a fost martor al eliberării lui și a familiei lui prin grija și mâna specială și minunată a lui Dumnezeu.

Totuși, în timp ce minunăția acestor îndurări deosebite era încă proaspătă în mintea lui, a căzut în beție și incest. David fusese eliberat din toate necazurile sale și a văzut cum grumazul vrăjmașilor lui s-a plecat în fața lui. Totuși, el s-a folosit de această odihnă față de o lume de încercări și necazuri pentru a pune la cale crima și adulterul. Imediat după eliberarea miraculoasă și deosebită a regelui Ezechia, el a căzut în mândrie și laudă lumească.

Pot concluziona, așadar, că aceste căderi ale lor în păcat, care au avut loc într-o anumită vreme, au fost permise cu scopul expres de a ne învăța ceva despre acest adevăr. Nimeni dintre cei care au fost făcuți părtași marelui har al lui Dumnezeu nu își poate promite ocrotirea de păcatul interior, dacă nu se alipește de Acela care îi poate da remediul puternic. N-ar trebui oare ca acest lucru să ne facă atenți în ceea ce ne privește? Suntem noi mai buni decât Noe, care avea din partea lui Dumnezeu mărturia că era „fără pată între cei din vremea lui” și că „umbla cu Dumnezeu”? (Geneza 6:9). Suntem oare mai buni decât în Lot, al cărui suflet „neprihănit... era foarte întristat de viața destrăbălată a acestor stricați” (2 Petru 2:7), fiind astfel lăudat de Duhul Sfânt? Suntem noi mai sfinți, mai înțelepți și mai veghetori decât David, care a căpătat o mai bună mărturie prin comparație cu fiul său Solomon, care nu a avut inima „în totul a Domnului, Dumnezeului său, cum fusese inima tatălui său David” (1 Împărați 11:4, 15:3). Sau suntem mai buni decât Ezechia, care a apelat la Dumnezeu însuși pe baza faptului că Îl slujise cu inima neprihănită și curată? (v. 2 Împărați 20:3; Isaia 38:3)⁵⁰. Dar cât de puternică trebuie să fi fost această lege a păcatului dacă a biruit în și asupra lor! Și

⁵⁰ 2 Împărați 20:3 – „Doamne, adu-Ți aminte că am umblat înaintea Feței Tale cu credincioșie și curăție de inimă, și am făcut ce este bine înaintea Ta!” (cf. Isaia 38:3).

nu cred că am putea să vedem un punct terminus al unor astfel de exemple. Ele sunt ca geamandurile de pe mare, care ne avertizează de existența bancurilor de nisip, a stâncilor și rocilor, de care mulți s-au lovit naufragiind, spre pericolul, durerea și aproape pierzarea lor, dacă Dumnezeu n-ar fi găsit de cuviință să prevină căderea lor totală, în credințioșia și harul Lui.

Aceasta este prima parte a dovezii puterii păcatului, care reiese din rezultatele ei.

DECLINUL SPIRITUAL

Păcatul interior își demonstrează puterea prin declinul spiritual atât de des răspândit de la zel, sfințenie și din starea minții, ascultării și a părtășiei cu Dumnezeu, odată ce acestea sunt obținute. Acest lucru este aplicabil multor credincioși. Promisiunile creșterii și maturizării spirituale sunt multe și prețioase, mijloacele pentru a ajunge acolo sunt curate și eficiente, iar beneficiile sunt mari și indescriptibile.

Totuși, descoperim adesea decădere și declin printre cei care mărturisesc credința, adică printre mulți dintre sfinții lui Dumnezeu. Deși toate acestea au loc prin tăria și puterea păcatului interior, fiind în sine o dovadă categorică a lui, aș vrea să fac următoarea observație, pe care o consider adevărată. Unii dintre sfinți

decad adesea în maturizarea și creșterea în credință, har și sfințenie, lucruri pe care am putea să le așteptăm pe bună dreptate din partea lor, dovedind că motivul și cauza reală a acestui rău stă la ușa păcatului interior. Aceasta este adesea calea prin care pretinșii credincioși sunt cernuți și puși deoparte, când ei cad în apostazie. Despre acest subiect nu voi mai spune nimic în acest moment.

Constrângerea venită asupra credincioșilor adevărați de a cădea într-un declin păcătos și într-o apostazie parțială necesită mai multă forță și putere decât cea care vine asupra falșilor convertiți și care îi duce la apostazie totală. Vântul care suflă asupra unui pom mort, care n-are nicio rădăcină, cu greu va reuși să clatine un pom viu, bine înrădăcinat. Iată ceea ce poate face păcatul. În Scriptură se vorbește despre „cele dintâi căi ale lui David”, o laudă care se găsește în 2 Cronici 17:3. Totuși, zilele de pe urmă ale lui David au fost pătate de puterea păcatului interior. Chiar dacă am menționat de erupțiile reale ale păcatului, totuși necurăția și mândria lui au început să se arate când a numărat poporul. Acela a fost momentul când el a început să decadă de la credința lui anterioară. Bălțile nu pot să crească fără noroi. David n-ar fi făcut răul în zilele tinereții lui, când L-a urmat pe Dumnezeu în pustia testărilor și a încercărilor

lui, când era plin de credință, dragoste, smerenie, zdrobire a inimii, și de un zel și o dragoste fierbinte pentru toate poruncile lui Dumnezeu. El era binecunoscut pentru toate aceste lucruri. Tăria lui s-a disipat însă sub forța, puterea și înșelăciunea păcatului interior. Stavilele lui, ca să spunem așa, erau puternice asemenea lui Samson, dar au fost erodate și au ajuns pradă ispitei și poftelor lui ticăloase. Și avem dovezi notabile ale acestui declin în majoritatea bisericilor cărora Mântuitorul nostru le-a trimis un avertisment în cartea Apocalipsa. Haideți să o luăm pe una dintre ele. În biserica din Efes erau multe lucruri bune, pentru care ea a fost lăudată (v. Apocalipsa 2:2-3)⁵¹. Totuși, ea a fost acuzată de declin spiritual, de o cădere parțială și graduală în apostazie: „ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi” (v. 4-5). Ea decăzuse atât în interior, în atitudinea minții și a inimii, lucruri care afectaseră apoi credința și dragostea ei, dar și în exterior, prin ascultarea și faptele ei, atunci când au fost comparate cu perioada când biserica aceasta aducea o mărturie frumoasă înaintea lui Hristos însuși. Același lucru se poate spune despre restul celor șapte biserici, cu una sau două excepții,

⁵¹ Apocalipsa 2:2-3 – „Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că i-ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina numelui meu, și că n-ai oboșit”.

căci cinci dintre ele sunt acuzate de declin spiritual. De aceea, în Scriptură se face referire la „dragostea pe care o aveai când erai tânără” și la „iubirea ta, când erai logodită” (Ieremia 2:2), o laudă deosebită venită din partea lui Ieremia, ca și la „credița dintâi” (1 Timotei 5:12) și „încrederea nezguduită de la început” (Evrei 3:14). De asemenea, ni se dă avertismentul de a „nu pierde rodul muncii” noastre (2 Ioan 8). Dar de ce trebuie să privim înapoi, cercetând exemple pentru a confirma adevărul acestei observații? Din nefericire, declinul spiritual de la prima întâlnire cu Dumnezeu și de la prima părtășie cu El, de la strictetea dintâi în responsabilitățile ascultării noastre este mult prea răspândit printre cei care pretind credința.

UN APEL LA CERCETARE DE SINE

De aceea, nu ar trebui să observăm că aceasta este experiența aceluia care pretind credința, chiar a unora dintre cei mai buni dintre noi, anume că toți cad într-un fel sau altul în păcat?

Este oare zelul nostru pentru Dumnezeu la fel de fierbinte, viguros, eficace și sincer pe cât era atunci când ne-am dedicat pentru prima dată slujirii Lui? Sau mai degrabă, a pătruns în noi un spirit egoist, adică în cei care am mărturisit credința din primele noastre zile?

Nu abundă nelegiuirea și nu s-a răcit dragostea noastră? În zilele dintâi, percepeam ca o povară în sufletele noastre să auzim cum Numele, căile și închinarea lui Dumnezeu erau blasfemiate și profanate. Nu spuneam noi asemenea psalmistului: „Ochii îmi varsă șiroaie de ape, pentru că Legea Ta nu este păzită” (Psalmul 119:136)? Nu eram noi preocupați în sufletele noastre de Împărăția lui Hristos în această lume, așa cum Eli era în legătură cu chivotul? Nu ne-am „luptat pentru credința care le-a fost dată sfinților odată pentru totdeauna” (Iuda 3), ba chiar pentru fiecare parte a ei, în special acolo unde harul lui Dumnezeu și gloria Evangheliei erau atacate? Nu ne-am străduit noi să judecăm și să condamnăm lumea prin a trăi o viață sfântă și separată de ea? Trăiește oare majoritatea sfinților în felul acesta în zilele noastre? Cresc ei în credința lor? Sau cumva indiferența și răceala și-au făcut loc în inimile lor?

Fără îndoială, îi descoperim pe unii care disprețuiesc aceste lucruri și se uită la zelul lor anterior ca la o dovadă a nebuniei. Nu-i vedem oare pe mulți care prețuiau mărturisirea lui Hristos, dar care astăzi sunt batjocoriți și ocărâți de oamenii din lume din cauza păcatelor lor – și aceasta pe bună dreptate? Nu sunt ei ca acele fiice ale Sionului din vremea de apoi, când Dumnezeu le-a judecat

pentru păcatele și neascultarea lor? (v. Isaia 3:24)⁵². N-au fost ei ruinați de lume? Nu au abandonat oare lucrurile care contau cândva atât de mult pentru ei?

Nu încapе îndoială că unii au ajuns, sub o scuză sau alta, la o vrăjmășie deschisă față de Dumnezeu, la o ură față de căile Lui. Aceste lucruri nu le mai aduc nicio plăcere, ci sunt rele înaintea ochilor lor. Dacă așa stau lucrurile în cazul celor care sunt acum niște apostafați pe față, și a căror ipocrizie va fi judecată în curând de Domnul Isus Hristos, care va fi starea celor mai buni dintre noi? Am ajuns noi indiferenți în aceste lucruri? Suntem mai puțin preocupați de ele decât eram cândva? Am ajuns să fim obosiți și egoiști în religia noastră? Și dacă acestea sunt adevărate în Biserică, cu cât mai mult vor fi adevărate în lume! Oamenii preferă viața ușoară, poziția, siguranța și avantajele seculare, tocmai acele lucruri pe care Hristos le urăște. El afirmă că cei în care aceste lucruri prevalează n-au nicio parte de moștenire cu El. Este adevărat că unii par să păstreze un zel pentru adevăr, dar, dacă erau cândva puternici în credința lor, acum au ajuns să fie în multe lucruri o spurcăciune înaintea lui Dumnezeu. Alții pot să își deplângă erorile, nu

⁵² Isaia 3:24 - „Și atunci în loc de miros plăcut va fi putoare; în loc de brâu, o funie; în loc de păr încrețit, un cap pleșuv, în loc de mantie largă, un sac strâmt; un semn de înfierare, în loc de frumusețe”.

atâta de dragul adevărului, pe cât din atașament față de partida lor sau față de interesele lor. Dacă un om prețuiește mai mult interesele partidei lui, el este corupt în judecata sa, căci acesta nu este un zel pentru Dumnezeu, ci pentru sine. Aici nu avem de-a face cu „râvna pentru casa Ta Mă mănâncă” (Psalmii 69:9; Ioan 2:17), ci mai degrabă cu, „Învățătorule, noi l-am văzut pe un om scotând draci în Numele Tău; și l-am oprit, pentru că nu venea după noi” (Marcu 9:38). Mai bine ar fi fost dacă un astfel de om n-ar fi pretins niciodată vreun zel decât să îl înlocuiască cu un astfel de spirit sectar.

Ne găsim oare bucuria în poruncile și închinarea lui Dumnezeu la fel ca la început? Descoperim aceeași dulceață și fericire în ele ca la început? Cât de prețios era Cuvântul pentru noi! Ce bucurie și fericire ne aducea! Cum treceam prin multe eforturi să îl auzim predicat în toată puterea și curăția lui, în puterea și arătarea Duhului Sfânt! Nu socoteam noi părtășia la casa Domnului ca fiind fericirea noastră (v. Isaia 58:13), și nu păzeam noi ziua Domnului ca pe o bucurie reală pentru sufletele noastre? Nu tânjeam noi după părtășia sfinților și nu ne confruntam cu multe pericole ca să ne bucurăm de ea? Ne caracterizează oare aceeași stare și astăzi? Nu găsim noi dovezi ale declinului spiritual în propriile ființe? Este adevărat că alții spun despre noi: „Îl

apucă bătrânețea, și el nu-și dă seama”? (Osea 7:9) Nu suntem oare înclinați să spunem ca și cei din vechime: „O, ce mai osteneală!” (Maleahi 1:13) Este oare o povară să cercetăm aceste porunci? De ce nu suntem astăzi atât de stricți în păzirea zilei Domnului? De ce nu mai simțim nevoia de a merge la biserică atât de des? De ce găsim că nu mai este nimic special în a asculta predicile? Asupra multora care pretind credința a căzut o atitudine lipsită de respect, ba chiar batjocoritoare față de căile plăcute și curate ale lui Hristos și ale Evangheliei Lui. În același duh de cercetare, haideți să vedem unde ne aflăm pe calea ascultării și în împlinirea îndatoririlor noastre. Descoperim oare aceeași oroare conștientă în legătură cu păcatul, așa cum aveam în zilele dintâi, aceeași preocupare pentru împlinirea precisă a îndatoririlor noastre, aceeași dragoste față de frați, aceeași disponibilitate de a ne lua crucea, aceeași umilință a minții și duhului, și aceeași lepădare de sine? Fără îndoială că nu! Respirația poftelor oamenilor, care contaminează aerul, nu ne va permite să răspundem pe față la aceste întrebări.

CAUZA TUTUROR PĂCATELOR

Dacă vrem să demonstrăm starea spirituală tristă a omenirii, nu este nevoie să mergem mai departe de generația ticăloasă în care trăim. Fie ca Domnul să ne

dea un duh de pocăință înainte de a fi prea târziu! Acest declin al credinței și vitalității ce se găsește în unii care pretind credința izvorăște cu totul din această rădăcină și cauză – el este rodul și produsul păcatului interior. Și el dovedește puterea și forța înfricoșătoare a păcatului. Cât de adevărată este regula exprimată de Iacov, un lucru pe care l-am analizat deja: anume că pofta sau păcatul interior constituie cauza tuturor păcatelor specifice și a fiecărui declin spiritual din cei credincioși. Aceasta dovedește și ne învață apostolul. De aceea, voi vorbi acum despre următoarele două lucruri:

1. Despre puterea și forța deosebită a păcatului interior remanent.

2. Despre existența căilor și a mijloacelor prin care păcatul se extinde și își păstrează alipirea de suflet, despre blestemul efectelor lui și despre motivele pentru care credincioșii sunt îndemnați să i se opună și să îl evite.

Păcatul lucrează cu mare putere

Păcatul lucrează cu mare putere și forță direct proporțional cu împotrivirea care i se aduce. În ciuda împotrivirii sufletului, păcatul iese adesea biruitor. În legământul harului există provizii bogate de ajutor, ce pot fi folosite nu doar pentru a preveni declinul spiritual în cei credincioși, ci și pentru a-i ajuta să înainteze spre

desăvârșire, iar aceste provizii conțin următoarele instrumente și mijloace:

(1) Cuvântul lui Dumnezeu și toate rânduielele Evangheliei care sunt lăsate cu acest scop (v. Efeseni 4:11-15). Scopul cu care sunt rânduiți slujitorii ai Evangheliei în Biserică este același cu cel al rânduielilor care sunt administrate de ei, căci ei sunt lăsați „pentru lucrarea de slujire” (Efeseni 4:12), adică pentru administrarea rânduielilor Evangheliei. Și care sunt aceste scopuri? Ele urmăresc prevenirea declinului spiritual în cei sfinți și încurajarea lor să înainteze către desăvârșire. Ele au ca obiectiv „desăvârșirea [echiparea] sfinților”, ducând înainte lucrarea Evangheliei în ei și lucrarea sfințirii și a ascultării prin ei. Ele urmăresc zidirea trupului lui Hristos, așa încât să se vadă o creștere a credinței și dragostei în fiecare membru adevărat al trupului tainic al Domnului. Dar cât de departe sunt ele rânduite să ducă această lucrare și să îi zidească? Există oare limite puse acestei lucrări a lor? Pot să îi ducă acestea atât de departe, după care să îi abandoneze? „Nu”, spune apostolul în versetul 13.

(2) Propovăduirea Evangheliei și administrarea rânduielilor sunt lăsate să ne ajute și să ne conducă spre creșterea noastră spirituală până când lucrarea credinței și a ascultării este completă. Ele sunt gândite pentru

a desăvârși credința, cunoștința și creșterea noastră în har și sfințenie, în această lume. Dar ce se petrece când împotrivirea păcatului și ispita se așează în cale, când Satana și instrumentele lui lucrează cu mare subtilitate și înșelăciune? Potrivit versetului 15, aceste rânduieli sunt gândite pentru a ne păzi și elibera din toate atacurile lor, așa încât să putem fi ocrotiți prin folosirea lor: „credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos”. Aceste lucruri vor fi împlinite prin folosirea tuturor poruncilor Evangheliei, scopul lor esențial, devreme ce sunt date și poruncite de Dumnezeu, fiind cel de a-i ocroti pe credincioși de orice declin al credinței și ascultării, și pentru a-i ajuta să înainteze către desăvârșire.

Acestea sunt mijloacele pe care Dumnezeu le folosește pentru a face ca viața să crească sănătos și să producă roade.

Aș putea spune mai multe lucruri pe această temă dar, ca să fiu concis, Cuvântul este deopotrivă lapte și carne, garantând hrănirea și întărirea tuturor credincioșilor. În el există deopotrivă sămânță și apă, ca și suficient îngrășământ pentru a-i face roditori. Rânduiala Cinei Domnului are ca scop întărirea credinței noastre, amintindu-ne de moartea Domnului nostru și manifestând dragoste unii față de alții. Părtășia sfinților este

concepută pentru a ne zidi împreună în credință, dragoste și ascultare.

(3) Mai există un lucru de care trebuie să ținem cont. Dumnezeu ne spune să nu uităm de ajutorul pe care ni l-a lăsat, iar El ne cheamă continuu să folosim mijloacele poruncite de El spre biruința asupra păcatului interior. El ni le arată la fel cum îngerul i-a descoperit lui Agar izvorul de apă din pustie (v. Geneza 21). Poruncile, îndemnurile, promisiunile și avertismentele Lui sunt toate înmulțite cu acest scop. Și le vedem prezentate sumar în Evrei 2:1: „De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile, pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele”. El ne spune continuu: „De ce să muriți? De ce să vă uscați și să decădeți? Veniți la pășunile care vă sunt oferite, iar sufletele voastre vor trăi”.

Dacă vedem un miel îndepărtându-se de turmă și mergând spre sălbăticie, nu am fi surprinși să aflăm că a ajuns să fie zdrobit de vreo fiară sălbatică. Dacă vedem o oaie părăsind pășunile verzi și malurile apelor, pentru a locui într-o pustie stearpă, nu am fi uimiți să o vedem ajungând slabă și pe punctul de a pieri. Dar dacă găsim miei răniți în turmă, ne vom mira de curajul și ferocitatea fiarelor sălbatice care îndrăznesc să se năpustească asupra lor chiar acolo. Dacă vedem o oaie într-o stare jalnică în mijlocul pășunii, am crede că este bolnavă. Ar

fi oare ciudat să vedem cum păcătoșii sărmani își abandonează locul siguranței și fug de pe pășunea și turma lui Hristos unde sunt poruncile Lui, fiind zdrobiți de diverse poftes și rătăcind înfometate și însetate? Atunci când îi vedem pe oameni având toate mijloacele fericirii spirituale la îndemână, dar căzând în declin spiritual, acest lucru dovedește că o boală puternică și toxică fură din puterea și forța mijloacelor respective.

Și acesta este păcatul din interiorul lor. El este atât de puternic și de otrăvitor, încât poate aduce o slăbiciune foarte mare asupra sufletelor oamenilor, în ciuda tuturor mijloacelor prețioase ale creșterii spirituale pe care Dumnezeu le-a dat. Ar trebui să tremurăm văzându-i pe oameni cum trăiesc cu toate binecuvântările Evangheliei, precum predicarea, rugăciunea, administrarea rânduielilor, și totuși să îi descoperim tot mai reci zi după zi în zelul lor pentru Dumnezeu. Ei devin tot mai egoiști și lumești, îndepărtându-se tot mai mult de sfințenia de care se bucurau cândva.

(4) Alături de dispensația mijloacelor exterioare ale creșterii sau maturizării spirituale, există și proviziile de har care le sunt furnizate continuu sfinților din partea Capului lor, care este Hristos. El este Capul lor cel viu, care îi asigură de faptul că, întrucât El este viu,

și ei vor trăi (v. Ioan 11:26; Romani 14:7)⁵³. El le dă toată viața spirituală acelor care sunt ai Lui. În El se găsește izvorul vieții voastre, ceea ce înseamnă că „voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3:3). El le dă această viață sfinților Săi prin a-i face să fie vii în Duhul Său (v. Romani 8:11)⁵⁴, prin care continuă să le dea viață în harul Său minunat.

În această lucrare dublă, de a ne face vii și de a continua să ne furnizeze provizii de har, El locuiește în interiorul nostru: „trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2:20), ceea ce înseamnă că viața spirituală pe care o am acum nu este a mea. Ea nu vine din interiorul meu, nici nu este menținută de mine, ce izvorăște exclusiv din lucrarea lui Hristos făcută în mine. De aceea, nu eu trăiesc, ci El trăiește mine, întreaga mea viață izvorând doar din El. Capul nostru cel viu nu ne dă proviziile Sale de har doar pentru ca noi să trăim, ca și cum am fi chemați să trăim o viață slabă ce sfârșește în moarte. Nu, ci El ne dă viața din abundență, așa încât să ne putem bucura de viață puternică, viguroasă, roditoare și înfloritoare. El a venit pentru ca oile Sale „să aibă

⁵³ Ioan 11:26 - „Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?”; Romani 14:7 - „În adevăr, niciunul dintre noi nu trăiește pentru sine, și nici unul dintre noi nu moare pentru sine”.

⁵⁴ Romani 8:11 - „Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi”.

viață, și s-o aibă din belșug” (Ioan 10:10). Aceasta denotă o plinătate a vieții, așa încât oile Sale să înflorească, să crească în putere și să fie roditoare. Acest lucru este aplicabil în mod egal întregului trup al lui Hristos, fiecărui membru al lui. Pavel descrie secretul stabilității și al creșterii noastre spirituale în felul următor: „fiind zidiți pe temelia apostolilor și a prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și, prin El, și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul” (Efeseni 2:20-22). Scopul harului și al proviziilor de viață care vin din acest Cap viu și binecuvântat este zidirea întregului trup, a fiecărui membru al lui, edificarea lui în dragoste. Comorile harului Său sunt de nepătruns, vistieriile Lui sunt inepuizabile, viața Lui este izvorul nostru complet și veșnic, inima Lui este bogată și largă, iar mâna Lui este deschisă și darnică. Nu există niciun semn de îndoială cu privire la faptul că El dorește să furnizeze proviziile Sale de har spre înaintarea noastră în sfințenie, pentru binecuvântarea și fericirea tuturor sfinților Săi.

De ce, atunci, nu înflorim și nu creștem? La fel cum se întâmplă adesea cu trupul nostru natural, tot așa este și cu cel spiritual. Chiar dacă sângele este sănătos, mintea este întregă și inima într-o stare bună, în trup

poate să existe un cancer care afectează și pune în pericol viața trupului. Chiar dacă inima și capul funcționează perfect, totuși trupul pierde încetul cu încetul, zi după zi devenind tot mai slab. Ofilirea și declinul oricărui membru din trupul tainic al lui Hristos nu se datorează lipsei harului și a vieții abundente, ci intervenției puternice a păcatului interior. De aceea, în astfel de situații, pofta crește în putere, fiind nevoie de o porție mai mare de har pentru a păstra sufletul în viață. Cu toate acestea, în viața aceea se vede din ce în ce mai puțină roadă. În multe situații, Hristos revarsă o doză mare de har acolo unde nu se văd foarte multe dintre efectele lui. Harul își cheltuie forța și puterea prin a se împotrivi atacurilor continue ale corupției și poftei hotărâte din interior, așa încât nu poate să fie cheltuit adecvat, pentru a produce roade.

Atât pentru limitarea febrei cât și pentru mângâierea, împrăștierea și întărirea trupului se poate prescrie un medicament puternic. Dacă febra persistă, medicamentul își va cheltui toată puterea și eficacitatea spre supunerea bolii, contribuind mai puțin la odihna trupului decât în situații normale. Tot așa stau lucrurile și cu doftoria pentru ochi (v. Apocalipsa 3:18) și cu harul vindecător pe care îl primim din abundență din razele „Soarelui neprihănit” (Maleahi 4:2). El este forțat să-

și folosească puterea vindecătoare în opoziția față de corupția și poftele noastre. Sufletul își primește astfel puterea pentru a-și împlini îndatoririle și pentru a produce rodul care este așteptat din partea lui în mod normal. Cât de sănătos, înfloritor, roditor și sfânt ar putea fi sufletul cu un astfel de har revărsat din partea lui Hristos! Dar acum, ca urmare a puterii păcatului interior, sufletul piere, este slab, se usucă și devine inutil.

Ce dovadă este aceasta asupra puterii păcatului interior! El se poate ridica pentru a sta în calea puterii eficiente a harului, în ciuda proviziilor binecuvântate și continue de har pe care le primim de la Capul nostru. Mult prea mulți credincioși se află în declin spiritual. Sfârșitul lor nu seamănă deloc cu începutul. Păcatul interior face ca via așezată pe o „câmpie foarte mănoasă” (Isaia 5:1) să producă struguri sălbatici. Tot așa, el face ca pomii să fie sterpi, deși sunt înrădăcinați în soluri fertile.

(5) Dincolo de proviziile continue de har care vin prin legământ și le sunt date credincioșilor, așa încât, în sărăcia lor, să nu mai înseteze, există de asemenea o dorință a Domnului Isus Hristos de a veni în ajutorul sufletelor care Îi aparțin, potrivit circumstanțelor în care acestea se găsesc. Apostolul ne spune că „n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar

fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:15-16). Marele nostru Preot îndurător este gata să ne dea provizii suplimentare de har, dincolo de cele constante ale Duhului, pe care le-am menționat mai devreme. Dincolo de izvoarele nesecate ale harului obișnuit al legământului, El le dă sfinților ploi proaspete în vremuri de secetă, iar acest lucru le este de mare folos, spre ocrotirea și creșterea lor în har.

Aș dori acum să spun că forța și puterea păcatului interior învinge adesea în ciuda revărsării unei astfel de resurse pline de viață. Atât de mare este înșelăciunea și forța lui, și atât de multe sunt ticăloșiile și ispitele sale, încât el îi întoarce adesea pe mulți dintre cei cărora li se dau aceste provizii spre creștere și maturizare în evlavie, conducându-i către declin spiritual în umblarea lor cu Dumnezeu. Puterea lui Samson a fost testată pe deplin atunci când a rupt funiile care îl legau. Totuși, el a fost cucerit de un păcat care a fost atât de încăpățânat, încât nici remediul suveran nu l-a putut vindeca. Așa este acest păcat interior dacă nu veghem în privința lui. El va rupe toate funiile care îl leagă, va reduce la tăcere toate instrumentele gândite pentru a-l dezlădăcina, și se va împotrivi tuturor remediilor vindecătoare, în ciuda puterii lor,

demonstrându-și forța în felul acesta. Mai mult, credincioșii au nenumărate obligații de împlinit ca urmare a dragostei pentru poruncile lui Dumnezeu – să crească în har și să înainteze către desăvârșire. Dumnezeu le-a dat mijloace bogate pentru a atinge aceste două obiective. Când creștinii se folosesc de ele, le vor fi de ajutor și vor descoperi dulceață și mulțumire în umblarea lor prin această lume. Totuși, când ei nu se folosesc de aceste mijloace, situația lor va fi una a suferinței și tulburării în sufletele lor, descoperind că nu sunt mai sfinți, mai zeloși, mai utili și mai roditori decât ar trebui. Ei își cunosc datoria de a veghea împotriva acestui vrăjmaș, de a lupta cu el, de a se ruga împotriva lui, și fac toate aceste lucruri. Dorința lor este să distrugă acest inamic, și este o dorință mai mare decât toate plăcerile din această lume.

Totuși, în ciuda acestor lucruri, subtilitatea, ferocitatea și viclenia acestui adversar capătă adesea succes în a-i aduce pe cei credincioși într-o stare tristă. Unii dintre ei sunt asemenea marinarilor aflați pe mare. Ei au parte tot timpul nopții de un vânt bun și prielnic. Ei navighează și își văd de treburile lor, fiind fericiți când văd cât de mult au înaintat în călătoria lor. Când sosește dimineața, ei calculează cât de departe au ajuns și descoperă, spre stupefarea lor, că au făcut drumul înapoi în

loc să înainteze. Ei descoperă că un curent brusc a pornit împotriva lor, împiedicând toate străduințele lor și făcând ca vântul ce suflă în pânzele lor să fie aproape inutil. Ei au fost duși de curent, dar nu au înaintat deloc. Așa se petrece cu cei credincioși. Prin Duhul, ei au parte de o briză bună de provizii de har ceresc, își văd sârguincios de disciplinele spirituale, se roagă constant, ascultă Cuvântul cu atenție și nu uită nimic din ceea ce ar trebui să îi poarte în călătoria lor către veșnicie. Dar, după o vreme, când ajung să își cerceteze inimile, căile și progresul pe care ar fi trebuit să îl facă, ei descoperă că vremea bună și răspunsurile lor bune față de ea nu au fost suficiente pentru a-i purta împotriva unor curenți puternici ai păcatului din ei. Ei au fost ocrotiți așa încât nu au fost izbiți de stânci sau maluri, fiind păziți de păcate scandaloase și grosolane, dar au pierdut bătălia pentru creștere spirituală, mergând înapoi și devenind înfășurați într-un trist declin spiritual. Iată o dovadă notabilă a puterii păcatului interior.

Acum, că am descoperit cât de puternic este păcatul interior, trebuie să avem grijă să prevenim acțiunile lui. Dintre toate efectele pe care păcatul le produce, nu este niciunul mai periculos sau dăunător decât ultimul menționat, anume că îi îndreaptă pe mulți dintre cei ce mărturisesc credința către un declin spiritual de la căile

și progresul lor dintâi, în ciuda dulceții și a fericirii pe care sufletele lor le descoperă pe căile lui Dumnezeu.

În cele ce urmează, mă voi îndrepta către căile și mijloacele prin care păcatul interior iese biruitor în cei credincioși, așa încât să fim ajutați în păzirea noastră de această tristă stare.

15

CAUZELE DECLINULUI SPIRITUAL

*Declinul în viața spirituală este cauzat de păcatul interior –
Modalitățile prin care păcatul iese învingător în acest sens*

Ne vom îndrepta atenția acum către căile și mijloacele prin care păcatul interior iese învingător în cei credincioși, determinându-i să intre într-un declin spiritual în har și în sfințenie. Motivele acestui declin sunt numeroase, și le vom analiza imediat.

IZVOARELE PROASPETE

Atunci când sunt convertiți, ca păcătoși, fiind aduși la Dumnezeu în Hristos, cei credincioși descoperă în mod obișnuit multe izvoare proaspete care izbucnesc în sufletele lor, și au parte de ploii care cad asupra lor, înviorându-i. Acest lucru îi duce la o conștientizare minunată a credinței, dragostei, sfințeniei, rodniceii și ascultării. Ca în cazul unei confluențe, unde multe pâraie se varsă într-un râu, sentimentul fericirii abundă, uneori

trecând peste malurile ființei și rostogolindu-se într-o plinătate neobișnuită. Dacă aceste izvoare nu sunt păstrate deschise, dacă nu sunt alimentate de ploi frecvente, creștinii vor ajunge să fie expuși declinului și decăderii. Hai-deți să vedem două dintre binecuvântările lor:

(1) Credincioșii vor căpăta un simțământ proaspăt și viguros al îndurării iertătoare a lui Dumnezeu. În măsura în care aceasta crește în suflet, tot așa cresc și dragostea pentru Dumnezeu și o încântare față de El, în strânsă legătură cu ascultarea de poruncile Lui. Cu cât va fi sufletul mai conștient de iertarea adusă de Evanghelie, atât mai mult va exista în el dragostea vie a Evangheliei. Mântuitorul nostru spunea despre o sărmană femeie: „Păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate; căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puțin, iubește puțin” (Luca 7:47). Dragostea ei mare a fost dovada iertării deosebite de care a avut parte și a conștientizării acelei iertări de către ea. Mântuitorul nostru nu oferă aici un motiv al iertării ei, ca și cum ar fi fost iertată pentru că iubea, ci vorbea despre dragostea care izvora în inima ei din faptul că fusese iertată. În acea narațiune, de la versetul 40 înainte, Isus îl confruntase pe fariseul în a cărui casă fusese invitat, spunându-i că acela care a experimentat o iertare mare ar trebui să manifeste o dragoste foarte mare (v. 43). Apoi Hristos a vorbit despre

dragostea cea mare a femeii, care venea din conștientizarea iertării ei. Tot așa, la convertirea lor, păcătoșii sunt foarte sensibili și conștienți de iertarea mare de care au avut parte, așa cum mărturisește apostolul Pavel: „Hristos Isus a venit în lume ca să îi mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu” (1 Timotei 1:15). Evanghelia cucerește cu totul inimile și duhurile păcătoșilor, aducându-le la Dumnezeu, făcându-le vii față de orice fel de ascultare, așa încât păcătoși sărmani și blestemați ca ei să poată fi eliberați fără plată și iertați. Dragostea lui Dumnezeu și a lui Hristos, manifestate prin iertarea lor, îi face mai mult decât biruitori și îi constrânge de acum să trăiască pentru Dumnezeu.

(2) Gustul proaspăt al lucrurilor spirituale îi păstrează atenți în sufletele lor, așa că, în loc să îi abată de la umblarea apropiată cu Dumnezeu, lucrurile lumești li se par insipide și neatractive. Odată ce au gustat vinul Evangheliei, ei nu mai doresc un altul, ci afirmă: „Acesta este cel mai bun!” (v. Ioan 2:10)⁵⁵.

Așa au făcut apostolii când le-a fost dată oportunitatea de a se lepăda de Hristos, într-un moment când alții Îl abandonaseră. Hristos i-a întrebat: „Voi nu vreți să vă duceți?” ,Doamne’, I-a răspuns Simon Petru, ,la

⁵⁵ Ioan 2:10 – „Orice om pune la masă întâi vinul cel bun; și, după ce oamenii au băut bine, atunci pune pe cel mai puțin bun; dar tu ai ținut vinul cel bun până acum”.

cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut, și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu” (Ioan 6:67-69). Ei se bucurau atât de mult în învățătura Evangheliei și în harul lui Hristos, bucurie care le cuprinsese sufletele, încât au alungat orice fel de gânduri de a se lepăda de El. Gândiți-vă la un prizonier care a fost ținut legat multă vreme într-o temniță. Dacă este luat dintr-o dată și adus la lumina soarelui, el va fi atât de copleșit de frumusețile creației, încât va crede că nu va ajunge niciodată să fie plictisit de aceasta, și nici nu va mai tolera vreodată întunericul. Așa stau lucrurile și în cazul sufletelor aduse pentru prima dată la lumina minunată a lui Hristos, când văd frumusețile noii creații. Ei pot vedea o glorie nouă în Hristos, glorie care face ca toate lucrurile pământești, care ar putea să îi atragă, să le fie dezgustătoare. Tot așa, ei văd vinovăția și murdăria din păcatul lor într-o nouă lumină, ceea ce le conferă un dispreț total față de plăcerile și bucuriile lor din trecut, și față de multe alte lucruri. În timp ce acestea și alte izvoare asemănătoare sunt păstrate deschise în sufletele păcătoșilor convertiți, ei sunt încurajați să trăiască o viață viguroasă a sfințeniei. Ei știu că nu pot face niciodată suficient pentru Dumnezeu, astfel că zelul lor, trăind viețile ca niște sfinți, nu le va abate conștiințele nici măcar de la suferința onorabilă, asemenea martirilor din vechime.

ATACURILE LEGII PĂCATULUI ASUPRA IZVOARELOR PROASPETE ALE UMBLĂRII CU DUMNEZEU

În astfel de circumstanțe, primul lucru pe care păcatul interior trebuie să îl atace pentru a ne pregăti în vederea unui declin în har și ascultare este să încerce să otrăvească aceste izvoare. Și, evident, există mai multe moduri în care el poate face aceasta:

În primul rând, păcatul interior își avansează cauza prin lenevie și neglijență. El învinge în suflet când îl convinge să ignore gândurile continue care înclină sufletul cu putere către o ascultare strictă și roditoare. Dacă sufletul nu manifestă o grijă deosebită, dacă vegherea și sârguința sunt neglijate, alături de toate celelalte mijloace rânduite de Dumnezeu pentru a păstra sufletul viu, el se va usca și va intra în declin. Isaac „a săpat din nou fântânile de apă, pe care le săpaseră robii tatălui său Avraam” (Geneza 26:18), pentru că „le astupaseră filistenii, după moartea lui Avraam”, așa că nu mai fuseseră de folos pentru turme. Inima nu trebuie lăsată niciodată să înceteze din a se gândi profund la harul și dragostea lui Dumnezeu, la crucea lui Hristos, la măreția și minunăția îndurării Evangheliei și la frumusețea sfințeniei. Când intervine o astfel de delăsare, aceste comori vor deveni foarte repede niște noțiuni ciudate pentru sufletele în

cauză. Acela care trăiește în lumina soarelui nu mai vede nimic dacă se retrage într-o cameră întunecată. Tot așa, un om care nu mai este atent la aceste lucruri va descoperi că ele i-au fugit din mâini. Astfel de gânduri nu îl mai afectează substanțial din cauza necredinței, exact lucrurile care îl mișcau și copleșeau atât de mult în trecut. Soția din poemul lui Solomon s-a aflat într-o astfel de situație (v. Cântarea Cântărilor 5:1-2)⁵⁶. Hristos o cheamă la părtășia cu Sine cu o dragoste minunată și cu o invitație plină de har. Cea care fusese anterior entuziasmată de la primul sunet al acelei voci duioase, ajunsese acum sub puterea leneviei și a confortului lumesc, aducând o scuză prostească atunci când îi aude chemarea, și sfârșind într-o întristare teribilă. De aceea, păcatul interior progresează folosindu-se de lenevia spirituală din sufletele oamenilor, determinându-i să fie neatenți și lipsiți de dorința de a răspunde chemării Duhului lui Dumnezeu, eșuând să-și amintească de experimentările minunate ale dragostei divine din trecut, și neglijând să se gândească profund și credincios la dragostea Domnului. Astfel, un declin sigur își face loc în

⁵⁶ Cântarea Cântărilor 5:1-2 - „Eu intru în grădina mea, soro, mireaso, îmi culeg smirna cu miresmele mele, îmi mănânc fagurul de miere cu mierea mea, îmi beau vinul cu laptele meu... Mâncați, prieteni, beți și îmbătați-vă de dragoste! Adormi-tem, dar inima îmi veghea... Este glasul preaiubitului meu, care bate: „Deschide-mi, soro, scumpo, porumbițo, neprihănită! Căci capul îmi este plin de rouă, cărlionții îmi sunt plini de picurii nopții”.

suflet, aproape pe nesimțite. Dumnezeu a deplâns adesea faptul că poporul Său Îl uitase, adică uitase de dragostea și harul Lui. Acesta este începutul apostaziei.

În al doilea rând, păcatul interior îndreaptă sufletul spre a nutri gânduri plictisite, lipsite de mulțumire și de putere despre acele lucruri care ar trebui să îl îndemne la sânguință și ascultare. Apostolul ne avertizează că, dacă vrem să umblăm cu Dumnezeu, ar trebui să cunoaștem „evlavia [reverența] și frica” de El ca urmare a purității, sfințeniei și măreției Sale (Evrei 12:28-29). Exact asta a spus Domnul despre pierzarea lui Nadab și Abihu: „Voi fi sfințit de cei ce se apropie de Mine, și voi fi proslăvit în fața întregului popor” (Levitic 10:3). Trebuie să ne apropiem de El având o atitudine de uimire și adorare, o atitudine sfântă și plină de reverență. De asemenea, așa ar trebui să tratăm și lucrurile lui Dumnezeu în care și prin care avem părtășie cu El. Sufletul trebuie să demonstreze o reverență față de El. Când oamenii încep să creadă că lucrurile spirituale li se cuvîn, și când nu le mai folosesc în scopul lor legitim, pierd din vedere toată frumusețea, gloria și puterea lor. Când facem vreun lucru prin care manifestăm credință sau dragoste față de Dumnezeu, trebuie să îl facem cu toată inima, cu toată mintea, cu toată puterea și cu tot sufletul nostru, nu mecanic sau formalist, atitudini pe care Dumnezeu le urăște.

El ne cere nu doar să păstrăm dragostea și harul Lui în mințile noastre, ci și ca, atât cât ține de noi, să folosim aceste gânduri ca urmare a vredniciei și superiorității lor. Păcatul lui Ezechia a fost că el „n-a răsplătit binefacerea pe care a primit-o, căci i s-a îngâmfat inima” (2 Cronici 32:25). Astfel, dacă vrem să folosim adevărul Evangheliei cu toată străduința sufletelor noastre, ar trebui să căutăm să fim „schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3:18). Altfel spus, adevărul Evangheliei ar trebui folosit așa încât Evanghelia să își manifeste puterea și impactul deplin asupra noastră. Iacov ne spune ce se petrece când auzim adevărul, dar nu facem nimic ca răspuns față de el:

„Căci dacă ascultă cineva Cuvântul și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om care își privește fața firească într-o oglindă și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era” (Iacov 1:23-24).

Cu alte cuvinte, aici este vorba despre omul care citește sau aude gândul lui Dumnezeu în Hristos, revelat în Evanghelie, dar care, în loc să îl folosească, se vede doar pe sine, și uită imediat ce fel de om este. Acel adevăr nu are niciun efect asupra lui, și nu seamănă nicio idee sau imagine a lui Hristos în gândurile sale, pentru că el privește superficial la acele adevăruri biblice. Aceasta este

întotdeauna situația celor care tratează superficial adevărul Evangheliei, fără a încerca să graveze acel adevăr în sufletele lor cu toată inima, mintea și puterea, pentru ca toate efectele Evangheliei să fie produse în ei.

Astfel de lucruri se pot petrece unora dintre păcătoși după prima lor întâlnire cu Dumnezeu. Ei se îndepărtează de la o atitudine atentă și de la gânduri insistente asupra îndurării Sale iertătoare, și de la aplicarea acestor adevăruri în sufletele lor, pentru a se stârni la o atitudine a minții și a inimii care să îi îndrepte către o ascultare constantă. Ei nu se mai gândesc la supremația lui Hristos și a lucrurilor spirituale, cândva descoperite proaspăt față de ei într-o lumină mântuitoare, când obișnuiau să insiste asupra lor cu toată puterea, bucurându-se de ele în chip nespus. Ei obișnuiau să trăiască într-o atitudine smerită și sfântă, făcându-i constant mulțumitori și roditori.

Acum, însă, odată ce lenevia și nepăsarea și-au făcut loc în inimă, ei nu mai continuă să crească în înțelepciune spirituală, căci păcatul interior lucrează în deșertăciunea minților lor, care cresc în superficialitatea și banalitatea gândurilor lor despre lucrurile sfinte. Pe măsură ce oamenii decad spiritual, ei decad și în puterea sfințeniei și în umblarea apropiată cu Dumnezeu. Întrucât izvoarele au fost oprite sau otrăvite, pâraiele nu vor

mai curge atât de hotărât, sau cel puțin nu atât de suav cum o făceau anterior. Unele dintre ele vor seca gradual, dar deplin. Unii credincioși încă vor vorbi despre credința lor și despre lucrurile spirituale la fel cum o făceau odinioară, și își vor îndeplini îndatoririle cât de des va fi posibil, dar sufletele lor sunt însetate și înfometate după oricât de puțină părtășie reală și eficace cu Dumnezeu. Prin puterea și subtilitatea păcatului interior, ei au devenit formalști și au învățat să trateze lucrurile spirituale cu jumătate de măsură. Ei și-au pierdut orice viață, vigoare și dorință după acestea. Fiți întotdeauna serioși în umblarea după lucrurile spirituale, dacă vreți să beneficiați vreodată de pe urma lor.

În al treilea rând, păcatul interior izbândește adesea în a stăvili izvoarele ascultării de Evanghelie prin idei mincinoase și prostești care corup simplitatea Evangheliei. Ideile false sunt lucrarea firii pământești și provin din deșertăciunea și întunericul minților oamenilor, fiind mai mult sau mai puțin amestecate cu emoții corupte. Apostolul era gelos pentru corinteni în această privință. El se teme că mințile lor puteau fi abătute de la simplitatea care se găsește în Hristos⁵⁷, această abatere însoțind un declin

⁵⁷ 2 Corinteni 11:2 – „Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată”.

al credinței, dragostei și ascultării. Din nefericire, așa stau lucrurile destul de des. Am observat că unii au obișnuit să își găsească plăcerea într-o degustare suavă a dragostei lui Dumnezeu în Hristos și a minunăției îndurării iertătoare a Lui, astfel că au umblat mulți ani cu Dumnezeu în smerenie, credință și cunoștința adevărului. I-am văzut însă și mai târziu, când mințile lor, odată corupte de păcatul interior, s-au întors prin idei mincinoase și nebunești de la simplitatea care se găsește în Hristos, disprețuind acum toate experiențele lor trecute și respingând forța adevărului și a ascultării. De aceea, Ioan îi avertizează pe doamna aleasă și pe copiii ei să se păzească pentru a nu fi momiți, pentru a nu-și „pierde rodul muncii” (2 Ioan 8) și să lepede ascultarea lor anterioară, considerând-o lipsită de valoare. În zilele noastre avem multe exemple ale declinului spiritual de acest fel. Există unii care, în urmă cu câțiva ani, socoteau iertarea prin sângele lui Hristos ca neprețuită și erau încântați la descoperirea adevărului duhovnicesc din Evanghelie, veghind în ascultarea față de Dumnezeu ca urmare a acestui lucru. Dar acum, ei au fost amăgiți și au lepădat adevărul care se găsește în Isus, disprețuind izvoarele ascultării lor anterioare. O, cât de deschise și grosolane sunt aceste întoarceri! Câte idei corupte au otrăvit izvoarele și fântânile ascultării de Evanghelie, câștigându-și terenul prin deșertăciunea minților oamenilor, locașul

central al păcatului interior? Cei care decad spiritual au tendința de a apela fie la harul special al Domnului, justificându-și astfel libertatea de acțiune, fie la faptele lor pretinse ca dovada progresului puterii și abilității lor spirituale, deși acestea sunt fapte ale firii pământești. Oricât de insistent ar susține unii că folosesc aceste lucruri în creșterea în sfințenie, ele nu fac altceva decât să otrăvească și mai mult izvoarele adevăratei ascultări de Evanghelie, îndepărtând inima, puțin câte puțin, de Dumnezeu și aducând sufletul într-un declin spiritual și mai abrupt.

Aceasta este una dintre căile prin care păcatul interior își produce efectul insidios de a-i abate pe oameni de la puterea, puritatea și rodnicia care ar trebui să însoțească convertirea și părtășia lor cu Dumnezeu. Rezultatul este o tendință către declin spiritual, cel puțin în sfințenie și har. Nu există nimic la care să veghem mai atent decât aceasta, dacă vrem să îl înfruntăm eficient pe acest inamic puternic și viclean. Nu este un lucru mărunț în înțelepciunea credinței ca să ne îngrijim ca adevărurile Evangheliei să continue să aibă același efect asupra sufletului ca la început și să facem un efort pentru a le păstra și crește influența în suflet. Așa cum Ioan spunea despre dragoste, o poruncă este practică adecvat doar dacă este tratată mereu ca una nouă. Acela care se va alipi autentic de adevărul Evangheliei, deși îl

poate auzi de o mie de ori, îl va considera mereu unul nou și proaspăt, pentru că îl încurajează în practicarea credinței sale. În cazul altora, el slăbește și devine o povară, la fel cum Israelul începuse să considere că mana era dezgustătoare după ce poporul se obișnuise cu ea.

3. Păcatul interior afectează profund viețile noastre prin faptul că ne abate de la vegherea împotriva ticăloșilor Satanei. Când Domnul nostru Isus Hristos a venit pentru prima oră pentru a ne lua sufletele în stăpânirea Sa, El l-a legat pe omul cel puternic și i-a luat averile (v. Matei 12:29)⁵⁸, depozitându-l de toată puterea, stăpânirea și avuțiile sale. Fiind astfel depozitat și împiedicat în așteptările sale, Satana părăsește sufletul, care a fost proaspăt fortificat împotriva momelilor lui. În felul acesta L-a părăsit el pe Mântuitorul nostru după primele încercări eșuate de a-L ispiti în pustie. Dar Scriptura ne spune: „după ce L-a ispitit în toate felurile, diavolul a plecat de la El, până la o vreme”, adică până la un alt moment oportun (Luca 4:13). Intenția lui era de a se întoarce într-o vreme care ar fi fost favorabilă intereselor sale. Și așa se petrec lucrurile și în cazul credincioșilor. Fiind depozitat de puterea sa absolută, Satana îi abandonează pentru o vreme, cel puțin comparativ cu cea anterioară.

⁵⁸ Matei 12:29 – „Sau, cum poate cineva să intre în casa celui tare, și să-i jefuiască gospodăria, dacă n-a legat mai întâi pe cel tare? Numai atunci îi va jefui casa”.

Eliberați fiind de atacurile și ispitele lui, credincioșii înainteză cu putere în noua lor ascultare, înflorind pe căile lui Dumnezeu. Totuși, această situație nu durează mult! Satana se întoarce și, dacă sufletul nu se păzește împotriva lui, va descoperi rapid o oportunitate de a întrerupe rodnicia și ascultarea lui. Astfel, după ce au petrecut câțiva timp, poate câțiva ani, într-o umblare bucurăoasă și cinstită înaintea lui Dumnezeu, unii și-au trăit ultimele zile odată cu întoarcerea Satanei în atacurile lui, luptându-se cu ispitele feroce care îi sufocau. Alții au căzut în mod clar sub puterea asaltului celui rău. Astfel de oameni au umblat bine pentru o vreme și și-au câștigat o bună reputație printre cei din jurul lor, împărțindu-și averile și ajutând pe oricine le stătea în putință. Cu trecerea timpului, ei au ajuns victimele oamenilor puternici și opresivi, cheltuindu-și timpul și banii apărându-se în tribunalele acestei lumi împotriva unor astfel de oameni. În felul acesta, ei au devenit inutili pentru aproapele lor. Așa se petrec lucrurile cu mulți credincioși, chiar după ce au umblat în ascultare spre slava lui Dumnezeu și spre zidirea Bisericii lui Hristos. Într-un fel sau altul, Satana se întoarce, așa că le dă suficiente lucruri de făcut pentru tot restul vieții. Totuși, între timp, multele haruri de care se bucură credinciosul ajung să intre în declin. Chiar dacă Satana are o influență în toate

acestea, declinul izvorăște din păcatul interior. Evident, Satana poate avea succes în acțiunile lui. Păcatul interior îl încurajează să se întoarcă și îi oferă uneori posibilitatea de a avea succes în ispitele lui. Este ca atunci când acel duh rău a fost măturat din casă prin convingerile Evangheliei. După ce a rătăcit câțva timp și a așteptat o vreme, el s-a hotărât să se întoarcă în casa de unde fusese alungat (v. Matei 12:43-45)⁵⁹. De ce anume? Poftele lumești au ajuns mai puternice decât convingerile acelui om și au pregătit sufletul lui pentru întoarcerea duhurilor rele. Acesta este felul în care Satana capătă prioritate și avantaj în fața credincioșilor – avantaj care vine din păcatul interior care predispune sufletul și îl pregătește pentru căderea în ispită.

Căile și mijloacele prin care păcatul interior îi oferă Satanei un avantaj la întoarcerea lui conduc la declin spiritual. Și voi spune mai multe lucruri despre acest subiect ceva mai târziu. Satana este un adversar sânguinos, veghetor și viclan. El nu ratează nicio oportunitate și niciun avantaj care îi sunt oferite. Oricâteori puterea noastră spirituală este afectată de păcat

⁵⁹ Matei 12:43-45 – „Duhul necurat, când a ieșit dintr-un om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă, și n-o găsește. Atunci zice: „Mă voi întoarce în casa mea, de unde am ieșit”. Și, când vine în ea, o găsește goală, măturată și împodobită. Atunci se duce și ia cu el alte șapte duhuri mai rele decât el: intră în casă, locuiesc acolo, și starea din urmă a omului acestuia ajunge mai rea decât cea dintâi. Tocmai așa se va întâmpla și cu acest neam viclan”.

și în orice fel pun presiune poftele noastre asupra noastră, Satana își face și el loc în acea slăbiciune, îndemnându-ne să mergem către pierzare, așa că toate acțiunile legii păcatului devin imediat supușii țelurilor lui diabolice.

Voi menționa aici doar câteva lucruri care par să îl invite pe Satana să se întoarcă în suflet.

ATAȘAMENTUL FAȚĂ DE LUCRURILE LUMII

Când sufletul devine atașat lucrurilor din lume, Satanei i se deschide o ușă pentru lucrarea lui. Când faraon a lăsat poporul să plece, el a auzit după o vreme că aceștia aveau probleme în pustie. Astfel, el s-a folosit de acea oportunitate pentru a-i cuceri și pentru a încerca să îi distrugă. Vestea pe care a primit-o l-a stârnit să plece în căutarea lor. Când Satana îi găsește pe cei din care a fost alungat, iar ei sunt încurcați cu lucrurile lumii, el descoperă astfel un acces sigur și ușor în interiorul lor, fiind încurajat să îi atace din nou, asemenea unui păianjen care găsește o muscă proaspătă încurcată în pânza lui. El își injectează ispitele în cei credincioși, încercând să îi facă să fie satisfăcuți cu poftele lor, lucru către care ei sunt oricum înclinați, dar el adaugă otravă la ele și le îndreaptă atenția gazdelor lui către avantajele ce vin de pe urma satisfacerii poftelor lor.

El se folosește adesea de astfel de situații, luând în stăpânire sufletele oamenilor așa încât ei nu mai scapă de el câtă vreme trăiesc. După cum mințile și sufletele oamenilor sunt abătute de lume, tot așa și amestecurile lor în lucrurile lumii îi îndreaptă către Satana.

Când ei devin prea ocupați cu lucrurile lumești, descoperă și faptul că Satana este la rândul lui amestecat în acele lucruri mai mult decât pot ei să ducă. Când oamenii devin slabi spiritual prin felul în care se amestecă în această lume, Satana se năpustește asupra lor așa cum a făcut Amalec cu cei slabi din Israel, la ieșirea din Egipt:

„Adu-ți aminte ce ți-a făcut Amalec pe drum, la ieșirea voastră din Egipt: cum te-a întâlnit pe drum și, fără nicio teamă de Dumnezeu, s-a aruncat asupra ta pe dinapoi, asupra tuturor celor ce se târau la coadă, când erai obosit și sleit de puteri” (Deuteronom 25:17-18).

PIERDEREA ATENȚIEI

Păcatul interior crește slăbiciunea sufletului prin a-l face neglijent și prin a-i fura atenția. Am arătat deja că o parte importantă a lucrării, puterii și înșelăciunii păcatului interior ține de a face sufletul neglijent și de a-l în-

depărta de la o veghere sârguincioasă asupra îndatoririlor sale. Nimic nu este mai important cu referire la sârguința și vegherea noastră când ne aflăm sub atacurile noi ale Satanei decât cuvintele din 1 Petru 5:8: „fiți treji și vegheați”. De ce? Petru continuă: „pentru că protivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită”. Dacă nu veghezi cu sârguință, Satana te va surprinde într-un moment sau altul. Amintește-ți că toate poruncile binecuvântatului nostru Mântuitor care vizează vegherea fac referire la diavolul și la ispitele lui. În clipa când sufletul devine nepăsător și neglijent, uitând de vrăjmașul cu care are de-a face, sau când se bucură de vreun succes mărunț pe care tocmai l-a reperat, acela este momentul când Satana încearcă să intre din nou în casa lui cea veche. Dacă el nu reușește, îi determină pe oameni să fie neroditori și lipsiți de compasiune față de alții, slăbind rădăcina și uscând rodul lor prin ispitele lui otrăvite. El se îndreaptă asupra responsabilităților noastre de ascultare la fel cum păsările s-au năpustit asupra jertfei lui Avraam⁶⁰. Dacă nu veghezi așa cum a vegheat Avraam și dacă nu alungi ispitele, căci așa este biruit Satana și pus pe fugă, el va ajunge să te devoreze.

⁶⁰ Geneza 15:10 – „Avram a luat toate dobitoacele acestea, le-a despiciat în două, și a pus fiecare bucată una în fața alteia; dar păsările nu le-a despiciat. Păsările răpitoare s-au năpustit peste stârvuri”.

EXEMPLUL RĂU AL ALTORA

Păcatul interior se folosește de puterea și înșelăciunea lui pentru a-i abate pe cei credincioși de la zelul și sfințenia lor inițiale, de la dragostea, credința și faptele lor dintâi, prin exemplele rele ale celorlalți credincioși. Când aceștia au intrat prima dată pe căile lui Dumnezeu, aveau o stimă deosebită pentru cei despre care credeau că sunt părtași aceleiași îndurări. Îi iubeau și cinsteau pe aceștia, ca și cum ar fi fost datoria lor să facă așa ceva.

Totuși, cu trecerea timpului, ei au descoperit că multe lucruri din acești credincioși nu erau așa cum le evaluau ei inițial, văzându-i implicați în lucruri îndoielnice și nefiind foarte deosebiți de cei din lume. Acesta este felul în care păcatul se folosește de avantajul lui. Puțin câte puțin, el insinuează în mintea credinciosului gânduri păcătoase: „Acest fel de a trăi, aceste lucruri au putut fi foarte bine făcute și de alții, așa că, de ce să nu le faci și tu?” Iată gândurile din mințile multora, gânduri care îi corup gradual. În acest fel, prin înșelăciunea și viclenia păcatului, o generație ajunge să o corupă pe alta. Câtă vreme își păstrează cursul și își menține apa nepoluată, un pârâu care izvorăște dintr-o sursă curată rămâne pur și nepătat. Totuși, dacă se unește cu pâraie care sunt murdare și urât mirositoare, devine la rândul

lui contaminat. Așa stau lucrurile și în domeniul spiritual. Noi venim dintr-un izvor al nașterii din nou, izvor care este curat și nepătat.

Acest lucru ne păstrează pentru o vreme în umblarea cu Dumnezeu, dar, mai târziu, când ajungem în compania altora, a căror mărturie pare să meargă pe aceeași cale către cer, descoperim cum căile ajung confuze și poluate de păcatele și de lumea aceasta. O astfel de situație face ca sufletele noastre să tindă către a fi corupte, astfel că ne regăsim în situația de a ne îndepărta de mărturia dintâi a credinței și sfințeniei noastre.

AVERTISMENTE

Dacă astfel de lucruri sunt aplicabile vreunui dintre cei ce citesc această carte, aș vrea să aduc câteva cuvinte ca avertismente necesare spre ocrotirea oamenilor de această infecție a păcatului.

În primul rând, este bine să știm că în biserică există un număr mare de ipocriți. Chiar dacă nu noi suntem cei care ar putea să spună care dintre ei sunt ipocriți, putem fi siguri că unii sunt astfel de oameni. Mântuitorul nostru ne-a spus că aceasta va fi situația bisericii până la sfârșitul lumii. Unii dintre cei ce cred că au un delemn în candelile lor vor descoperi la sfârșit că s-au înșelat (v.

Matei 25:1-13)⁶¹. Haideți să veghem la compania în care ne așezăm, pentru ca nu cumva, în loc să îi luăm pe cei sfinți de exemple pentru noi, să îi urmăm pe ipocriți. Deși noi putem crede că poartă chipul lui Dumnezeu, ipocriții poartă, în realitate, chipul Satanei.

În al doilea rând, noi nu cunoaștem starea spirituală adevărată a acelor ale căror căi le imităm. Se poate ca ei să fie dintre cei care L-au abandonat pe Dumnezeu, așa că și noi ne uscăm pentru o vreme, până când Domnul trimite ploii cerești care ne revigorează.

Se poate ca astfel de oameni să fie corupți în anumite păcate, o povară despre care nici măcar nu cunosc că există în ei. A cădea în aceeași stare ca a lor și a ajunge sub aceleași ispite, imaginându-ne că ceea ce este bun pentru ei este bun și pentru noi, este nebulie totală. Dacă vedem pe cineva care a fost cândva plin de

⁶¹ Matei 25:1-13 – „Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care și-au luat candelilele, și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci din ele erau nechibzuite, și cinci înțelepte. Cele nechibzuite, când și-au luat candelilele, n-au luat cu ele untdelemn; dar cele înțelepte, împreună cu candelilele, au luat cu ele și untdelemn în vase. Fiindcă mirele zăbovea, au așipit toate, și au adormit. La miezul nopții, s-a auzit o strigare: ‚Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!’ Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat și și-au pregătit candelilele. Cele nechibzuite le-au zis celor înțelepte: ‚Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelilele’. Cele înțelepte le-au răspuns: ‚Nu; ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă; ci mai bine duceți-vă la cei ce vând untdelemn și cumpărați-vă’. Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele: cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă, și s-a încuiat ușa. Mai pe urmă, au venit și celelalte fecioare, și au zis: ‚Doamne, Doamne, deschide-ne!’ Dar el, drept răspuns, le-a zis: ‚Adevărat vă spun, că nu vă cunosc!’ Vegheați dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului”.

sănătate și vigoare târându-se din loc în loc, slab și firav, uneori căzând, alteori ridicându-se, făcând puțin progres în lucruri mărunte, este oare aceasta o scuză pentru a imita un astfel de om? Nu ar trebui să cercetăm oare dacă nu cumva acest om a avut recent vreun accident sau s-a îmbolnăvit subit? Ai grijă, creștine! Mulți dintre cei care pretind credința și pe care crezi că îi cunoști, sunt bolnavi și răniți, iar rănile unora dintre ei s-au stricat și miros urât din cauza nebuniei lor. Dacă îți prețuiești sănătatea spirituală, nu îți imagina că starea lor slabă și vrednică de milă ar fi acceptabilă pentru tine, cu atât mai puțin că nu te va afecta devenind rănit și bolnav asemenea lor.

În al treilea rând, amintește-ți că, pentru mulți dintre cei mai buni creștini, cea mai rea parte a lor este ceea ce adesea este cunoscut și văzut de alții. Mulți dintre cei care își mențin părtășia prețioasă cu Dumnezeu par adeseori să fie caracterizați de nestăpânire, și nu sunt atât de atractivi ca alți creștini care probabil că nu îi întrec în har și evlavie. În ce privește viața exterioară a creștinilor slabi, despre aceștia s-ar putea crede cu greu că sunt mântuiți, însă, în ce privește credința și dragostea lor, ei sunt cu totul deosebiți. Asemenea fiicei împăratului, ei ar putea să fie cu totul glorioși pe interior, chiar dacă hainele lor nu sunt întotdeauna țesute

din aur (v. Psalmul 45:13)⁶². De aceea, ai grijă să nu fii infectat de lucrurile rele din viețile lor, ci, cât poți, imită ceea ce se găsește mai bun în ei.

PĂCATUL INFUZEAZĂ POFTE SECRETE ÎN INIMĂ

Păcatul are succes în acțiunile lui prin faptul că acumulează anumite pofte secrete în inimă. Față de aceasta, sufletul nu se împotrivește cu suficientă forță. El luptă împotriva acestei acțiuni a păcatului ca urmare a sincerității lui, căci nici nu poate face altceva, dar nu este extrem de sânguincios în a omorî păcatul complet și viguros, prin puterea și forța harului. Atunci când în suflet există o astfel de situație, o stare de declin spiritual se pune încetul cu încetul în mișcare. David ne arată felul în care, în zilele sale dintâi, își păzea inima alipită de Dumnezeu: „Am fost fără vină față de El, și m-am păzit de fărădelegea mea” (Psalmul 18:23). Preocuparea lui principală era ca nicio poftă să nu învingă în el sau asupra lui, nicio dorință rea pe care să o poată denumi „fărădelegea mea”. Același lucru îl motiva și pe Pavel. El se afla în pericolul de a se mândri din cauza descoperirilor spirituale și a experiențelor lui cerești. Acest lucru l-a forțat să „se poarte aspru

⁶² Psalmul 45:13 – „Fata împăratului este plină de strălucire înăuntrul casei împărătești; ea poartă o haină țesută cu aur”.

cu trupul lui, și să-l țină în stăpânire, ca nu cumva, după ce a propovăduit altora, el însuși să fie lepădat” (1 Corintheni 9:27), astfel că niciun motiv lumesc sau zadarnic și nicio gândire deșartă nu puteau să-și găsească loc în interiorul lui. Prin contrast, acolo unde păcatul interior provoacă, irită și adaugă putere unei anumite poftă, va fi dincolo de orice dubiu că ea va deveni principalul motiv al declinului spiritual. La fel cum o neputință sau o slăbiciune dintr-un organ vital afectează întreg trupul, tot așa, o slăbiciune într-un har anume, confruntată cu o poftă puternică, va zdrobi sufletul. Ea va slăbi în orice fel puterea spirituală și încrederea noastră în Dumnezeu, încredere pe care o primim prin credință și rugăciune. Genunchii noștri vor fi slabi, iar mâinile vor fi moi în umblarea noastră cu Dumnezeu, atunci când o poftă neomorâtă și amară rămâne în inimă. Ea se va alipi de suflet cu atâta putere, încât el nu va mai fi în stare să privească în sus (Psalmul 40:12)⁶³.

Păcatul va întuneca mintea cu nenumărate gânduri nesănătoase, așa încât o va agita spre folosul lui. El contaminatează conștiința cu acele pete care, prin acțiunile lui, au intrat în suflet. El se luptă cu voința pentru a căpăta

⁶³ Psalmul 40:12 - „Căci rele fără număr mă împresoară, m-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile mele; și nu le mai pot suferi vederea. Sunt mai multe decât perii capului meu, și mi se moaie inima”.

stăpânire și putere asupra ei. Corupția activă din suflet își va însuși puterea de a porunci în suflet, și va tânji întotdeauna să îi fure tronul. Păcatul tulbură gândurile și uneori înfricoșează sufletul, îndepărtându-l de la cântărirea situației lui prin meditație și rugăciune. Când simțămintele și dorințele corupte devin amăgite și înfășurate de păcat, harul pierde teren, în loc să câștige. Ele se vor manifesta adesea prin păcate scandaloase, așa cum s-a întâmplat cu David, apoi cu Ezechia, aducând întristare și descurajare în viața păcătosului.

Prin metode ca acestea și prin altele asemănătoare, păcatul vine să locuiască în suflet asemenea moliei dintr-o haină, hrănindu-se cu cele mai puternice fire așa încât, chiar dacă haina rămâne agățată în cuier, ea va putea să se deșire ușor în bucăți. Sufletul unde păcatul interior locuiește poate să-și mențină o mărturie bună pentru o vreme, însă puterea lui este mistuită în secret, și fiecare ispită care cade asupra lui zdrobește conștiința cu ușurință. Situația lui este asemenea unui atlet care, vreme de mulți ani, a avut o constituție sănătoasă și puternică, dar, pe neștiute, o boală i-a invadat trupul. Pentru o vreme, el nu va observa semnele bolii sale, sau, dacă va face acest lucru, va minimiza simptomele, crezând că va putea scăpa cu ușurință de ea când va avea mai mult timp pentru a merge la doctor. Pentru

moment, acel sportiv se gândește, asemenea lui Samson cu pletele tăiate, că va putea să facă lucrurile la fel ca anterior.

Uneori, el își deplânge situația, simțind că ceva nu este bine cu el, dar nu știe cauza. Dintr-o dată, boala crește în manifestarea ei, și el se ridică la luptă împotriva ei. După ceva trudă zadarnică, puterea lui scade abrupt, fiind forțat să cedeze în fața puterii bolii. Tot ceea ce poate face el acum este doar să se mențină în viață.

Aceasta este o imagine a acelor care au ajuns în starea de declin spiritual printr-o corupție secretă din inima lor. Se poate ca ei să fi trăit cândva o viață de ascultare și sfințenie, dar păcatul interior s-a folosit de oportunitate, printr-o ispită sau alta, aprinzând în el o anumită poftă. Pentru o vreme, el nu a observat-o. Uneori s-a plâns că simte ceva în neregulă, dar a crezut că se va putea descurca la fel ca odinioară. Fiind însă slăbit gradual în puterea sa spirituală, a trebuit să se rezume la lupta pentru supraviețuire. Și cât de adevărate sunt cuvintele psalmistului:

„Din tinerețe sunt nenorocit și trag să mor, sunt cuprins de spaima Tale, și nu știu ce să mai fac”
(Psalmul 88:15).

NEGLIJAREA PĂRTĂȘIEI PERSONALE CU DUMNEZEU

Păcatul lucrează adeseori prin neglijarea părtășiei personale cu Dumnezeu în rugăciune și meditație. Am arătat mai devreme cum păcatul interior lucrează amăgitor în abaterea sufletului de la împlinirea cu grijă a acestor discipline spirituale. Dacă el învinge în acest domeniu al vieții noastre, nu va eșua să producă un declin spiritual în toate aspectele ascultării de Dumnezeu. Orice neglijență în disciplinele spirituale produce o plictiseală față de Dumnezeu, așa cum Domnul însuși spune aceasta: „tu nu M-ai chemat, Iacove, căci te-ai oboșit de Mine, Israele” (Isaia 43:22). O ignorare a rugăciunii vine din plictiseală, și acolo unde există plictiseală, va avea loc o îndepărtare de obiectul care ne plictisește. Totuși, doar Dumnezeu este fântâna și izvorul vieții spirituale și, dacă ne plictisim de Dumnezeu și ne îndepărțăm de El, un declin al vieții spirituale va fi inevitabil. Fără îndoială, ceea ce oamenii sunt în aceste discipline spirituale (mă refer la credință și dragoste), aceea sunt ei în esența lor. Aici se găsește rădăcina ascultării lor, iar dacă aceasta nu este sănătoasă, toate roadele vor fi afectate în curând.

Putem vedea uneori un pom plin de frunze și roade, plăcut și productiv. După o vreme, frunzele încep

să pălească, fructele să cadă și întreg pomul să se usuce. Dacă vei căuta la rădăcină, vei găsi acolo ce anume îi fură umezeala și hrana din pământ, care ar trebui să alimenteze ramurile cu esența necesară creșterii și rodirii lui. Ceva a intervenit în acest proces așa încât, chiar dacă ramurile înfloresc pentru o vreme, hrana pomului a fost oprită sau otrăvită, conducând la declinul lui. Disciplinele părtășiei personale cu Dumnezeu constituie mijloacele prin care primim proviziile de putere spirituală de la El – ele sunt hrana și esența de la Hristos, așa cum vedem că este hrănită vița sau măslinul. Câtă vreme credincioșii mențin vii aceste discipline spirituale, viața ascultării lor va înflori și va fi roditoare. Responsabilitățile lor exterioare vor fi împlinite cu bucurie și regularitate. Prin contrast, acolo unde apare un eșec, un defect sau o oprire în a ne îmbiba din roua spirituală ce trebuie distribuită în întreg trupul, credința se va usca în curând, fructul va fi slab și întreg trupul va fi pe punctul de a muri, chiar dacă totul ar putea să pară bun pentru o vreme.

De aceea, Mântuitorul nostru arată că ceea ce noi suntem în secret, adică în responsabilitățile noastre private, care sunt văzute doar de ochiul lui Dumnezeu, se va vedea în curând în exterior, prin roadele noastre. Un motiv pentru care avem roade deficitare este că nu ne

extragem hrana doar din har. Dincolo de influența considerabilă pe care o exercită asupra lucrurilor lumii, acest har combate infiltrarea păcatului, care este subtilă și secretă, și aceasta în toate sau în majoritatea disciplinelor noastre spirituale. Prin acțiunile înșelătoare ale păcatului, există un aliaj de lucruri care mistuie uneori aurul curat al harului care vine de la Dumnezeu. În harul curat există o părtășie nemijlocită între Dumnezeu și ceea ce se găsește din El în sufletul omului. Când, prin amăgirile și înșelăciunea lui, păcatul reușește să abată sufletul de la atenția sârguincioasă acordată părtășiei cu Dumnezeu și de la perseverența în aceste discipline spirituale, el nu va eșua să pună la lucru un declin în toată ascultarea aceluia om. După ce își face intrarea, păcatul interior se străduiește să crească puterea și influența lui în suflet.

DIVORȚUL DINTRE ÎNVĂȚĂTURĂ ȘI PRACTICĂ

Creșterea în adevăr fără a-l pune în practică este o altă modalitate prin care păcatul interior atrage sufletele credincioșilor către declin spiritual. Apostolul susține categoric: „cunoștința îngâmfă” (1 Corinteni 8:1).

Dacă învățătura nu este pusă în practică, ea ne face să ne mândrim. Astfel de oameni sunt asemenea celor care au boli de inimă, de la care nu te poți aștepta

să crească, ori ca pomii care înfrunzesc continuu, dar nu rodesc niciodată. Odată ce au ajuns în această stare, ei sunt ca aceia care se bucură să primească adevărurile evanghelice într-o lumină nouă și mai strălucitoare, adevăruri pe care nu le cunoscuseră niciodată așa, dar care nu fac niciun efort de a aplica puterea lor în inimile, sufletele și viețile lor. Această neglijență duce, dacă nu la pierzarea lor, la neputințe spirituale tocmai în aceste vremuri, când lumina Evangheliei strălucește atât de mult. Astfel, mulți au trecut de la o umblare smerită și apropiată cu Dumnezeu la o mărturie seacă și stearpă. În scurt timp, toate lucrurile li se par la fel, iar aceasta este hrana păcatului. El clocește și iese din găoacea lui, crescând în putere prin astfel de lucruri.

Avem aici o modalitate notabilă prin care deșertăciunea minții se manifestă fără vreo muștrare din partea conștiinței. Unii oameni vorbesc și scriu despre credință, o studiază cu atenție și ascultă captivați la predici bune, ca aceia menționați în Ezechiel 33:32-33: „Iată că tu ești pentru ei ca un cântăreț plăcut, cu un glas frumos și iscusit la cântare pe coarde. Ei îți ascultă cuvintele, dar nu le împlinesc deloc. Când se vor întâmpla însă aceste lucruri, și iată că se întâmplă, vor ști că era un proroc în mijlocul lor”. Totuși, dacă, în aceste condiții, conștiințele lor nu sunt trezite profund și echipate cu

înțelepciune și grijă spirituală, vor cădea în somnolență și nu vor face nicio mișcare împotriva pornirilor nesănătoase ale sufletului. Toate aceste lucruri, deși bune în ele însele, nu sunt altceva decât acțiunea deșertăciunii firești din minte, și constituie o parte esențială a păcatului despre care tot vorbim aici. În general, aceste constatări sunt aplicabile situațiilor când oamenii se mulțumesc cu a-și însuși adevărurile, dar fără a căuta să aplice puterea acestora în inimile lor și să producă roadele adecvate în viețile lor practice. De aceea, declinul spiritual este inevitabil.

ÎNȚELEPCIUNEA LUMEASCĂ ȘI DECLINUL SPIRITUAL

Creșterea în înțelepciune lumească este un alt ajutor pe care păcatul îl primește în lucrarea lui de a produce declinul spiritual. „Înțelepciunea și știința ta”, spune profetul, „te-au amăgit [pervertit, cf. KJV]” (Isaia 47:10). Cu cât crește înțelepciunea lumească, cu atât moare credința adevărată. Lucrarea ei păcătoasă constă din a-l învăța pe om să își pună încrederea în puterea proprie sau în a altor oameni. Astfel, ea distruge credința autentică făcând ca sufletul să cadă în amăgire. Și avem unele exemple foarte triste ale acestui principiu al declinului spiritual în zilele noastre. Există atât de multe

ființe sărmene și zdrobite care Îl urmau cândva pe Dumnezeu în simplitatea credinței lor și în integritatea duhului, dar care acum au ajuns pline de lăudăroșie lumească în mințile lor, uscându-se tot mai mult în mărturia credinței lor. Și vedem cum se petrece acest lucru când ei imită felul de a trăi al altora, căzând în ispitele subtile ale lumii. Atât de mulți sunt contaminați, nemaifiind oamenii de odinioară.

POCĂINȚA INCOMPLETĂ

Unele păcate mari rămân în secret în inimă și în conștiință, păcate de care sufletul nu s-a pocăit. Această situație contribuie la încurajarea lucrării păcatului interior. David a făcut această mare greșală în viața lui, atunci când, în ciuda reputației lui nepătate, a păstrat și hrănit în conștiința lui un păcat mare, nepocăindu-se de el. În cazul lui Petru, lucrurile au stat altfel, căci el s-a pocăit la scurt timp, și viața lui a luat un alt curs. Un păcat mare rămas în suflet va produce sigur un rezultat diferit în viața unuia care are credința.

Dacă sufletul care a păcătuit este bine curățat în sângele lui Hristos și însoțit de acea umilință și pocăință pe care Evanghelia le cere, o astfel de experiență se va dovedi adesea mijlocul prin care sufletul va manifesta o veghere, rodnicie, smerenie și ură față de păcat mai

mari ca oricând. Dacă păcatul este neglijat, în mod cert el va împietri inima, va scădea puterea spirituală, va istovi sufletul, îi va descuraja părtășia cu Dumnezeu și va deveni un exemplu notoriu al declinului spiritual. David și-a deplâns astfel starea: „Rănile mele miros greu și sunt pline de coptură, în urma nebuniei mele” (Psalmul 38:5). Starea lui nu izvora atât de mult din păcatul lui pe cât din corupția naturii sale, nu atât din rana pe care o primise pe cât din neglijența în a o trata imediat. El era ca un om cu un os rupt care, dacă ar fi fost bine pus la loc, s-ar fi făcut mai puternic, dar netratat imediat, l-a făcut șchiop pe viață.

Am vorbit pe scurt despre aceste lucruri, și sunt multe altele de care păcatul interior se poate folosi, producând aceleași efecte. Este, însă, suficient ce am spus. Oricare ar fi lucrul pe care păcatul îl folosește, el rămâne un principiu, o lege interioară, și tocmai prin aceasta își demonstrează puterea și forța.

16

PĂCATUL ÎN VIEȚILE CELOR NEREGENERAȚI

*Puterea și forța păcatului interior dovedite prin efectele
din viețile celor care nu sunt născuți din nou*

Am văzut până aici puterea și forța păcatului interior acționând într-un anumit grad în cei credincioși. Am arătat că ține de natura acestuia să rămână în interiorul lor. Eu nu pot măsura forța păcatului interior, dar unii credincioși au fost în măsură să cerceteze și chiar să slăbească această forță în ei. Totuși, după îndelungi observații, mă simt obligat să îi avertizez pe credincioși cu privire la puterea reală a acestui vrăjmaș mortal cu care avem de-a face. Dacă într-un anumit oraș se răspândește o boală și generează o epidemie, ucigându-i pe mulți, dar ea nu atacă la fel un alt oraș, ajungem la concluzia că infecția a fost bine controlată în cel de-al doilea, și că au folosit măsuri preventive mai bune și remedii mai eficace. Se poate să fi mers cineva din primul oraș și să îi fi avertizat pe locuitorii acestuia de forța și pericolul infecției, de ce s-a petrecut cu

alte orașe care n-au beneficiat de pe urma măsurilor preventive și de ocrotire împotriva epidemiei. Tot așa, credincioșilor trebuie să li se spună despre puterea și forța legii păcatului care răcnește în ei, și despre efectele pe care le-a produs în cei care n-au aplicat remediul potrivit în fața otrăvii acesteia. De asemenea, trebuie să li se spună despre cei care au fost ocrotiți de moarte prin lucrurile pe care Domnul Isus Hristos ni le-a lăsat.

De aceea, după ce am dovedit puterea păcatului prin efectele lui și după ce am dat mai multe exemple ale manifestării ei în cei credincioși, voi trece acum la a arăta ceva din puterea păcatului în cei neregenerați, care nu au la îndemână remedii împotriva lui, remedii pe care cei credincioși le pot folosi. Nu voi demonstra aici întreaga putere a păcatului arătată în cei neregenerați, un subiect cu mult mai detaliat pentru această carte, dar voi da câteva exemple ale efectelor acestuia, efecte din care credincioșii pot învăța.

FORȚA DATĂ DE PĂCAT NATURII PĂCĂTOASE A OMULUI

Puterea păcatului se poate observa prin forța pe care el o dă naturii oamenilor, îndemnându-i și convingându-i să comită păcate contrare tuturor principiilor rațiunii pe care Dumnezeu le-a dat-o. Orice lucru sau

ființă creată de Dumnezeu are o lege care îi guvernează toate gândurile și acțiunile. Focul se propagă în sus, obiectele grele cad sub acțiunea gravitației, iar apa curge, fiecare după principiul naturii sale și după legea care îi guvernează modul de a acționa. Singurul lucru care le poate împiedica să funcționeze bine este forța, ca atunci când o piatră este oprită din căderea ei sau un foc din a se propaga în sus. Ceea ce le determină să acționeze contrar legii naturii lor, ca atunci când o piatră se ridică, în loc să cadă, sau un foc se propagă în jos, în loc să se propage în sus, se datorează unor alte forțe care intervin. Dacă am arunca în aer o piatră de moară, noi toți ar trebui să recunoaștem că, pentru aceasta, este nevoie de o forță și putere foarte mare.

La rândul lui, omul are adânc înrădăcinată în el o lege după care acționează. Această lege poate fi privită din două perspective: fie ca acel lucru pe care îl are în comun cu celelalte făpturi, sau ca un lucru unic în legătură cu scopul special pentru care a fost creat.

Unele lucruri, potrivit acestei legi a naturii, sunt aplicabile deopotrivă omului și altor ființe, cum ar fi grija și hrănirea puilor, faptul că trăiesc în familii din aceeași specie, sau că umblă după lucrurile considerate bune pentru ele și care le ajută în supraviețuirea lor. Acestea sunt unele dintre lucrurile aplicabile deopotrivă

animalelor și oamenilor, ca lege aflată în însăși natura lor. Dincolo de aceste lucruri, omul a fost creat în mod specific pentru a-I da glorie lui Dumnezeu printr-o ascultare rațională și morală, obținând astfel răsplata bucuriei în El. Există multe alte lucruri în legea creației Sale care sunt aplicabile doar omului, precum a-L iubi pe Dumnezeu mai presus de orice, a se bucura pe deplin de El ca țelul final și cel mai mare bine al său, și a căuta să afle gândul și voia lui Dumnezeu, ascultând de El. Toate aceste lucruri sunt parte din natura omului.

Aceste lucruri nu trebuie înțelese ca și cum ar implica faptul că un om va pune în practică legea naturii sale doar pentru că este un principiu al naturii lui. El este dependent de Dumnezeu și are datoria să facă toate lucrurile în ascultare de El. Omul nu poate fi considerat niciodată o simplă creatură, ci trebuie judecat ca ființă creată pentru gloria lui Dumnezeu, înzestrată cu abilitatea ascultării raționale și morale. Ascultarea lui trebuie să fie rațională, pentru că are puterea de alegere în ceea ce face, folosindu-și rațiunea în acest sens. Ascultarea lui este morală, pentru că acțiunile lui sunt determinate de o lege morală pe care rațiunea o cunoaște și o respectă. De exemplu, atât omul cât și alte făpturi au în comun grija pentru copiii lor, întrucât copiii sunt neajutorați, depinzând în totalitate de părinții lor. În noi

sunt implantate – ca principii ale naturii noastre, create în noi – dragostea și grija pentru urmașii noștri. Și alte ființe respectă acest instinct și această tendință, și nu se împotrivesc lor, cu excepția struțului nebun în care Dumnezeu nu a pus această înțelepciune naturală:

„Dar struțoaica își încredințează pământului ouăle, și le lasă să se încălzească în nisip. Ea uită că piciorul le poate strivi, că o fiară de câmp le poate călca în picioare. Este aspră cu puii săi de parcă nici n-ar fi ai ei. Că s-a trudit de geaba, nu-i pasă nicicum! Căci Dumnezeu nu i-a dat înțelepciune, și nu i-a făcut parte de pricepere” (Iov 39:14-17).

Totuși, acest lucru nu este aplicabil doar natural în cazul omului. Nu este suficient ca omul să urmeze instinctele și înclinațiile interioare ale naturii sale, cum ar fi în cazul hrănirii copiilor lui. El trebuie să facă acest lucru în supunere față de Dumnezeu, ascultând de El și pentru gloria Lui. Legea ascultării morale este aplicabilă întregii sale ființe și tuturor faptelor lui. În aceste lucruri stă întreaga esență a omului, anume cele care au fost implantate în natura sa ca ființă creată. Mai mult, el este călăuzit prin porunca și voia lui Dumnezeu, fiind o ființă capabilă de ascultare morală, în măsură să facă toate lucrurile pentru gloria lui Dumnezeu. Prin urmare, ceea ce îl conduce și convinge pe om să încalce această lege a naturii sale este ca acea forță care face ca

pietrele de moară să poată fi aruncate în sus. Această forță determină ființele omenești să își neglijeze copiii și să nu îi crească potrivit datoriei lor. Ceea ce îl determină pe om să abandoneze dependența sa fundamentală de Dumnezeu, Creatorul, și ascultarea de El trebuie să fie o forță foarte puternică.

În aceste condiții, vedem adesea rezultatul păcatului interior în viețile celor care nu sunt născuți din nou. Haideți să luăm câteva exemple.

(1) Nu există nimic mai profund implantat în principiile naturii tuturor ființelor vii, și, de aceea, și a omului, decât dragostea și grija pentru ocrotirea și hrănirea puilor lor. Multe ființe sunt în măsură să moară pentru puii lor, altele ajung să îi hrănească cu propriul trup și sânge, și multe se lipsesc de hrana pe care natura le-o cere spre supraviețuirea lor, dând-o puilor lor pentru ca ei să trăiască. Când vine vorba de puterea și forța păcatului interior din om, putem ști că aceasta este o infecție la care natura altor făpturi nu este părtașă. În mulți oameni, păcatul interior a avut adesea succes chiar în a pune opreliște acestor instincte elementare, deznădăcănând din ei izvoarele dragostei naturale și principiile legii naturii lor. Păcatul interior conduce adesea la neglijarea – ba chiar la pierzarea – rodului propriilor pân-tece. Pavel spune că popoarele din vechime se purtau în

felul acesta: „Fiindcă n-au căutat să-L păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite. Astfel, au ajuns plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase; sunt șoptitori, bârfitori, urători de Dumnezeu, obraznici, trufași, laudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți, fără pricepere, călcători de cuvânt, fără dragoste firească, neînduplecați, fără milă” (Romani 1:28-31). Pavel vorbea despre ceea ce era obiceiul contrar firii la romani, păcătoși care adesea, nedorind să facă vreun efort în educarea copiilor lor, ci să fie liberi să umble după poftele lor, își avortau copiii din pânțece. Puterea păcatului avusese succes în acești oameni prin a anula legea naturii și prin a-i neutraliza forța și tăria. Și exemple de acest fel sunt răspândite în toate popoarele. Chiar și în țara noastră am auzit de femei care își omoară propriii copii, acesta fiind rezultatul rațiunii înșelătoare a păcatului. În aceste lucruri, păcatul ajunge să deturneze curgerea puternică a legii naturii, estompând lumina lui Dumnezeu în suflet și controlând toate principiile naturale care sunt influențate de puterea poruncii și a vocii lui Dumnezeu.

Ca urmare a puterii păcatului, aceste lucruri rele primesc o forță deosebită. Oamenii au ajuns astfel nu

doar să îșiucidă, ci chiar să își sacrifice copiii cu toată cruzimea, pentru a-și satisface poftele.

Apostolul Paul enumeră idolatria și, în consecință, orice fel de superstiție, printre faptele firii pământești (Galateni 5:19-21)⁶⁴, adică rodul păcatului interior. Iată felul în care oamenii au ajuns să se împotrivescă cu o forță oribilă legii naturii pe care am menționat-o. Psalmistul descrie așa ceva în Psalmul 106:37-38: „Și-au jertfit fiii și fiicele la idoli, au vărsat sânge nevinovat, sângele fiilor și fiicelor lor, pe care i-au jertfit idolilor din Canaan, și țara a fost spurcată astfel prin omoruri”. Aceiași lucru se găsește în Ezechiel 16:20-21⁶⁵, ca în multe alte pasaje ale Scripturii. Pentru moment, aș vrea să subliniez că acești păcătoși și-au luat copiii și i-au ars cu toată cruzimea. Preoții răi, care au ajutat la aceste jertfe, au contribuit la stingerea strigătului legii naturale din părinți, prin faptul că făceau un zgomot puternic așa încât părinții ticăloși să nu audă țipetele și urletele sărmanilor lor copilași, care mureau în chinuri. Cred că nu

⁶⁴ Galateni 5:19-21 - „Și faptele firii pământești sunt cunoscute, și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrajbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu”.

⁶⁵ Ezechiel 16:20-21 - „Apoi ți-ai luat fiii și fiicele, pe care Mi-i născusei, și i-ai jertfit lor, ca să le slujească de mâncare. Nu erau oare de ajuns curviile tale, de Mi-ai mai junghiat fiii, și i-ai dat, trecându-i prin foc în cinstea lor?”

este nevoie să adaug alte dovezi în acest caz. Oamenii de știință nu pot să dea o explicație acceptabilă, ci doar se rezumă la a admira forța necunoscută a aceluși peștișor despre care spune că este în măsură să oprească un vapor în mijlocul oceanului, sau cum se face că o buruiană neînsemnată își poate face loc printr-un strat de beton.

Noi toți recunoaștem că este dincolo de abilitatea noastră de a da o explicație acelei forțe necunoscute și acelei înșelătorii de nepătruns care vine din trădătorul interior, păcatul, care pervertește cursul naturii noastre. Dorințele oamenilor sunt pline de tot felul de lucruri care îi abat de la ascultare, și sunt atât de mânate de forță și violență, încât îi fac să își trateze propriii copii într-un fel în care niciun om onorabil n-ar putea să își chinuie câinele. Și nu este niciun fel de consolare nici pentru cel mai bun dintre oameni să știe că și el poartă în inima lui semințele care produc aceste efecte rele în alții.

(2) Același lucru poate fi spus despre toate celelalte păcate care se ridică și se războiesc împotriva cerințelor esențiale ale legii naturii, păcate care pătează și aduc rușine asupra omenirii, precum uciderea părinților, copiilor, soțiilor și soților, homosexualitatea, incestul și toate celelalte spurcăciuni sexuale. În toate aceste lucruri, păcatul prevalează în oameni împotriva legii ființelor lor și a dependenței lor de Dumnezeu. Am putea să

considerăm altfel uciderea lui Abel de către Cain, trădarea lui Iuda, cu toate repercusiunile sale, sau nebunia și ticăloșia lui Nero, a cărui plăcere s-a limitat la dezonorarea și pângărirea întregii naturi a omului? Cu alte cuvinte, toate minciunile premeditate, toate răzbunările sângeroase bine plănuite, toate spurcăciunile și necurățiile imoralității sexuale, și orice fel de vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu și a căilor Sale în această lume, constituie roadele care cresc exclusiv din rădăcina păcatului.

ÎMPIEDICAREA OAMENILOR SĂ CREADĂ EVANGHELIA

Avem o altă dovadă a puterii și forței păcatului interior în felul în care el îi împiedică pe oameni să creadă Evanghelia. Și trebuie să cercetăm ceva mai îndeaproape această dovadă.

(1) În dispensația Evangheliei, cei care cred sunt puțini la număr. Acesta este lucrul pe care profetul evanghelic l-a deplâns prin întrebarea: „Cine a crezut în ceea ce ni se vestise?” (Isaia 53:1), și este ceea ce apostolul interpretează prin numărul mic al credincioșilor în Ioan 12:38. Mântuitorul nostru, Hristos însuși, ne spune că „mulți sunt chemați” – cu sensul că multora li se predică – „dar puțin sunt aleși” (Matei 22:14). De asemenea, biserica deplânge numărul mic al celor ce fac parte

cu adevărat din ea, ca în Mica 7:1⁶⁶. Cât de puțini sunt cei care intră acum pe poarta cea strâmtă! Experiența noastră zilnică nu face decât să confirme acest adevăr trist. Cât de multe sate, parohii și orașe cunoaștem unde Evanghelia a fost predicată ani la rând, și totuși cu greu poți întâlni un adevărat credincios acolo, unul care să ilustreze moartea lui Hristos prin viața lui! Și nu sunt oare rare astfel de persoane chiar și în locurile mai înalte, printre cei cunoscuți pentru mărturia religiei creștine pe care o dau înaintea oamenilor? „Vor mai rămâne doar câteva, ca la scuturatul măslinului: două, trei măslini, pe vârful crengilor, patru sau cinci, în ramurile cu roade, zice Domnul, Dumnezeul lui Israel” (Isaia 17:6).

(2) În predicarea Evangheliei sunt puse înaintea oamenilor motivele pentru care sunt chemați să o creadă urgent, apelând chiar și la instinctul lor de supraviețuire. Ceea ce face orice om după ce se gândește bine, face pentru că a considerat acel lucru rațional și bun pentru el, profitabil, avantajos sau plăcut. În esență, lucrurile pe care oamenii le fac, le consideră necesare spre a evita răul în viața lor. Oamenii acționează deliberând, indiferent dacă o anumită acțiune a lor este spre binele sau

⁶⁶ Mica 7:1 – „Vai de mine! Căci parcă sunt la strângerea poamelor, și la strângerea bobîțelor după culesul strugurilor: nu mai este niciun strugure de mâncare, nici cea dintâi smochină, dorită de sufletul meu!”

spre răul lor. Indiferent dacă la mijloc este un lucru natural pentru viața aceasta sau necesar pentru a obține alte lucruri, ei vor acționa ca urmare a unor rațiuni sau motive. Dumnezeu însuși știe că înaintea oamenilor sunt așezate suficient de des o mulțime de ispite neimportante și foarte slabe. Totuși, acești oameni se dovedesc foarte adesea seduși de plăceri neînsemnate sau de lucruri care le aduc puțin folos, umplându-și viețile de amărăciune și condamnându-și sufletele! Totuși, dacă i-am întreba, am constata cât de atent se străduiesc ei să evite ceea ce cred că este rău sau dăunător pentru viețile lor! Oricare dintre aceste motivații care-și fac loc în inimile lor este suficientă pentru a unge roțile străduințelor oamenilor, pentru a-i pune la lucru cu o voință de fier. Toate acestea acționează și atunci când se propovăduiește Evanghelia și când oamenilor li se dă porunca de a crede, însă lumea nu poate să le ofere oamenilor nici Evanghelia și nici motivațiile pentru care ei să o creadă.

[1] Evanghelia este cel mai rațional lucru care poate fi pus înaintea înțelepciunii unui om, arătându-i-se că, prin propria greșală, a pierdut abilitatea de a-l aduce glorie lui Dumnezeu și de a-și mântui propriul suflet (întrucât pentru aceste lucruri a fost creat). El trebuie să accepte și să primească singura cale binecuvântată, sigură, ușoară și curată pentru a ajunge la cele

două obiective menționate, cale pe care Dumnezeu, în harul, dragostea, îndurarea, înțelepciunea și neprihănirea Lui infinită, o pune înaintea omului prin Evanghelia.

[2] Evanghelia este cel mai benefic lucru pe care omul este invitat să îl accepte. Ce beneficiu este căpătat astfel prin iertarea de păcate, prin acceptarea omului în favoarea și dragostea lui Dumnezeu, într-o nemurire binecuvântată și în slavă veșnică!

[3] Evanghelia este un lucru foarte plăcut. Și cu siguranță că este ceva plăcut să fii adus din întuneric la lumină, să fii scos din închisoare și așezat pe un tron, să fii eliberat din robia față de Satana și din pofta blestemată, și dus în libertatea glorioasă a copiilor lui Dumnezeu, stare însoțită de mii de plăceri cerești care încă ne sunt necunoscute.

[4] Evanghelia este necesară, căci ea vine ca o poruncă de la Dumnezeu, care are autoritate supremă peste noi. Ea este indispensabilă, dacă vrem să evităm pierzarea veșnică a trupului și sufletului (v. Marcu 16:16)⁶⁷. Ea ni se înfățișează în felul acesta: „Crede, altfel vei pieri sub greutatea mâniei Dumnezeului nostru măreț, și aceasta în veci de veci”.

⁶⁷ Marcu 16:16 – „Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit”.

Dar acum, în ciuda tuturor acestor considerații aduse înaintea oamenilor și cu care insistăm zilnic asupra lor în Numele mărețului nostru Dumnezeu, așa cum am spus mai devreme, foarte puțini oameni își îndreaptă inimile către Evanghelie. Dacă le spui oamenilor de zece mii de ori că în aceasta stă înțelepciunea și că în Evanghelie este bogăția adevărată, și dacă le arăți că, fără Evanghelie, vor pieri în mod cert și veșnic, vei vedea cât de curând refuză ei această veste bună. Poți să îi asiguri că este în interesul lor să creadă Evanghelia, poți să le spui că Dumnezeu însuși le transmite acest lucru, căci vei constata că pentru ei nu contează. Inima lor nu este îndreptată către Dumnezeu, ci îți vor spune clar: „nu vrem să avem de-a face cu aceste lucruri”. Acești oameni mai degrabă ar pieri în poftele lor decât să accepte îndurarea lui Dumnezeu.

(3) Păcatul interior este ceea ce îi abate pe oameni de la a crede Evanghelia. Orbirea minții, încăpățânarea voinței și senzualitatea dorințelor, toate își dau mâna ținând sufletele sărmane și pieritoare la distanță de Hristos. Oamenii sunt orbiți de păcat și incapabili să-și vadă nevoia mântuirii. Ei sunt încăpățânați, nedorind să primească neprihănirea Lui. Ei devin lipsiți de dorință, ne-maiobservând că se află în pericolul pierzării veșnice.

Este corect să spunem că acele lucruri care îi conving pe oameni să acționeze într-un fel sau altul atunci când sunt înțelepți, serioși și atenți la viețile lor, trebuie să aibă o forță deosebită în ele. Cu toate acestea, când neglijează și disprețuiesc dragostea lui Dumnezeu, sângele lui Hristos și bunăstarea veșnică a sufletelor lor, ei sunt în stare să aducă scuze și justificări slabe și fără sens. Cine poate să stea nemișcat și neafectat văzând sufletele sărmane cum pier veșnic prin gestul lor de a refuza mii de invitații pline de iubire la acceptarea îndurării și a iertării de la Dumnezeu, prin sângele lui Hristos? Nu suntem oare uimiți de puterea care acționează în păcătoși, putere care îi determină să alerge înainte spre pierzarea lor? Toate aceste lucruri se petrec prin puterea și înșelăciunea păcatului din ei.

APOSTAZIA TOTALĂ

Efectul și influența păcatului interior se mai vede și prin apostazia totală a oamenilor. Cei care au nevoie de convertire primesc multe avertismente prin Cuvântul lui Dumnezeu. Apostolul ne spune că astfel de oameni „abia de scapă de cei ce trăiesc în rătăcire” (2 Petru 2:18). Ei se separă de idolatrie și închinarea falsă, însușindu-și și pretinzând că au crezut adevărul. De asemenea, ei scapă de „întinăciunile lumii” (v. 20), adică de

„stricăciunea care este în lume prin poftă”, așa cum o descrie Petru (2 Petru 1:4), altfel spus, de modul murdar, corupt și necurat de a trăi al oamenilor din lume, aflați în căutarea poftelor lor. Ei scapă de aceste lucruri prin a-și reforma viețile fiind îndemnați de forța Cuvântului. Aceste lucruri sunt produse „prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”, adică prin predicarea Evangheliei. Ei abandonează toate căile închinării false, mărturisesc adevărul, își reformează viețile și umblă potrivit convingerilor la care au ajuns. Prin aceste mijloace, ei capătă o reputație de a fi adevărați creștini. Lor „le merge numele că trăiesc” (Apocalipsa 3:1) și sunt făcuți întrucâtva „părtași” unora dintre privilegiile Evangheliei care sunt menționate de apostol în Evrei 6:4-5: „cei ce au fost luminați odată și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor”.

Nu este rolul meu aici de a demonstra cât de departe poate fi mișcat un om de Cuvânt și totuși să nu ajungă în punctul să creadă în Hristos, sau care sunt limitele lucrării harului comun în oamenii neregenerați. În general, noi credem că această lucrare merge până acolo încât face dificil ca noi să deosebim între cei care au fost reformați sub influența harului comun, și cei

care sunt regenerați ca urmare a harului mântuitor. Totuși, în ciuda lucrării harului comun, vedem zilnic că mulți oameni se leapădă de Dumnezeu și devin cu totul răi. Unii cad în plăceri și necurății, alții în trăire lumească și lăcomie, iar alții devin chiar persecutori ai sfinților – toate spre pierzarea sufletelor lor. Acest lucru se petrece, așa cum apostolul descrie, prin a fi „prinși iarăși”. Așa cum am văzut din Iacov 1:14-15, a fi momit și atras ține de lucrarea păcatului interior, și doar el este ceea ce cuprinde și înfășoară sufletul (v. 2 Petru 2:18, 20). Prin poftele firii pământești, oamenii sunt abătuți de la mărturia credinței la o apostazie blestemată. Păcatul învinge în ei și asupra lor, prin înșelăciunea și puterea lui, determinându-i să-și abandoneze mărturia creștină și părtășia cu Dumnezeu, iar acest lucru dovedește puterea deosebită și forța păcatului.

(1) Ajungerea în punctul apostaziei pune capăt puterii deosebit de mari care este trimisă din Cuvânt spre aducerea acestor oameni la convingerea de păcat și la reformarea autentică a vieții. Știm din experiență că oamenii nu sunt ușor influențați de Cuvântul lui Dumnezeu. Majoritatea trăiesc în această dispensație a Cuvântului toată viața lor, și totuși rămân neafecțați de lucrarea Cuvântului, așa cum o stâncă rămâne neafectată de bătaia vântului. Înainte de a vedea o schimbare în vreun

om, trebuie cucerite multe dificultăți și prejudecăți, și multe lovituri trebuie aplicate conștiinței lui. Este ca și cum am încerca să oprim un râu în perioada inundațiilor, sau să dorim să îi abatem cursul într-o altă direcție. Este ca și cum am vrea să oprim o stâncă uriașă din căderea ei pe coasta muntelui sau ca și cum am vrea să îndreptăm un măgar hotărât cu încăpățănare să meargă în direcția lui, așa cum am citit mai devreme în Ieremia 2:24⁶⁸.

Este imposibil ca un predicator să îi întoarcă pe oameni de la căile lor corupte și de la plăcerile lor păcătoase, determinându-i să se roage, să postească, să asculte Cuvântul și să facă multe alte lucruri voluntar și cu bucurie, contrar principiului firii pământești care stăpânește în ei. Noi facem tot ceea ce putem pentru a-i aduce la mărturisirea lui Hristos și la Evanghelie, în perioada când acești oameni sunt supuși încercărilor și necazurilor. Vrem să le aducem lumina așa încât să poată privi la multele taine ale sufletelor lor. Ne rugăm ca ei să primească darurile lui Dumnezeu pentru a se achita de responsabilitățile lor. Vrem să-i facem pe cei morți să trăiască, pe cei orbi să vadă și să umble, împlinind

⁶⁸ Ieremia 2:24 - „Măgăriță sălbatică, deprinsă cu pustia, care găfâie în aprinderea patimii ei, cine o va împiedeca să-și facă pofta? Toți cei ce o caută n-au nevoie să se ostenească: o găsesc în luna ei”.

toate rolurile și îndatoririle oamenilor vii și sănătoși spiritual. Totuși, convingerea de păcat și reformarea vieții sunt efectele și rezultatele puterii deosebite a lui Dumnezeu. Nu pot afirma suficient de categoric faptul că doar Duhul Sfânt, folosind puterea lui Dumnezeu, poate să convingă un păcătos trezindu-i conștiința, iluminându-i mintea, schimbându-i dorințele, uimindu-i inima și reformându-i viața, dându-i astfel abilitatea de a-și împlini datoria în fața lui Dumnezeu.

Totuși, în toate aceste lucruri există o influență și un control din partea păcatului interior. El se ridică împotriva întregii lucrări a Duhului lui Dumnezeu, făcută prin Cuvânt. El îi vorbește omului în încercările și ispitele lui, chiar și atunci când Dumnezeu Își arată îndurarea față de el. Când păcatul clocotește în om, toate aceste lucruri devin ca funiile care l-au legat pe Samson înainte ca părul să îi fie ras. Dacă ai striga, „Filistenii sunt asupra ta” (Judecători 16:9), vei vedea cum păcatul va scoate imediat la iveală o ispită subtilă și potrivită acelei situații. Sfidează păcatul interior, și îi vei vedea puterea și forța. Toate hotărârile bune ale omului se topesc asemenea unei lumânări de ceară pusă în foc. Conștiința este redusă la tăcere, reputația Bisericii lui Dumnezeu este urâtă, lumina este acoperită, impresiile Cuvântului sunt alungate, convingerile sunt neglijate, iar

Raiul și Iadul sunt disprețuite. Păcatul va alergeră pe calea lui și va abate sufletul complet de la căile bune și drepte ale lui Dumnezeu. Uneori, el face acest lucru înșelător, pas cu pas, răcind toată forța impresiilor anterioare date de Duhul lui Dumnezeu prin Cuvânt, contaminând conștiința, împietrind inima și făcând ca dorințele să fie obsedate de plăceri. Sărmanul suflet care a alunecat înapoi în inima lui, cu greu cunoaște ce i se pregătește înainte de a ajunge pe fundul prăpastiei spurcăciunii sale, a blasfemiei și a vrăjmășiei față de Dumnezeu. Uneori, păcatul se folosește de anumite ispite presante și aruncă dintr-o dată sufletul pe calea înstrăinării de Dumnezeu și departe de mărturia căilor Lui.

(2) Păcatul îi îndepărtează pe oameni de la a se gândi la nădejdea cerului, pe care au căpătat-o chiar și în forma ei superficială prin convingerile inițiale, prin ascultarea lor și prin credința temporară pe care au avut-o. Ei aveau o oarecare nădejde a cerului, sau cel puțin voiau să scape de Iad, și se gândeau la o nemurire lipsită de neazuri. Până și cele mai ușurate și insensibile suflete din lume sunt convinse că există o altă stare a lucrurilor în lumea viitoare, fie ca urmare a influenței tradițiilor, fie prin propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu. Totuși, în oamenii care nu sunt iluminați

și convinși de păcatele lor și de nădejdea Evangheliei rămâne un lucru lipsit de sensibilitate, nemișcat, lucru care nu poate fi alungat de acolo de nimic; rămâne o putere în ei care nu are decât forța de a-i elibera din anumite necazuri presante ale acestei lumi. Și cât de diferită este situația în cazul credincioșilor adevărați, care sunt profund mișcați de Cuvânt! Nădejdea cerului pe care aceștia o au și priveliștea nemuririi binecuvântate vin însoțite de o mare bucurie și fericire, fiind un mijloc deosebit al odihnei lor chiar și în cele mai rele dintre temerile și încercările lor. Ei au de-a face cu un lucru de care nu s-ar despărți pentru nimic în lume, și la el se întorc în orice ocazie, primind de aici odihnă și mângâiere.

Ca urmare a puterii păcatului, cei neregenerați pierd accesul la toate aceste beneficii. Ei vor renunța la Rai și la nemurirea binecuvântată în prezența fericită a lui Dumnezeu, căci păcatul trebuie slujit și trebuie să împlinească poftele lui. Dacă un om lumesc ar trăi cu nădejdea unei moșteniri mari care n-ar fi eșuat să îl satisfacă, cu siguranță că s-ar fi bucurat de ea și ar fi privit înainte către o viață fericită și bucurasă când avea să intre în posesia ei. Totuși, cineva îi taie calea cu acest mesaj: „Este adevărat, moștenirea pe care o aștepți este de dorit, și este plină de lucruri bune. Dar vino și alungă toată această nădejde și așteptare, alăturându-mi-te în

slujirea și robia unui tiran asupritor”. Dacă ar fi ascultat de această chemare, ai fi putut spune că mesagerul a avut o putere ciudată de a-l vrăji, convingându-l să îi urmeze sfatul. Totuși, așa stau lucrurile în cazul celor neregenerați. Păcatul, în sine, nu poate să nege că Împărăția lui Dumnezeu, care aduce nădejde în suflet, este glorioasă și de dorit, și nici nu va fi spune că gândurile omului despre ea ar fi zadarnice și amăgitoare. Totuși, păcatul face cumva și îl determină să alunge aceste nădejdi, să disprețuiască Împărăția pe care o aștepta și să îi promită nimic altceva decât slujirea unei poftede crude și murdare, dar plăcute. Cu siguranță că în aceasta stă secretul puterii păcatului interior, a cărui profunzime nu poate fi cuprinsă.

(3) Apostolul Petru vorbește la rândul lui despre puterea acțiunii păcatului în cei apostatați, prin a-i abate de pe calea neprihănirii după ce aceștia ajunseseră să o cunoască: „În adevăr, dacă, după ce au scăpat de întinăriunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă, care le fusese dată” (2 Petru 2:20-21). Se va vedea în final cum oamenii trăiesc în

toate zilele vieților lor în slujba păcatului și a lumii, refuzând să meargă pe căile lui Dumnezeu, când au fost invitați. Chiar dacă ei nu experimentaseră minunăția, frumusețea, plăcerea și siguranța căilor lui Dumnezeu, totuși au primit de la Dumnezeu însuși dovada că ele sunt frumoase. De aceea, refuzul lor va fi amar în final, iar starea lor chiar mai rea. Apostolul adaugă că ei „au cunoscut calea neprihănirii”, dar, din cauza puterii păcatului interior, „s-au întors de la porunca sfântă”. Cum poate omul să-L abandoneze pe Dumnezeu în beneficiul diavolului, după ce a cunoscut ceva despre El și despre slujirea Lui? Cum poate să renunțe la Rai pentru Iad, după ce a primit vești proaspete și fericite despre cer? Cum poate să schimbe părtășia sfinților pe o casă de plăceri și beții, după ce a fost primit în părtășie cu Dumnezeu și a gustat din căile Lui plăcute? Îi deplângem pe cei care au încetat să umble pe căile curate, clare și drepte, îndreptându-se către a se bălăci în murdărie și păcat. Da, păcatul învinge în apostatați, făcându-i să practice aceste lucruri în ciuda luminii, convingerilor, experiențelor, mărturiilor, angajamentelor sau a oricăror alte lucruri care i-au păstrat pe căile neprihănirii.

(4) Păcatul își descoperă puterea și forța prin a-i determina să renunțe cu totul la Dumnezeu, așa cum

este revelat în Hristos, și la puterea adevărului Evangheliei, prin comiterea păcatului împotriva Duhului Sfânt (Matei 12:31-32)⁶⁹. Nu voi încerca aici să dau o explicație asupra a ceea ce este cu precizie păcatul împotriva Duhului Sfânt și a ceea ce el produce. Există, desigur, perspective diferite legate de acest păcat, dar toate cad de acord că el va pune capăt oricărei relații între Dumnezeu și om pe căile harului. Acesta este un păcat care duce la moarte. Aici duce împietrirea și orbirea inimilor oamenilor, căci, cu trecerea timpului, ei ajung în afara lucrării îndurării lui Dumnezeu. Ei aleg să nu mai aibă nimic de-a face cu Dumnezeu, iar Dumnezeu jură că ei nu vor intra niciodată în odihna Lui. Astfel, păcatul aduce moartea. Prin păcatul interior, apostatul este făcut să respingă scopul pentru care a fost creat și să lepede intenționat mijloacele prin care ar fi putut să ajungă să se bucure de Dumnezeu. El continuă să Îl sfideze fățiș pe Dumnezeu, astfel că pierе în răzvrătirea lui.

Nu am menționat aceste lucruri pentru a ilustra plinătatea puterii păcatului interior din oamenii neregenerați. V-am dat doar câteva exemple drept crâmpeie

⁶⁹ Matei 12:31-32 – „De aceea vă spun: Orice păcat și orice hulă le vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată. Oricine va vorbi împotriva Fiului omului, va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor” (cf. Marcu 3:29; Luca 12:10).

ale ei. Dacă vreți o imagine mai completă a ei, va fi suficient să vă deschideți ochii și să vedeți răutatea ce domnește în lume și care clocotește peste tot pământul. Să ne gândim la potopul menționat de Pavel prin expresia „faptele firii pământești” din Galateni 5:19-21. Găsim din belșug aceste lucruri oribile în fiii oamenilor de pretutindeni, din orice țară, oraș sau sat. Apoi să ne gândim la faptul că lumea, care este plină de potopul, murdăria și sângele acestor abominații, este totuși o grădină plăcută, un paradis prin comparație cu inima omului în care există toate aceste lucruri! Ceas de ceas, milioane de spurcăciuni ticăloase sunt stinse din pânțele prin unele modalități pe care le-am menționat mai devreme în această carte, astfel că nu ajung să vadă vreodată lumina zilei. Dacă un om face din porunca sfântă a lui Dumnezeu regula lui de viață și lumina sa, va ajunge la discernământ spiritual. Atunci descoperim împlinire în ascultarea de El. Am demonstrat încă de la începutul cărții felul în care acest subiect confirmă pe deplin adevărul statuat inițial despre puterea păcatului interior.

17

LEGEA PĂCATULUI ȘI LEGEA LUI DUMNEZEU

*Puterea păcatului este dovedită prin împotrivirea omului
față de puterea Legii lui Dumnezeu*

Măsura puterii unei persoane sau a unei cetăți fortificate poate fi evaluată din opoziția de care poate da dovadă atunci când trebuie să stea împotriva unui vrăjmaș, la atacul acestuia, și să rămână neînfrântă. Când auzim de o cetate care a rezistat asaltului îndelungat al unui vrăjmaș puternic, nefiind cucerită, zidurile ei suportând atacuri înverșunate, dar fără a fi demolate, concluzionăm că acea cetate este puternică, dacă nu chiar imposibil de cucerit. Aceasta este o ilustrație a puterii și forței păcatului interior. Păcatul este în măsură să se alipească, nu doar să crească în suflet, ci chiar să îl ia în stăpânire, în ciuda opoziției lui puternice. Vă voi da două exemple ale împotrivirii pe care legea păcatului o manifestă față de Legea lui Dumnezeu, împotrivire care este adesea înfricoșător de mare, și nu întotdeauna lipsită de roade. Toate

contra-atacurile sufletului sunt absorbite de legea păcatului, căci ea nu poate fi cucerită. Există multe modalități prin care Legea lui Dumnezeu se împotrivesc păcatului și puterii acestuia.

LEGEA SCOATE PĂCATUL LA LUMINĂ

Legea lui Dumnezeu expune păcatul din suflet, care este asemenea unei boli virulente necunoscute din trup. Faptul că ea rămâne necunoscută și nediagnosticată constituie unul dintre mijloacele prin care își asigură succesul. Păcatul interior este ca un grup de trădători dintr-o țară căci, câtă vreme rămân ascunși, își duc înaintea planurile nestingheriți.

Foarte puțini oameni din această lume cunosc ceva din această boală care duce la moartea sufletelor lor. Chiar dacă au fost învățați unele lucruri despre doctrina păcatului, ei nu cunosc nimic despre puterea lui. Ei nu sunt în măsură să vadă că au de-a face cu un vrăjmaș mortal. Ei sunt asemenea unui om care, indiferent ce i se spune, el nu poate crede că a fost prins într-o febră virulentă, devreme ce se simte bine. De aceea, nu ia niciun fel de măsuri de precauție împotriva ei. Astfel, Legea lui Dumnezeu scoate la iveală vrăjmașul. Ea convinge sufletul că există un trădător care lucrează din greu la sânul lui:

„păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: ‚Să nu poftești!’” (Romani 7:7).

„Păcatul nu l-am cunoscut... N-aș fi cunoscut pofta...” — aceasta este descrierea precisă a stării sufletului și a lucrării Legii.

Conștiința este stârnită uneori și lovește împotriva acțiunilor păcatului, dar nimeni nu poate să îl vadă clar și precis la sursa lui. Conștiința îi dă omului o vedere asemenea celei a orbului din Evanghelie, când Domnul nostru i-a atins prima dată ochii: „El s-a uitat și a zis: ‚Văd niște oameni umblând, dar mi se par ca niște copaci’” (Marcu 8:24) — adică o vedere încețoșată și neclară. Atunci când Legea vine, însă, ea îi dă sufletului o perspectivă exactă asupra păcatului interior. Această expresie, „păcatul nu l-am cunoscut”, vorbește despre profunzimile, rădăcina și înclinația naturii noastre față de păcat, denumite aici și „pofță”, lucru care, în cazul lui Pavel, lua forma lăcomiei:

„păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: ‚Să nu poftești!’ Apoi păcatul a luat prilejul, și a făcut să se nască în mine prin porunca tot felul de pofte; căci fără Lege, păcatul este mort. Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam; dar când a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit. Și porunca, ea, care

trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea. Pentru că păcatul a luat prilejul prin ea m-a amăgit, și prin însăși porunca aceasta m-a lovit cu moartea” (Romani 7:7-11).

Iată, așadar, ceea ce face Legea– ea târăște trădătorul acesta din locul de taină unde pândește și din colțoanele ascunse ale sufletului. Când vine Legea, omul nu mai poate fi în neștiință de vrăjmașul lui. Dacă va pieri ca urmare a atacurilor păcatului, totuși pieirea lui va fi cunoscută și deschisă ca o carte. El este nevoit să spună că Legea l-a avertizat de existența păcatului, i l-a descoperit și a adus tulburare în sufletul său, așa cum face un ofițer de poliție când descoperă un hoț, chemând întăriri ca să îl poată aresta.

LEGEA ARATĂ NATURA DEZGUSTĂTOARE A PĂCATULUI

Legea lui Dumnezeu nu doar că scoate la iveală păcatul, ci îi arată și natura foarte rea, periculoasă și dăunătoare pentru suflet. Pavel subliniază acest aspect important și pune următoarea întrebare despre Lege:

„Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună. *Atunci, un lucru bun mi-a dat moartea?* Nicidecum. Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr-un lucru bun, pentru ca păcatul să se arate afară din

cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă. Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească: dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului” (Romani 7:12-14).

În acest verset există multe lucruri care trec dincolo de scopul cărții de față, așa că ne vom limita la subiectul expunerii păcatului prin Lege. Ea face ca „păcatul să iasă la iveală ca păcat”. Ea îi arată adevăratele culori și îl ilustrează „din cale afară de păcătos”. Legea scoate păcatul înaintea sufletului și îi arată murdăria și vinovăția, arată cât de mare este acesta, cât de ticălos este, ce spurcăciune este el pentru Dumnezeu, ce vrăjmașie manifestă față de El și cât de mult este urât de Dumnezeu. Sufletul nu poate vedea niciodată păcatul ca un lucru mărunț, indiferent ce a gândit despre el înainte ca Legea să-și facă lucrarea în inimă.

Situația este ca aceea a unui om care, descoperind că i-a crescut temperatura, trimite după un doctor îndemnativ pentru că are nevoie de el ca să-i diagnosticheze starea. Apoi doctorul îi spune: „îmi pare rău, dar starea ta este cu mult mai rea decât îți imaginezi. Boala ta este fatală și a avansat, așa încât îți afectează întreg trupul și ți-a infectat sângele. Dacă nu se iau cele mai drastice măsuri, mă îndoiesc că vei putea trăi mai mult de câteva ore”. Așa este starea noastră. Omul poate fi tulburat în

mintea și conștiința lui în legătură cu păcatul interior. El descoperă că starea sufletului lui nu este bună, și asta mai mult din rezultatele păcatului și din erupțiile continue ale lui decât din conștientizarea naturii reale a păcatului, pe care speră să o învingă foarte curând. Dar acum, odată cu venirea Legii, sufletul știe că boala este mortală și fatală, că ea este „din cale afară de păcătoasă” pentru că stă la temelia despărțirii lui de Dumnezeu. Legea ia apoi anumite măsuri împotriva păcatului.

LEGEA NE JUDECĂ

Legea lui Dumnezeu ne judecă și ne arată le ce ar trebui să ne așteptăm de pe urma hrănirii păcatului interior. Lucrarea Legii este să scoată păcatul la lumină și să ne pregătească pentru judecată. Legea este supremă pe tronul ei. Ea nu își negociază cuvintele cu păcătoșii, așa cum facem noi în relațiile noastre, ci îi acuză cu toată claritatea: „Tu ești omul acesta” (2 Samuel 12:7) - cel în care locuiește acest păcat nespus de păcătos, și va trebui să dai socoteală pentru vinovăția lui. Eu cred că acest lucru, mai mult decât orice altceva, stârnește omul la împotrivire față de păcatul interior și îl îndeamnă la distrugerea totală a acestui vrăjmaș.

Legea îl informează pe păcătos că, din cauza păcatului lui, este expus blestemului și mâniei lui Dumnezeu.

Ea pronunță sentința condamnării veșnice asupra lui. Limbajul Legii este următorul: „Dacă rămâi în această stare, vei pieri”. Ea imprimă în suflet un avertisment, lăsându-l fără scuză în această lume.

LEGEA ÎNGROZEȘTE SUFLETUL

Legea adaugă sentinței sale tulburarea și înfricoșarea sufletului, informându-l că nu va exista nicio pace între el și Dumnezeu câtă vreme ocrotește și ascunde în sine un astfel de tovarăș păcătos. Oricâteori sufletul se complăce în poruncile păcatului interior și le hrănește, Legea aduce imediat asupra lui mânia și groaza Domnului, făcându-l să se cutremure. Ea nu le dă odihnă păcătoșilor, ci este asemenea unei săgeți mortale care străpunge coapsa unei ființe sărmane, chinuind-o neobosit în orice stare ar fi și în orice lucru ar face.

LEGEA LOVEȘTE SUFLETUL

Legea nu se oprește aici, ci continuă să lovească în suflet (v. Romani 7:9) prin a-l convinge de natura, puterea și scopul final al păcatului interior, furându-i sufletului tot ceea ce ține de nădejdea și neprihănirea de sine. Ea îl lasă ca o ființă sărmană, moartă, neajutorată și fără speranță, și toate acestea prin opoziția ei față de păcatul interior. Am putea să ne așteptăm oare ca puterea păcatului să fie

frântă și forța lui ruinată? Ar trebui să moară el înainte de aceste lovituri din partea Legii lui Dumnezeu? Adevărul este că puterea și forța păcatului sunt de o așa natură încât el nu moare. Este ca acela pe care poeții l-au descris ca un om născut din pământ, despre care cineva crede că-l poate ucide prin a-l trânti la pământ. De fiecare dată când cade, el își recapătă forța și devine mai puternic. Așa sunt toate căderile și revenirile păcatului interior în urma loviturilor Legii.

(1) Păcatul nu este cucerit niciodată pe deplin aici, pe pământ. Pentru ca o ființă să fie cucerită, sunt necesare două lucruri: în primul rând, ca ea să își piardă dominația, și în al doilea rând, ca ea să-și piardă puterea.

Oridecâteori cineva este cucerit, pierde ambele lucruri, atât autoritatea cât și puterea. Așa ne vorbește Evanghelia despre omul puternic care, fiind atacat, trebuie legat și jefuit (Matei 12:29; Marcu 3:27)⁷⁰. Dar niciunul dintre aceste lucruri nu este valabil în cazul păcatului interior, chiar și când el se află sub asaltul Legii. El nu-și pierde nici o parte a autorității sau puterii sale, oricâte lovituri ar primi din partea Legii. Faptul că Legea nu poate face aceste lucruri este dovedit în Scriptură în Romani 8:2-4:

⁷⁰ Marcu 3:27 – „Nimeni nu poate să intre în casa unui om tare și să-i jefuiască gospodăria, decât dacă l-a legat mai întâi pe omul acela tare; numai atunci îi va jefui casa” (cf. Matei 12:29).

„În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții. Căci - lucrul cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere - Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului”.

Legea nu îi poate fura păcatului puterea și stăpânirea, căci acela care se află sub Lege este și sub păcat. Altfel spus, oricare ar fi puterea Legii asupra conștiinței unui om, făcându-l să-i fie frică de păcat pentru ca sentința și blestemul lui Dumnezeu să nu cadă asupra lui, păcatul rămâne încă stăpânitor peste inima neregenerată. De aceea, apostolul spune:

„Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har” (Romani 6:14).

Acest lucru implică foarte clar că, deși o persoană poate să nu fie niciodată în supunere formală față de autoritatea Legii, ea nu este scuzată și nici ocolită de stăpânirea păcatului. Fără îndoială, în toate lucrările ei în suflet, în loc să îl elibereze și să îl achite de stăpânirea și robia păcatului, de fapt Legea îi crește starea de robie și ticăloșie, la fel cum sentința judecătorului adaugă la starea ticăloasă a infractorului. În mod natural, sufletul se

află sub stăpânirea păcatului, care îl asigură că trăiește în siguranță și că nu trebuie să se teamă nici de păcat și nici de judecată. Când Legea vine asupra lui în această stare, ea aduce în suflet un mare necaz și o mare groază. Totuși, ea nu îl poate elibera. Sufletul este în aceeași stare în care se găseau evreii când Moise a mers cu mesajul lui înaintea lui faraon. Erau atât de departe de a obține eliberarea lor, încât robia lor n-a făcut decât să crească și „au văzut în ce stare nenorocită erau”:

„Acum, duceți-vă îndată de lucruți; nu vi se vor da paie, și veți face același număr de cărămizi. Logofeții copiilor lui Israel au văzut în ce stare nenorocită erau, când li se zicea: ‚Nu vi se scade nimic din numărul de cărămizi; ci în fiecare zi să faceți lucrul convenit unei zile’. Când au ieșit de la Faraon, i-au întâlnit pe Moise și pe Aaron, care îi așteptau. Și le-au zis: ‚Să vă vadă Domnul, și să judece! Voi ne-ați făcut urâți lui Faraon și slujitorilor lui; ba încă le-ați dat sabia în mână ca să ne omoare’” (Exod 5:18-21).

Și este clar că, de fiecare dată când păcatul descoperă că stăpânirea lui asupra sufletului este atacată, vedem păcatul acționând asemenea lui faraon. El devine cu atât mai asupritor și își dublează forța robiei peste sufletele unde se găsește. De aceea, nu lucrarea Legii este ceea ce distruge păcatul sau ceea ce îi fură stăpânirea. După toate loviturile Legii, păcatul nu pierde nimic

din forța și puterea lui. El continuă să acționeze atât în autoritatea cât și în puterea lui. El nu este nici distrus, și nici slăbit în felul acesta.

(2) Păcatul este atât de departe de a fi cucerit, încât devine agitat. Lucrarea Legii are doar efectul de a stârni și înrăi păcatul, care, atunci când i se dă posibilitatea, devine mai puternic și viguros ca înainte. Aceasta este ceea ce apostolul descrie în Romani 7:9-13⁷¹.

Dar veți spune: „Nu vedem prin propria experiență că mulți sunt mișcați sub predicarea Legii pentru a renunța la păcatele lor și a-și reforma viețile, și cum ei se ridică să lupte împotriva erupțiilor celorlalte corupții din ființele lor, care n-au fost încă date morții? Nu poate fi negat că puterea și forța Legii este mare când este predicată și aplicată conștiinței”. Răspunsul meu este următorul:

[1] Da, noi recunoaștem puterea și forța Legii lui Dumnezeu. Efectele ei sunt mari, și ea va împlini orice scop pentru care Dumnezeu a dat-o: „Căci după cum

⁷¹ Romani 7:9-13 – „Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam; dar când a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit. Și porunca, ea, care trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea. Pentru că păcatul a luat prilejul prin ea m-a amăgit și prin însăși porunca aceasta m-a lovit cu moartea. Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună. Atunci, un lucru bun mi-a dat moartea? Nicidecum. Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr-un lucru bun, pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă”.

ploaia și zăpada se pogoară din ceruri, și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăslească, pentru ca să-i dea sămânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele” (Isaia 55:10-11). Totuși, supunerea păcatului nu ține de lucrarea Legii. Dumnezeu nu a gândit Legea cu acest scop, așa că, dacă ea nu poate împlini această lucrare, nu înseamnă că este dezonorată în vreun fel (v. Romani 8:3)⁷².

[2] Oricare ar fi efectul Legii asupra unor oameni, vedem că, în marea lor majoritate, puterea și prevalența păcatului sunt atât de mari, încât Legea nu are niciun efect. Oare nu putem vedea în orice loc oameni care merg regulat la biserică, unde Legea este predicată cu putere și aplicată conștiinței, exact așa cum Dumnezeu a rânduit ca ea să fie, și totuși nici măcar unul nu este mișcat de ea? Ea nu îi afectează cu nimic mai mult decât i-ar afecta lovitura unui pai. Ei nu sunt nici convinși de ea, nici îngroziți, nici uimiți și nici învățați, ci continuă pe căile lor, surzi spiritual, ignoranți, neafecțați și siguri pe ei, ca și cum n-ar fi auzit niciodată vorbindu-se despre vinovăția

⁷² Romani 8:3 - „Căci - lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere - Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului”.

păcatului și despre groaza Domnului! Bisericele sunt pline de astfel de oameni, și ei demonstrează triumful puterii păcatului în viețile lor chiar în contextul propovăduirii Legii.

[3] Atunci când descoperim vreunul dintre efectele bune pe care le-am menționat, el nu vine din puterea literei Legii, ci dintr-o lucrare reală a Duhului lui Dumnezeu în ei, care trimite virtutea și puterea Lui cu acel scop. Nu putem nega faptul că Duhul lui Dumnezeu este în măsură să înfrâneze și să alunge puterea poftei oridecâteori dorește, și în modalități pe care El le determină în mod liber.

[4] În ciuda a ceea ce am văzut despre puterea Legii manifestată în sufletele oamenilor, este evident că pofta nu este cucerită, nici supusă și nici omorâtă de Lege, și aceasta din următoarele motive:

În primul rând, deși cursul păcatului poate fi înfrânat pentru o vreme prin propovăduirea Legii, izvorul și fântâna păcatului interior nu a secat.

Chiar dacă se ascunde sau se retrage pentru o vreme, păcatul rămâne, așa cum am arătat deja, ca o furtună care se deplasează pentru o vreme într-o direcție, după care se întoarce. El este asemenea unui călător care, când se întâlnește cu o furtună violentă, cu tunete

și fulgere, se adăpostește imediat sub un copac sau într-o casă, dar acest lucru nu-l determină să renunțe la călătoria sa. Imediat ce furtuna se îndepărtează, el își reia călătoria. Așa este și în cazul celor care se află în robia păcatului. Îi vezi acum trăind o viață în care umblă după poftele lor. Apoi Legea îi confruntă cu o furtună de tunete și fulgere din ceruri, care îi îngrozește și îi împiedică să meargă pe calea lor. Furtuna îi determină să alerge pentru o vreme la rugăciune, sau să încerce să își reformeze viețile, folosind lucrurile Legii ca un adăpost în calea potopului mâniei, care le tulbură conștiințele atât de mult. Dar oare acest lucru i-a determinat să renunțe la poftele lor? Au fost schimbate în vreun fel principiile după care își duc ei viața? Nicidecum! Imediat ce furtuna se liniștește și sentimentul groazei este înfrânat, acești oameni se întorc la felul lor anterior de viață, slujind păcatului. Aceasta a fost starea lui faraon când s-a opus în mod repetat poporului Israel.

În al doilea rând, în astfel de perioade, păcatul nu este cucerit, ci doar abătut. Când pare că cedează sub puterea Legii, el doar s-a îndreptat către un canal nou, astfel că el nu seacă. Dacă construiești un baraj pe un râu și împiedici apa să curgă pe vechea albie, ea va ajunge la un moment dat să curgă pe o altă cale și să își croiască o albie nouă. Ai putea spune că ai secat râul, și

unii oamenii ar putea foarte bine să te creadă când văd vechea albie uscată.

Așa este și în cazul păcatului. Râurile de păcat obișnuiau să curgă prin senzualitate, prin profanitate, beție și crimă, și toate acestea deschis și fără rușine. Când predicarea Legii construiește un baraj pe acest râu, conștiința este îngrozită și păcătosul nu prea mai îndrăznește să meargă pe căile vechi. Vechii săi tovarăși de păcat, nemaigăsind în el aceeași persoană, râd de el că a fost convertit și că s-a făcut îngust la minte. El începe să devină convins în propria persoană că, probabil, o lucrare a lui Dumnezeu și-a făcut loc în inima lui pentru că, nu-i așa, vechii tovarăși văd că albia râului său ar fi secat.

Totuși, dacă aici avem de-a face doar cu o lucrare a Legii, care a construit un baraj în calea vieții sale vechi, izvorul păcatului nu a secat. Apele lui își vor croi o nouă albie, într-o direcție diferită. Poate că acel om va cădea în alte păcate mai secrete sau într-o altă arie a vieții. Sau, dacă el va fi capabil să le înfrângă pe acestea, toată puterea poftei și a păcatului își va lua locul în palatul neprihănirii de sine, revărsându-și apele murdare în acea direcție. Astfel, în ciuda lucrării Legii în sufletele oamenilor, păcatul interior rămâne viu în ei.

Aceasta este o altă dovadă a puterii și forței deosebite a păcatului interior. Aș vrea să vă mai dau doar câteva exemple de felul acesta.

1. Eforturile mari pe care oamenii ignoranți le fac spre supunerea și omorârea păcatului se dovedesc lipsite de roade sub acțiunea Legii, aceasta fiind o altă dovadă a puterii și forței păcatului. Oamenii care n-au nicio putere față de păcat pot să ajungă totuși să cunoască puterea păcatului. De obicei, ei ajung la o astfel de cunoștință printr-un simțământ al vinovăției păcatului, simțământ adus la lumină de conștiințele lor. Ei nu pot alege dacă vor sau nu vor să cunoască puterea păcatului, căci nu ține de ei. Ei nu pot evita să cunoască faptul că un păcat sau altul este rău, și că un astfel de rău îi face dezgustători înaintea judecății lui Dumnezeu. Aceasta le afectează mintea și conștiința văzând că sunt uimiți de acțiunea lui Dumnezeu și neîndrăznind să mai păcătuiască așa cum și-ar dori. Odată copleșiți de conștientizarea vinovăției lor și a groazei Domnului, oamenii încep să încerce să evite păcatul, cel puțin acele păcate care îi îngrozesc. Făcând acest lucru, ei agită puterea și forța păcatului din ei. Ei încep să descopere că în el se găsește ceva dincolo de puterea lor, căci, în ciuda hotărârilor lor bune, ei continuă să păcătuiască, și fac aceasta într-un fel în care conștiințele lor le spun că vor pieri pe veci.

Această situație îi determină să încerce să înfrâneze erupțiile păcatului din cauza tulburării continue provocată de conștiințele lor, care nu le dau odihnă. Necunoscând singura cale de a rezolva problema păcatului – adică prin Duhul lui Hristos – ei încearcă să îl suprimă, dacă nu chiar să îlucidă, prin puterile lor. Necunoscând singura cale prin care conștiințele împovărate de vinovăția păcatului pot fi eliberate – anume prin sângele lui Hristos – ei încearcă tot felul de căi de a atinge acel țel, dar totul în zadar, căci nimeni nu ajunge la pacea cu Dumnezeu prin faptele sale. Unele dintre căile prin care ei încearcă să suprimă puterea păcatului nu fac altceva decât să stârnească și mai mare tulburare, subminând chiar și suficiența de sine.

(1) Prin jurăminte și hotărâri, ei promit să fie orbi în fața acelor păcate care i-au tulburat atât de mult și care i-au necăjit atât de tare. Psalmistul arată că aceasta este o schemă aparte prin care oamenii falși și ipocriți se eliberează de necazul și tulburarea lor. Ei îi promit multe lucruri lui Dumnezeu, promisiuni pe care El le socotește ca lingușeli: „Dar Îl înșelau cu gura, și-L mințeau cu limba. Inima nu le era tare față de El, și nu erau credincioși legământului Său” (Psalmul 78:36-37). Și așa stau lucrurile în astfel de situații. Fiind proaspăt convinși de vinovăția păcatelor – păcate care i-au învins –

ei jură și promit că, cel puțin pentru o vreme pe care și-o aleg, nu vor mai comite acele păcate. Astfel, ei își îndreaptă conștiințele către acest angajament. De aceea, acest lucru îi va face să vegheze în ce privește comiterea exterioară a păcatelor de care au fost convinși, și produce unul dintre aceste două efecte:

Primul efect este că fie se abțin pentru o perioadă aleasă de ei, fie nu. Adesea ei nu sunt capabili să se abțină, în special când păcatele sunt adânc înrădăcinate în natura și constituția lor, devenite obiceiuri. Oricâteori o ispită potrivită se înfățișează înaintea lor, păcatele lor se înfierbântă, tot așa crescând și tulburarea lor, așa încât nu mai sunt capabili să li se împotrivescă. După una sau două încercări zadarnice, se poate întâmpla ca, neștiind o altă cale de a-și omori păcatele decât prin a jura că nu mai păcătuiesc și prin a încerca să își țină acel jurământ prin puterile lor, ei renunță la luptă. După aceea, ei ajung să fie cu totul slujitori ai păcatului, fără vreo nădejde de recuperare.

Al doilea efect vine după un anume succes în hotărârile luate de ei, când s-au abținut în realitate de la păcatele lor în decursul perioadei alese. De regulă, după un astfel de succes urmează unul sau două dintre lucrurile următoare: fie cred că s-au achitat bine de datoria lor, așa încât consideră că li se cuvine să se complacă în

corupțiile și poftele lor anterioare, ajungând prinși din nou în aceleași capcane ale păcatului ca mai înainte, fie cred că jurământul și promisiunea au fost ceea ce i-a salvat, astfel că „aduc jertfe mrejelor lor, aduc tămâie năvoadelor lor; căci lor le datorește partea lor cea grasă și bucatele lor gustoase” (Habacuc 1:16), construind o neprihănire de sine, aflată în directă opoziție cu harul lui Dumnezeu. Astfel, departe de a slăbi păcatul interior, ei nu fac altceva decât să îi întărească rădăcina și să se plece în fața principiului acestuia, el continuând să domnească la fel de sigur în sufletele lor.

Cel mai bun succes pe care unii și-l pot imagina în lupta lor cu păcatul interior prin influența Legii este să înfrâneze unele dintre erupțiile lui exterioare. Totuși, acest gest nu face nimic în slăbirea puterii păcatului! De aceea, în ciuda celor mai bune eforturi ale lor, oamenii sunt departe de a fi eliberați de această trudă interioară, de fierbințeala și necazul puterii păcatului. Aceasta este starea majorității oamenilor care rămân în robia păcatului, în ciuda convingerilor lor. Iadul, moartea și mânia lui Dumnezeu sunt așezate continuu înaintea conștiințelor lor. Ei sunt împinși astfel să se trudească cu toată puterea lor împotriva oricărui păcat care le necăjește conștiințele, și care le crește temerile oridecâteori erupe. În mințile lor, ei se simt siguri de fiecare dată

când par să fie eliberați de aceste erupții ale păcatului, chiar dacă, cu timpul, păcatul îi necăjește continuu și le pângărește inimile.

Ca în cazul rănilor care supurează continuu, aplicarea unor unguente ar putea să astupe astfel de scurgeri și să le oprească pentru o vreme, dar starea lor adevărată este că rana continuă să avanseze în infecția ei, dovedindu-se din ce în ce mai periculoasă. Aici se ajunge prin încercarea respingerii puterii corupției aplicând crema jurămintelor și a promisiunilor oamenilor. Erupțiile exterioare ale păcatului pot fi înfrânate pentru o vreme, dar rădăcina și principiul interior al lui nu sunt slăbite în niciun fel.

Iată cum funcționează păcatul interior. După ce își recuperează puterea și este agitat de înfrânările acestea, păcatul rupe toate legăturile lui, luând sufletul captiv cu tot felul de spurcăciuni. Așa cum am spus deja, o stare ca aceasta este aplicabilă majorității apostataților din lume: „Le făgăduiesc slobozenia, în timp ce ei înșiși sunt robi ai stricăciunii. Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit. În adevăr, dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi” (2 Petru 2:19-20).

Duhul Sfânt îi compară pe păcătoși cu niște lei, urși și vipere, ca urmare a acestei naturi feroce și otrăvitoare a păcatului interior (v. Isaia 11:6-9)⁷³. Minunăția harului Evangheliei este că Duhul Sfânt schimbă natura și principiul interior de viață din aceste fiare care erau anterior violente și neîmblânzite, făcând ca lupul să se transforme într-un copil, leul într-un miel și ursul într-o vacă. Când acest lucru se petrece, poți avea încredere în ei: „le va mâna un copilaș” (v. 6).

Prin contrast, înfrânările exterioare nu vor schimba natura acestor fiare, ci doar vor limita violența lor. Oricine prinde un leu, un lup sau o fiară sălbatică și îl încuie într-o cușcă, va descoperi că, deși ferocitatea lui naturală este înfrânată, când vreunul dintre aceștia are șansa de a scăpa, se va întoarce la violența lui naturală. Închiderea fiarei într-o cușcă nu îi va schimba natura, ci doar îi va înfrâna natura din a deveni violentă și periculoasă. Tot astfel, în cazul păcatului interior, doar harul este ceea ce schimbă inima și îndepărtează otrava și împotrivirea neobosită ce există în natura omului și care

⁷³ Isaia 11:6-9 – „Atunci lupul va locui împreună cu mielul, și pardosul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună, și le va mâna un copilaș; vaca și ursoaica vor paște la un loc, și puii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie ca boul, pruncul de țâță se va juca la gura bortei năpârcii, și copilul înțărcat va băga mâna în vizunia basilicului. Nu se va face niciun rău și nicio pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă”.

izvorăște din păcatul lui. Eforturile oamenilor nu fac decât să limiteze erupțiile exterioare ale păcatului.

(2) Dincolo de jurăminte și promisiuni, ca și de o veghere universală în ce privește păcatul, oamenii au folosit unele modalități extraordinare de a-l omorî. Acesta este fundamentul întregului spectacol al devoțiunii religioase care se găsește în romano-catolicism – ore întregi de rugăciune și post, izolarea călugărilor de lume, pelegrinajele, penitențele și disciplina aspră ce chinuie trupul. Toate acestea – și multe altele ca ele – se încadrează în această categorie. Vreau să închei aici prin câteva vorbe despre multele rele care însoțesc aceste metode inventate de oameni, prin care doresc să omoare păcatul. Toate acestea s-au transformat în mijloace, ocazii și avantaje ale păcatului. Voi menționa de asemenea ipocrizia oribilă care pătrunde în inimile acelor care se folosesc de ele. Nu am loc și nici timp să vorbesc acum despre superstițiile care suflă viață în aceste lucruri, superstiții care par să fie religioase în natura și constituția lor, dar care sunt adânc înrădăcinate în prejudecăți și care ajung să fie folosite adesea pentru avantaje seculare. Cel mai bun lucru pe care-l pot spune despre ele este că fac parte din invențiile oamenilor care nu cunosc neprihănirea lui Dumnezeu. Ele sunt inutile în limitarea sau înfrângerea puterii păcatului interior.

Este incredibil ce suferințe înfricoșătoare, auto-impuse și oribile aduc aceste metode asupra oamenilor! Fără îndoială, zelul orb și practicile lor superstițioase se agită în judecată și pot condamna lenevia și neglijența unora dintre cei cărora Domnul le-a dat lumina mântuitoare a Evangheliei. Dar care este sfârșitul acestor lucruri? Pe scurt, apostolul ne vorbește despre ele în Romani 9:31-32:

„pe când Israel, care umbla după o Lege, care să dea neprihănirea, n-a ajuns la Legea aceasta. Pentru ce? Pentru că Israel n-a căutat-o prin credință, ci prin fapte. Ei s-au lovit de piatra de poticnire”.

Ei au căutat neprihănirea, dar nu au ajuns nicăieri prin a încerca să satisfacă cerințele Legii. Păcatul nu este omorât, iar puterea lui nu este slăbită. Ceea ce el pierde în plăcerile senzuale și lumești, câștigă în orbire, întuneric, superstiție, neprihănire de sine, mândrie a sufletului și dispreț față de Evanghelie și față de neprihănirea ei, și domnește în ei la fel ca în cei mai ticăloși păcătoși din lume.

2. Puterea și forța legii păcatului mai poate fi dovedită și ca urmare a vieții ei interioare în suflet, în ciuda rănii care îi este dată prin convertirea sufletului la Dumnezeu, și prin împotrivirea continuă care i se aduce prin har. Acesta este însă un subiect pentru o altă carte. Se

poate să te întrebi acum ce utilitate practică au toate lucrurile pe care le-am descoperit despre puterea, înșelăciunea, prevalența și succesul acestui mare adversar al sufletelor noastre. În acest sens, am putea să ne îndreptăm către învățătura Bibliei despre smerenie, dezgust de sine, veghere, sânguință și odihnă în Domnul Isus Hristos. Toate aceste lucruri se găsesc în credincioși, cei care tratează cu seriozitate păcatul interior.

„A singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin” (Iuda 25).

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericii evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Dă mai departe această carte! “Fără plată ați primit, fără plată să dați”.

2) Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 200 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA prin a vizita pagina noastră de Facebook la www.facebook.com/MagnaGratia-Romania și prin a te abona pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse.

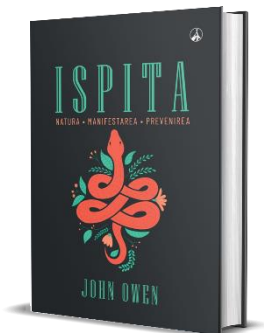
4) Spune și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, www.magnagratia.org/dona-tii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org. Mulțumim!

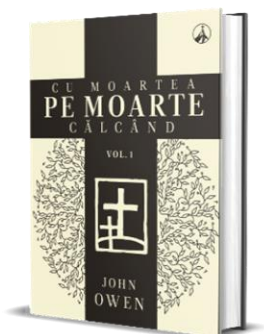
DE ACELAȘI AUTOR:

Ispita

*Omorârea
păcatului*

*Cu moartea pe
moarte călcând*

*Disciplina corectivă
în Biserica lui Hristos*

MAGNA GRATIA